

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The Suite Spot

*Sometimes you find what you need most
where you least expect*

TRISH DOLLER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

The Suite Spot

TRISH DOLLER

ST. MARTIN'S
GRIFFIN
NEW YORK

OceanofPDF.com

[Okumaya Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Başlayın](#)

[İçindekiler Telif](#)

[Hakkı Sayfası](#)

Bu St. Martin's Press e-kitabını satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

[Sign Up](#)

Veya us.macmillan.com/newslettersignup adresinden
bizi çevrimiçi ziyaret edin

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#)
tıklayın.

OceanofPDF.com

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Bu e-kitabın okumakta olduğunuz kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı şu adresten bilgilendirin: us.macmillanusa.com/piracy.**

OceanofPDF.com

Bol, ekstra kıvrımlı, fazla kilolu, şişman, büyük beden... hangi kelimeyi kullanırsanız kullanın, güzelsiniz. Bu sizin için.

OceanofPDF.com

İçerdiği bazı tematik içeriklerin cinsel saldırı, çocuk ölümü ve intihardan bahsettiğini unutmayın.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Nisan

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

Arka plan fotoğrafı

Alman

"Bir yumruğa fena halde ihtiyacı olan bir yüz"

Maisie bir ayağından diğerine zıplıyor, Brian'ın onu alması için ön verandada beklerken büyük sırt çantası bir aşağı bir yukarı sallanıyor. Son iki gündür geceyi babasıyla geçireceği için durmadan konuşuyor. Nasıl çizburger Happy Meals yiyeceklerini, deniz kızlarının resimlerini boyayacaklarını ve bütün gece Disney prenses filmleri izleyeceklerini anlatıyor. Muhtemelen sekiz buçukta bayılacak ama iyimserliğine bayılıyorum.

Sırt çantasında turuncu-beyaz çizgili bir , pembe bir şort, sekiz çift iç çamaşırı, çorap maymunu temalı pijamalar, mor bir diş fırçası, bir kutu boya kalemi, yepyeni bir denizkızı boyama kitabı, Fred adında çok sevdiği peluş zürafası ve -anlaşılmaz bir şekilde- bir şnorkel tüpü var. Nazikçe şnorkel tüpünü evde bırakmasını önerdim ama ihtiyacı olabileceği konusunda ısrar etti.

Maisie zıplamalarıyla senkronize *bir şekilde "Hap-py Me-uhl! Hap-py Me-uhl!"*

Tek yapabileceğim Brian'ın onu hayal kırıklığına uğratmamasını ummak.

Brian'la tanıştığımız geceye dair romantik bir hikâyem yok. Bir tanışma öpücüğü bile yok. Los Olas Plajı'nda geçirdiğimiz bir günün ardından ikimiz de biraz sarhoş ve güneş yanığıyken bir barda tanıştık. Bana "sarışın" dedi ve bir margarita ısmarladı, gururum okşandı. O gece bana bakan diğer tek erkek "Güzel yüz. Güzel memeler. Gerisi çok kötü..." demişti. Cümlesini bitirmedi. Sanki vücudum düşünölemeyecek kadar iğrençmiş gibi burnunu kıvırdı. Brian seksi olduğumu düşündü, ben de onunla yattım.

Brian'ın on beş dakika geciktiğini fark edince, "Belki de eve gidip beklerken soğuk bir şeyler içmeliyiz," diye öneriyorum.

Annem paravan kapıdan bana sert bir bakış attı. Bir şey söylemiyor, ama ifadesi anlam yüklü olduğunda kelimeler gereksiz. Sanki Brian'ın güvenilmez olduğunu hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi. Gerginlik

Bunu düşününce göğsümde bir ağrı oluşuyor ve ciğerlerimin çalıştığından emin olmak için derin bir nefes alıyorum.

İçeride Maisie, onu kahvaltı tezgahındaki bir tabureye kaldırdığımda sırt çantasını çıkarmayı kesinlikle reddediyor. Annem ona fıstık ezmeli kraker sandviçi ikram ederken ben de ona bir bardak guava suyu dolduruyorum.

"Babam yakında burada olacak," diye ilan ediyor Maisie, boş zamanlarının çoğunu *Overwatch* oynayarak geçiren bir adama olan yersiz inancıyla. Adil olmak gerekirse, onu sadece üç yıldır tanıyor, bu yüzden onu hayal kırıklığına uğratmak için çok fazla fırsatı olmadı. Ayrıca Fort Lauderdale'deki en sorumsuz adamla yanlışlıkla çocuk yapmam Maisie'nin suçu değil.

Brian süslü mavi Hyundai'siyle garaj yoluna girdiğinde, onu verandada karşılamak için bar taburesinden fırlayan Maisie'yi düşmekten kurtarıyorum. Kendimi kontrol etmem gerekiyor, çünkü benim de aynısını yaptığım biliniyor. Brian lisede zirve yapmış olabilir ama bu onu sevimli olmaktan alıkoymadı.

"Baba, anneme yakında burada olacağını söyledim." Maisie kollarını onun kalçalarına doluyor ve sıkıyor. "Ve şimdi buradasın!"

"İşte " Bana gamzeli bir gülümseme sunarken saçlarını karıştırıyor.

"Araba koltuğu getirmeyi unutmadın değil mi?" O sırıtışa teslim olmak ile geç kaldığı için ona bağışlamak arasında kalarak soruyorum. Göğsümdeki gerginlik artıyor ve sanki göğüs kafesimin altında bir sürü canlı balık daireler çizerek yüzüyormuş gibi hissediyorum. "Yoksa yine benimkini mi ödünç alman gerekiyor?"

"Um..." Omuzları çöktü.

İç çekerek anahtarlığımın düğmesine bastım ve arabamın kilidini açtım. "Onu eve ne zaman getirmeyi planlıyorsun?"

"Öğleden sonra bir teslimat vardiyam var, belki kahvaltıdan sonra?" Brian Maisie'nin araba koltuğunu kaldırıyor ve taşıyor.

"değil."

"Bize katılabilirsin," diyor. "İşten eve dönerken Lester'ın yerinde buluşalım."

Eskiden Lester's Diner'da takılmak bizim olayımızdı. Saatlerce oturur, beş parasız olduğumuz için dipsiz fincanlarda sade kahve içerdik. Maisie doğduktan sonra bile, Brian ve ben patates kızartması siparişimizi paylaşırken o yanımdaki kabinde taşıyıcısında uyurdu. Dört yıl sonra, hala

Annemle. Brian ve ben birlikte yaşamaya başlamadık, evlenmedik bile. Hamile kaldığımda hayat hedeflerim düşük vitese geçti. Brian da parasızlıktan hiç kurtulamadı çünkü tüm parasını video oyunlarına ve aptal arabasının modifiyesine harcıyor. Nesnel olarak, işe yaramaz biri ama aynı zamanda karşı koymam çok zor. Kararlılığım sarsılıyor. O lanet sırtış yüzünden.

"Anne, lütfen?" Maisie yalvarıyor ve ben de Cadbury Creme Egg gibi açılıyorum.

"Tamam, bebeğim. Sabah görüşürüz." Ona bir kez daha sarılmak için eğiliyorum. Ayağa kalktığımda Brian yanağımı öpüyor ve ben onu hafifçe itiyorum. "Buradan çık ve kızın arabadayken çok hızlı sürme."

Brian ayrıca trafik ihlalleri için de para harcıyor.

Onlar gidince posta kutusuna bakarım. Kablo faturası. Su faturası. Kupon broşürü. Anna'dan bir kartpostal da var. Kız kardeşim nişanlısı Ben'i intihar ederek kaybettikten sonra onun yelkenlisini alıp tek başına denize açılmıştı. Bunun bencilce ve sorumsuzca olduğunu düşünmüştüm, özellikle de yelkencilik hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorken. Ama Anna'nın son birkaç aydır kaldığı Karayip adasının fotoğrafini elime aldığımda, onun kendi hayatından çıkıp daha iyi ve mutlu bir hayata adım atmasını kıskanıyorum. Onun mutsuz olmasını istemiyorum ama ikimiz de mutsuzken daha iyi anlaşıyorduk.

Kartpostalı çeviriyorum.

Rüyayı yaşamak!

Kız kardeşimi seviyorum ama.. ondan biraz nefret ediyorum.

Ben ön kapıdan girerken annem yatak odasından çıktı. Hiçbir zaman Brian'ın en büyük hayranı olmadı, bu yüzden o etraftayken sık sık ortadan kaybolur. Bana bir uyarı parmağı sallıyor. "Onun tekrar hayatına girmesine izin verme, Rachel."

"Birlikte bir çocuğumuz var," diyorum, işten önce kestirmek için odama gidiyorum, dünyama birkaç saatliğine karartma perdeleri çekmeye hazırım. Endişe balıklarının dinlenmesine hazırım. "Hoşuna gitsin ya da gitmesin, Brian hayatımın bir parçası."

"Tek , asla değişmeyeceği."

Annem bana daha iyisini yapabileceğimi defalarca söyledi, ama Lizzo'yu ne kadar tekrar tekrar dinlersem dinleyeyim, kafamın arkasında Brian Schroeder'in elimden gelenin en iyisi olup olmadığını merak eden sessiz bir ses var.

Çalıştığım otel Miami Beach'te lüks bir gökdelen ama aynı zamanda geceliği annemin aylık mortgage ödemesinden daha pahalı olan ve neredeyse evimiz kadar büyük olan okyanus kıyısında özel bungalovları da var. Ünlüler ve politikacılar sık sık konuk oluyor ve özellikle yabancı futbol yıldızları ve aileleri arasında popüleriz. VIP misafirlerimiz konsiyerj masasını arayabilir ve neredeyse istedikleri her şeyi alabilirler.

Resmi olarak konsiyerj değilim - en azından henüz değilim - ama gece resepsiyon müdürüyüm, yani VIP misafirlerimizin gece konsiyerj ihtiyaçlarını karşılamak benim sorumluluğum. Taleplerin çoğu normal misafirlerden çok farklı değil: daha fazla havlu, bir çift cımbız, ek bir kabarık bornoz. Ancak bazen biraz daha yaratıcı olabiliyorlar. Çocuklarının kale yapabilmesi için fazladan otuz yastık isteyen ebeveynler gibi. Ya da valelerimizden birini, aralarında deri bir kırbaç da bulunan çeşitli oyuncaklar için en yakın seks dükkanına göndermek zorunda kaldığım zaman. Düzenli misafirlerimizden biri sabah 5:00'te yoga sonrası kahvaltısında bir bardak çiğ süt istiyor, biz de kaldığı süre boyunca her sabah saat dört buçukta yerel bir mandıradan -pratik olarak inekten taze- süt getirilmesini ayarlıyoruz. Ve bir keresinde, vardiyam neredeyse bitmek üzereyken, Beckham ailesi gün için sahile çıkmadan önce bungalovlarının etrafındaki deniz otlarında paparazzilere karşı bir güvenlik taraması istedi.

Maisie hayatımın en büyük mutluluğu ama Aquamarine'de çalışmak çok yakın bir ikinci. Atmosferi, enerjiyi ve misafirlerimizin Miami Beach'teki herhangi bir oteli seçebileceklerini bilmenin gururunu seviyorum, ancak bizimkini seçtiler çünkü konaklamalarının olabildiğince mükemmele yakın olmasını sağlayacağız.

Dijital konsiyerj portalına girdiğimde saat neredeyse ondu. Bayan Whitaker bu gece bizimle kalacak ve çiğ sütünü teslim etmek üzere mandıra çoktan ayarlanmış durumda. Uyandırma aramaları ve erken havaalanı limuzinleri için sadece bir avuç talep var, ancak akşam 10:00 ile sabah 7:00 arasında her şey olabilir.

Cecily kafasını ofise doğru uzattı. Son on yıldır akşam kapıcılığı yapıyor ve içten içe onun işine imreniyorum. Onunla çalışmak zorunda olmayı umursamıyorum.

Ziyarete gelen bir dominatrix için seks oyuncakları getirmek, ama Cecily bir keresinde Suudi Arabistan prensi için bir Maserati satın almakla görevlendirilmişti.

"Blackwell'in burada olduğunu bilmen gerektiğini düşündüm," diyor. "Bu gece erken saatlerde giriş yaptı."

Peter Rhys-Blackwell... aslında kimse ne iş yaptığından tam olarak emin değil. Wikipedia girişinde girişimci, organizatör ve emlak geliştiricisi olduğu yazıyor ama daha çok ünlülerle birlikte görünmesi ve parayı kendi basmış gibi savurmasıyla tanınıyor. Altmışlı yaşlarının sonunda. Dört numaralı karısından yeni boşanmış. Son derece cömert ve düşünceli olabiliyor, ancak personel fısıltı ağına göre ırkçı, kadın düşmanı ve homofobik de olabiliyor. Ellerini kendine saklamakta zorlandığına da şahitlik edebilirim. Davranışlarına göz yumuluyor çünkü çoğumuzun başka türlü davranmaya gücü yetmiyor. Blackwell gibi birine karşı durmak, pek çok iş arkadaşımın sahip olmadığı bir güvenlik ağı gerektiriyor.

"Uyardığın için sağ ol," diyorum ve Blackwell'in bungalovunda çoktan uyumuş olması ve gecenin geri kalanında da öyle kalması için sessiz bir dua ediyorum. Miami Sahili'nin hiç uyumadığı düşünülürse pek olası değil ama yine de umut edilebilir.

Vardiyamın ilk saatini gece geç saatlerde akşam yemeği rezervasyonları yaparak, araba servisi ayarlayarak ve lobide kamp kurmuş sarhoş Avustralyalı rugby oyuncuları için ekstra büyük bir ançüezli pizza sipariş ederek geçiriyorum. Akşam yemeği molamdan hemen önce sırtı ağrıyan bir misafire bir şişe Tylenol veriyorum. Publix Küba sandviçi ve diyet kolayı mideye indirdikten sonra, ön kapılar açılırken masaya dönüyorum. Blackwell beyaz Gucci makosen ayakkabıları, devasa altın saati ve beyaz şortuyla eşleştirilmiş papağan ve palmiye yapraklarıyla kaplı pembe Hawaii gömleğiyle lobiye adım atıyor. Parfümü önce bana ulaşıyor.

Resepsiyon masasının arkasından çıkıyorum ve ona hoş bir gülümseme veriyorum. Çalışan el kitabı bunu gerektiriyor ama bunca yıldan sonra bu otomatikleşti. "İyi akşamlar Bay Rhys-Blackwell. Aquamarine'de kalmaktan memnun musunuz?"

"Seni görmek her zaman bir zevk Rachel."

Yaka kartı taktığımı hatırlayana kadar adımı bilmesine şaşırdım. "Siz de efendim."

"Senin ufaklık nasıl?" diye soruyor, elini şortunun cebine daldırıp bir para klipsi çıkararak. "Bir kız, değil mi?"

"Evet." Bir kızım olduğunu hatırlaması beni yumuşatıyor ve gülümsemem genişlediğinde bu gerçek oluyor. Maisie hakkında konuşmak bende bu etkiyi yaratıyor. Her seferinde. "Neredeyse dört yaşında."

"En küçüğümün o yaşta olduğu zamanı hatırlıyorum." Elindeki para destesinden bir banknotu sıyrıyor ve ben fark etmemiş gibi yapıyorum. Birincisi, bir Aquamarine çalışanına yakışmayan bir davranış olduğu için. İkincisi, bir insanın cebinde bu kadar nakit para bulundurması beni hâlâ şaşırtıyor. Blackwell'in yüzlercesi var, benimse Aldi alışveriş arabası için bir çeyrekliğim varsa şanslıyım. Diyor ki, "Tekerlekli cehennem gibiydi."

"Şimdiye kadar şanslıydım." Parmak eklemlerimi hafifçe masaya vuruyorum. "Maisie harika bir çocuk."

"Senin gibi bir annesi varken, nasıl başka bir şey olabilir ki?" Blackwell eğiliyor, bir eliyle parayı avucuma bastırırken diğer elini kalçamla kıçımın arasına koyuyor. "Bir şişe Macallan ve bir puro al."

-ucuz bir şey değil- bungalovuma gönderir misin, tatlım?"

"Elbette efendim." Dokunuşu ellemeye dönüşmeden önce bir adım geri çekiliyorum. "Hemen."

Blackwell boğazından beni ürküten alçak, tatmin edici bir mırıltı çıkarıyor ve göz kırpmıyor. "Ne kadar iyi bir kız."

Dışarıdaki bungalovlara açılan kapılara doğru ilerliyor. Peter Rhys-Blackwell karşılaşmalarına göre bu seferki çok da iğrenç değildi. Elimde yüz dolarlık bir banknot bulmak için aşağı bakıyorum. Bahşiş kabul edemeyeceğimi söyleyen bir kural yok ama bu kadar parayı elimde tutarken kendimi pek rahat hissetmiyorum. Maisie'nin doğum günü yaklaşıyor ve alıştırma tekerlekleri olan bir bisiklet için yalvarıyor. Parayı üniforma eteğimin cebine sokuyorum. Sonra karar veririm.

Normalde Blackwell'in isteğini bar müdürüne bildirirdim ve o da personelinden birini gönderirdi ama bugün Cuma gecesi ve bar kalabalık. Bunun yerine Blackwell'in hangi marka puroyu tercih ettiğini görmek için portalı iki kez kontrol ediyorum ve ardından yirmi beş yıllık viski şişesiyle birlikte oda ücretine ekliyorum ve oda servisi tepsisini kendim hazırlıyorum.

Ahşap bir bar arabasını bungalow yolu boyunca götürürken hava hoş bir şekilde serin ve karanlık, boş kıyıya vuran dalgaların sesi rahatlatıcı. Ortamda birkaç yıldızdan fazlasını görmek için çok fazla ışık var, ancak yine de orada olduklarını, gece gökyüzünde istikrarlı bir şekilde hareket ettiklerini bilmenin getirdiği bir tür huzur var. Kaybolursanız, yıldızlar sizi eve götürecektir.

Bungalowun kapısını çaldım. "Ben Rachel, oda servisinizle geldim."

Kapı açılıyor ve Blackwell Hawai gömleği açık, kıllı göbeği aradaki boşluktan gözükecek şekilde karşımda duruyor. Hiç görmek istediğim bir şey değil ama en azından hâlâ şortunu giyiyor. Hizmetçiler odasını temizlerken iç çamaşırlarıyla oturduğunu iddia ediyorlar. Blackwell kenara çekilip bana ilerlememi işaret etti. "Kurye kızım olmanı beklemiyordum. İçeri gel! İçeri gel!"

Arabayı süitin içine yuvarladım.

"Bana bir bardak doldurur musun?" Blackwell puroyu eline alarak sorar. Bir nefes çekti. Görünüşe göre tatmin olmuş, verdiğim puro kesiciyi reddediyor ve cebinden küçük bir metal bıçak çıkarıyor. Bıçağı açıyor ve puronun ucunu sapındaki bir delikten geçiriyor, sonra bıçağı kapatarak ucunu kesiyor. Tanıdığım insanlar kendi kesicileri olmak şöyle dursun, süslü purolar bile içmezler, bu yüzden tüm bu süreç büyüleyici. Onu izlediğimi görmek için başını kaldırıp bakıyor. "Hiç puro içtin mi?"

"Ben içmedim." O purosuna bir kibrit tutarken dikkatimi Macallan şişesine veriyorum, tütün alevi yakalayana kadar yanaklarından nefes alıp veriyor.

Blackwell için için yanan puroyu uzatıyor. "Denemek ister misin?"

Burnumu kırıstırıyorum. "Hayır, teşekkür . Viskinizi nasıl alırsınız?"

"Şu küçük taşlardan var mı?"

"Evet."

"Mükemmel."

Buz kovalasını açıyorum ve bir çift maşa kullanarak soğutulmuş viski taşlarından birkaçını bir bardağa yerleştiriyorum, ardından bolca dolduruyorum. Likörün kamp ateşi ve tarçın gibi koktuğunu görünce şaşıyorum. Benzin ya da aynı derecede yanıcı bir şey gibi kokacağını düşünmüştüm. Zengin

İnsanlar her zaman yer mantarı, havyar ve kurutulmuş kuş salyasından yapılan çorba gibi kulağa en iğrenç gelen şeyleri seviyor gibi görünüyor.

"Buralarda mı yaşıyorsun Rachel?" Blackwell ona bardağı uzatırken soruyor.

"Fort Lauderdale."

"O tarafta yaşayan bir arkadaşım var," diyor. "Seven Isles'a aşına mısın?"

Seven Isles, yüzme havuzlu ve deniz manzaralı milyonlarca dolarlık evlerin bulunduğu bir mahalle. O mahallede yaşayan birini tanıyor olma fikrine gülmek için kendimi zor tutuyorum ama gülümsemekten de kendimi alamıyorum. "Plaja giderken buradan geçtim. Yani, biraz düşük kirali."

Blackwell kıkırdıyor, beni işaret ederken camdaki taşları tıkırdatıyor. "Zekisin. Senden hoşlandım."

"Teşekkür ederim," diyorum, sevimli ve dostça davrandığı için rahatlamış bir şekilde. "Şey, işimin başına dönmeliyim. İhtiyacınız olan başka bir şey var mı Bay Rhys- Blackwell?"

Viskiden büyük bir yudum alıyor ve bardağı bar arabasının üzerine koyuyor. "Kalabilirsin."

Gülüyorum. "Ne?"

"Benimle bir içki iç."

"Korkarım yapamam, efendim," diyorum, gerçekten kastetmediğim bir pişmanlık dokunuşu ekleyerek. "Bu kurallara aykırı."

Bana komplocu bir sırıtış attı. "Kuralları çiğne."

"I really ca-" Dudakları dudaklarıma çarpıyor ve elleri kıcımlı avuçluyor. Her şey o kadar çabuk oluyor ki gerçekmiş gibi gelmiyor. Ta ki dili ağzıma girene ve kendini leğen kemiğime sürtünceye kadar. Onu itiyorum ve birkaç adım geriye sendeliyor.

Gitmeye çalışıyorum, ama tekrar üzerime geliyor, elinin düz kısmını kapıya, başımın yanına bastırıyor. Beni odasına hapsetti. Bu sefer sırıtışı komplocu ya da çekici değil. Yırtıcı ve yapabileceklerinden korkuyorum.

"Sizin işiniz müşteriye ne istiyorsa onu vermek değil mi?" Blackwell soruyor. "Sen çok seksi bir kızsın Rachel. Hadi biraz eğlenelim."

"Bırakın gideyim." Mümkün olduğunca otoriter olmaya çalışıyorum ama sesim titriyor. Kalbim göğüs kafesimin arkasında şiddetle çarpıyor. "Lütfen."

Blackwell beni tekrar pecekmiş gibi eğiliyor, sonra usulca gülüyor. Kapıyı bırakıyor ve masummuş gibi iki elini havaya kaldırıyor. Zarar yok, faul yok.

Kapıyı çekip açtım.

"Minnettar olmalısın." Ben bungalov yoluna çıkarken o çerçeveye yaslanıyor. Kaçmak istiyorum ama diğer misafirlerimizin bir sorun olduğunu düşünmesini istemiyorum. "oğu erkek şışman bir kızı becermek istemez."

İyi meleklerim Blackwell'i görmezden gelmemi söylüyor. Kapısından olabildiğince çabuk uzaklaşmamı. Bırak gitsin. Ama duraksıyorum, omuzlarımı dikleştiriyorum ve dönüp gözlerinin içine bakıyorum. "Artık gidip kendini becermekte tamamen zgrsn."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 2

Bérézina

Fransızca

"büyük bir yenilgiyle ilişkili panik duygusu"

Sonraki yirmi sekiz buçuk dakika boyunca, Blackwell'e yanlış bir izlenim verip vermediğimi, onu bir şekilde ilgilendiğime inandırıp inandırmadığımı düşünmek için duraklayarak sahneyi kafamda tekrar oynatıyorum. Belki de çok parlak gülümsedim. Belki de onunla Maisie hakkında sohbet ederken istemeden flörtöz davrandım. Bana yüz dolarlık banknotu verdiği ana geri sarıyorum. Dünya çapında kapıcıların, konuklara uyuşturucu ve diğer yasadışı eğlenceler sağlamak için yasaları gizlice çiğnediğine dair söylentiler var. Bana seks için ödeme yapma şekli bu muydu? Parayı bir tür sözleşme olarak mı görüyordu? Ona gidip kendini becermesini söylediğim zamana kadar ileri sarıyorum. Tüm durumu yanlış okumuş olabilir miydim? Belki de sadece şaka yapıyordu. Kışımı avuçlayan ve beni izinsiz öpen adama karşı çok mu serttim?

Bir dakika sonra otelin genel müdürü Jack Fulton resepsiyonu aradığında içim öfke, korku ve tedirginlikle dolup taşıyor.

"Charlie Tennesley'den bir telefon aldım," diyor, Miami Beach'teki diğer otellerin üçte biriyle birlikte Aquamarine'in de sahibi olan otel grubunun CEO'suna atıfta bulunarak. "Peter Rhys-Blackwell ile rahatsız edici bir konuşma yaptığını, kendisine cinsel saldırıda bulunduğunuzu ve sizi geri çevirdiğinde ona fiziksel ve sözlü saldırıda bulunduğunuzu iddia ediyor."

İlk tepkim gülmek oldu. Bu bir tür şaka olmalı. Ama Jack benimle birlikte gülmüyor. Tam bir sessizlikle karşılık veriyor.

"Bu doğru değil," diye itiraz ediyorum. "Blackwell odasına bir şişe viski ve puro sipariş etti. Teslim ettim ve oraya gittiğimde beni öptü ve kapıcı politikasının onunla seks yapmamı da içerdiğini ima etti."

Jack boğazını temizler. "Bay Rhys-Blackwell'e göre, istediğinizi elde edemediğinizde onu itmiş ve küfür etmişsiniz-"

"Beni taciz ederken onu ."

"Ve başka bir misafir Bay Rhys-Blackwell'e -tırnak içinde söylüyorum- git kendini becer dediğinizi duymuş."

"Bağlamı dışında kulağa kötü geliyor ama-" "Ne yazık ki, onun sözüne karşı seninki, Rachel."

"Yani Tennesley, saatte on üç dolar kazanan çalışan yerine gecede bin üç yüz dolar ödeyen adama inanacak," diyorum ve yine bir sessizlik uçurumuyla karşılaşıyorum. "Tabii ki inanacak."

"Blackwell yıllardır sadık bir müşterimizdir."

"Ve ben yıllardır sadık bir çalışanım," diye belirttim. "O bir sürüngen, Jack. Neredeyse her çalışanın onunla ilgili bir taciz hikâyesi var. Temizlikçiler onun odasına gitmeye korkuyor çünkü kıyafet giyip giymeyeceğini asla bilemiyorlar."

"Hiç kimse ona karşı resmi bir şikayette bulunmadı," diyor Jack. "Eğer personele kötü davrandıysa, neden kimse bir şey söylemedi?"

"Çünkü işlerine ihtiyaçları var."

Jack derin bir iç çekti. "Bak Rachel, bu konuşmayı yapıyoruz çünkü Tennesley gecenin bir yarısı beni arayıp seni kovmamı istedi. Blackwell bir özürle yetinecek. Onun niyetini yanlış anlamış olman mümkün mü? Onun farklı, politik olarak daha az doğru bir dönemden geldiğini unutmamalısınız. Ve her durum bir "Ben de" anı değildir. Özür dileyin ve tüm bunlar ortadan kalksın."

Erkeklerin kadınlardan önce diğer erkeklere inanacağına dair yüzyıllardır süregelen kanıtlara rağmen Jack'in Blackwell'i savunması karşısında gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"Peter Rhys-Blackwell rızam olmadan ellerini vücuduma koydu ve beni öptü," diyorum. "Kendisiyle seks yapmanın şirket politikamıza dahil olduğunu söyledi ve bungalovundan ayrılmaya çalıştığımda kapıyı kapattı. Bunu resmi bir şikâyet olarak kabul edin. Özür dilemeyeceğim."

Jack uzun bir süre sessiz kalıyor ve onun sessizliğinde kariyerimin çöküşünü duyuyorum. İçimde öfke alevleniyor ve kendimi savunmak için çılgılık atmak istiyorum, ama bu dürtü neredeyse anında bir umutsuzluk dalgası tarafından bastırılıyor. Neredeyse on yılımı harcayarak inşa ettiğim kariyerim bir anda yok oluyor çünkü dünyanın Blackwell'leri her zaman istediklerini elde ediyorlar.

Jack sonunda, "Eşyalarınızı toplayın," dedi. "Güvenlik size dışarı kadar eşlik edecek."

★ ★ ★

"Bunu yapmak zorunda olduğum için üzgünüm," diyor Charlton beni çalışan girişinden otoparka doğru geçirirken. Aquamarine'de gece vardiyasına birlikte başladık -Charlton güvenlik görevlisi, ben de masa görevlisi olarak. Aynı dönemde terfi de ettik ve bir gün oteli bizim yöneteceğimiz aramızda süregelen bir şakaydı. Şimdi bana arabama kadar eşlik ederken kişisel eşyalarımın olduğu kutuyu taşıyor. Uyanma beklentisi olmayan kötü bir rüya gibi hissettiriyor. "Ve bunun başına gelmesine üzüldüm."

"Teşekkür ederim." Gözyaşlarımı uzak tutmak için hızla gözlerimi kırpttırıyorum. Henüz değil. Peter Rhys-Blackwell işimi aldı ama saygınlığımı alamadı. "Ben iyi olacağım."

Bu doğru mu bilmiyorum. Yerleşik çocuk bakımım var. Başımı sokacak bir evim var ve bu ani gelir kaybı beni hemen tehdit etmeyecek. Beni birkaç ay ayakta tutacak birikimim var. Ama kovulmak sadece hayallerimde değil kalbimde de bir delik açtı. Bu otelden son kez ayrılırken bile onu seviyorum.

Arka koltuktaki arabanın kapısını açıyorum ve bir bardak ekşimiş meyve suyu yuvarlanıp plastik bir çatırtıyla yere düşüyor. Halı Cheerios ile çillenmiş ve umarım Charlton son plaj gezimizden kalma, koltuğun altına sıkıştırılmış nemli plaj havlusundan gelen küf kokusunu fark etmez. Dağınıklıktan ya da kokudan bahsetmiyor. Kutuyu koltuğun üzerine kaydırıyor.

Elimi uzatıp beyaz bir zarf çıkardım. İçinde Blackwell'in bir ömür önce bana verdiği yüz dolarlık banknot var. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Eğer beni tutuklatmayacaksa," diyor Charlton. "Ama o zaman bile, bunu düşünebilirim."

Gülmek beni biraz daha iyi hissettiriyor. Zarfı ona uzattım. "Gitmeden önce bunu Blackwell'in odasına götürür müsün? Ona benden olduğunu söyle."

Peter Rhys-Blackwell'in parasını geri almaktan utanç duyacağından şüpheliyim, ancak paranın bende kalması işimi kaybettiğim için bir teselli ödülü gibi gelmiyor. Bu beni lekelenmiş hissettiriyor.

"Bunu yapabilirim." Charlton hızlıca sarılmak için beni kendine çekti. "Bunun seni üzmesine izin verme. Tanıdığım Rachel Beck tek bir yöne gidiyor, o da zirveye. Kendine iyi davran." Eğilip damlatmaz bardağı alıyor ve sanki zehirli çamurla doluymuş gibi uzakta tutuyor. Sırıttıyor. "Ve lanet arabayı temizle."

Eve uzun yoldan gidiyorum, eyaletler arası yol yerine A1A'dan gidiyorum. Olması gerekenden daha sakin hissediyorum. Sanki iyi olabilirmişim gibi. Ama Haulover Inlet Köprüsü'nden geçerken -Miami Beach'i geride bırakarak- kaygı bana bir yumruk gibi çarpıyor. Yoldan çıkıp bir otoparka girdiğimde tüm uzuvlarım titriyor. Kalp atışlarım hızlanıyor. Yeterince hava alamıyorum. Ve göğsümdeki balık - Tanrım, kalbim vücudumun içinde hareket ediyormuş gibi hissediyorum. Ve patlamak üzere. Arabanın kapısını açıp sendeleyerek kumsala iniyorum, büyük nefesler alırken topuklarımı tekmeliyorum. Kuma çöküp sırt üstü uzanıyorum ve kollarımı bir denizyıldızı gibi açıyorum. Dalgaların ritmine ve üzerimde asılı duran beyaz ay dilimine odaklanıyorum.

Orada son derece uzun süre kalıyorum.

Nabzım normale dönene ve nefes alışım yavaşlayana kadar. Ay bulanıklaşana ve gözyaşlarım kulaklarıma damlayana kadar.

"Ne yapacağım ben?" Yüksek sesle söylüyorum ama cevap yok.

Sonunda ağlamayı bırakıp ayağa kalktığımda güneşin ilk ışıkları ufukta toplanmış ve ay kaybolmuştu. Eteğimdeki kumları fırçalayıp arabaya geri döndüğümde kendimi boşlukta hissediyorum.

★ ★ ★

Eve gizlice girmeye çalışıyorum, yatağa girip orada kalmaktan başka bir şey istemiyorum... belki de sonsuza kadar. Ama annem bir fincan kahve hazırlıyor ve beni gördüğünde kaşları birbirine çarpıyor. "Maisie nerede?"

"Oh kahretsin. Unutmuşum." Telefonumu bulana kadar çantamı karıştırıyorum ve hemen Brian'a mesaj atıyorum. **Kahvaltıda buluşamayız. Lütfen onun yerine Maisie'yi eve getir.**

"Rachel..." Annem başlıyor. Endişe radarı ince ayarlı ve her zaman tarıyor, bu yüzden bir şeylerin ciddi şekilde yanlış olduğunu söyleyebilir. Ağlamaktan gözlerimin şişmiş olması ve ayaklarıma kum yapışmış olması da yardımcı olmuyor. Muhtemelen utanç yürüyüşü yapıyor gibi görünüyorum.

Brian cevap yazarken, "Anne, bu gece sanki bir hafta sürmüş gibi geliyor," diyorum.

Sorun değil. "Berbattı. Ve bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum."

Banyoya girip üzerimdekileri çıkarırken, kumları duşla temizlerken ve pijamalarımı giyerken duymazdan geldiğim kızgın bir ses çıkarıyor. Eninde sonunda ona ne olduğunu anlatmak zorunda kalacağım. Birlikte ev kredisini ödeyecek, faturalarımızı karşılayacak ve buzdolabını dolu tutacak kadar kazanıyoruz. Elimden geldiğince öğrenci kredilerimi biraz daha fazla ödüyorum ve geri kalanını birikime yatırıyorum. Tatillerde savurganlık yapmıyoruz ama asla yatağa aç girmiyoruz. Ben başka bir iş bulana kadar idare ederiz. Onu gereksiz yere endişelendirmeye gerek yok. Şimdilik tek istediğim kafamdaki bitmek bilmeyen Blackwell makarasını kapatmak.

Tam uykuya dalıyordum ki kapı çatırdayarak açıldı ve odaya ışık doldu. Maisie içeri giriyor ve benimle birlikte yatağa tırmanıyor. "Anne, hasta mısın?"

"Hayır bebeğim, sadece uyukum var." Yumuşak saçlarını okşuyorum. Kız kardeşim ve ben küçükken beyaz-sarı saçlarımız vardı -Anna hâlâ öyle- ama Maisie'ye Brian'ın koyu kahverengi saçları ve kahverengi gözleri miras kaldı. "Babanla eğlendin mi?"

"Elma ve sütle birlikte çizburger Happy Meal aldım," diyor ve Brian'ın soda içmesine izin vermemesi beni rahatlatıyor. "Ama Eden geldiği için arabaya servis bölümünden geçtik."

"Bütün gece kaldı mı?"

Maisie başını sallar.

Yataktan fırlayıp oturma odasına geçiyorum. Pencereden arabasının hâlâ garaj yolunda rölantide çalıştığını, dikkatinin telefonunda olduğunu görebiliyorum. Üzerimde pijamalarım var ve dışarı fırladığımda ayaklarım çıplak.

"Senin derdin ne be?" Bağıriyorum, avucumu kapalı arabanın camına vurarak onu zıplatıyorum. Cam aşağı kayarken vınlıyor ve Brian sanki bütün mahallenin önünde kendimi rezil etmiyormuşum gibi bana sırıtıyor. Ama Blackwell yapmam gereken son sevişmeyi de yapmıştı. "Geceyi Maisie'yle geçirmen gerekiyordu, haftanın kız arkadaşıyla değil."

"Bu bir tür son dakika olayıydı-"

"Biliyor musun?" Başımı sallıyorum ve omuz silkiyorum. "Fark etmez. Benden bu kadar."

"Bebeğim-"

"Bu gece işimi kaybettim, Brian." Bana sevgi sözcükleri ve gamzelerle kur yapmaya çalışmadan önce sözünü kesiyorum. "Ve fark ettim ki, dört yıl boyunca bana ve Maisie'ye bağlanmanı bekledikten sonra... pes ediyorum. Seni kaybetmek, kovulmaktan daha fazla acı veremezdi. En azından işimi seviyordum."

Gülümsemesi duraksıyor. "Bekle. Kovuldun mu?"

"Mesele bu değil," diyorum. "Maisie'nin sana güvenemeyeceğini anlaması ne kadar sürer sence? Eğer onun kalbini kırarsan, bunu şimdi, o hatırlayamayacak kadar küçükken yapmanı tercih ederim."

Kafası karışmış görünüyor. "Ne diyorsun sen?"

"Eğer kızınızın yanında tam olarak bulunamıyorsanız, o zaman hiç bulunmasanız da olur."

Brian gözlerini devirerek biraz kıs kıs gülüyor. Son dört yıldır yaptığımız dansı yaptığımızı sanıyor. Biz patlıyoruz. Birkaç dakikalığına başka biriyle çıkıyor. İyi bir erkek arkadaş ve baba olmak için yarım yamalak bir girişimde bulunuyor. Ve bir aptal gibi, her zaman buna kandım. Artık kanmıyorum. Bu dans bitti.

"Sakinleştğinde beni ara," diyor, penceresi yukarı kayıyor.

Dönüp eve doğru yürüyorum ve tekerlekleri garaj yolundan gıcırdayarak çıktığında dönüp bakmıyorum. Yumurtalar ocakta kaynıyor ve annem söğüş etler, peynirler ve sıcak Berliner *Schrippen* ekmeklerinden oluşan bir Alman kahvaltısı hazırlıyor.

"Maisie," diyorum, "sen ve babam kahvaltı için Lester'a gittiniz mi?" "Hayır."

Derin bir nefes alıp yavaşça bırakıyorum ve dolaptan küçük bir tabak alıyorum. Ekmeklerden birini dilimleyip Maisie'ye salamlı ve havarti peynirli yarım bir sandviç ve küçük bir tabak yaban mersinli yoğurt yapıyorum. Bebekliğinden beri Oma'nın Alman kahvaltısını yediği için sabahları soğuk et ve peynir normalde onu ürkütmez. Onu Fred ve bu tür durumlar için sakladığım bir peri boyama kitabıyla birlikte sehpaye oturtuyorum.

"Anne?" diyor. "Evet, bebeğim?"

"Babama kızgın mısın?"

"Birazcık."

"Ben de," diyor. "Benimle boyama yapmadı ve bana hiç masal anlatmadı."

Kırık kalbim daha da kırıldı. Brian hakkında onun önünde kötü konuşmayı reddediyorum, bu yüzden eğilip başının üstünü öpüyorum. "Belki daha sonra sahile yakın bir parka gidip sincap kaplumbağası arayabiliriz."

"Tamam," diyor, bir perinin kanatlarını doldurmak için en sevdiği renk olan mor boya kalemini kullanırken dili dışarı çıkıyor. "Anne?"

"Evet, Maisie?"

"Ich liebe dich."

Yanağımdan süzülen gözyaşını itiyorum ve başının üstünü tekrar öpüyorum. "Ben de seni seviyorum."

Kahvaltı tezgâhına döndüğümde annem bana bir tabak uzattı. "Bana sorunun ne olduğunu söyleyecek misin?"

"Dün gece kovuldum."

"Ne? Neden?" Sesini alçak tutuyor ama Maisie'nin dinlemediğinden emin olmak için iki kez kontrol ediyorum. Tamamen sanat eserlerine dalmış durumda. Tabağımlı doldururken tüm hikayeyi annemle paylaşıyorum, sonra tepkisini beklerken nefesimi tutuyorum. Blackwell'den en az on yaş daha genç ama bir erkeğin peşinden gitmek için ülkesini terk etti, bu yüzden benimle aynı fikirde olmayabilir. Bana aşırı tepki verdiğimi ve özür dilemem gerektiğini söylemesinden korkuyorum.

"Bu hiç adil değil." Sesinde bir öfke var ve yumurta kaşığına bana doğru sallıyor. "O lanet otele dava açmalısın."

"Otelı dava etmek istemiyorum anne. Bu olanları unutmak istiyorum."

"Ne yapacaksın?"

Ekmeğimin üzerine biraz frenk üzümü jölesi sürdüm. "Başka bir iş bul, sanırım." "Kovulduğun için diğer otellerin seni işe almayacağından mı endişeleniyorsun?"

Aquamarine'den?"

"Değildim ama artık öyleyim." İşe alınmayacaklar listesine girmiş olabileceğimi düşünmemiştim. Ruloyu bıraktım. "Gidip uzanmam lazım."

"Yemek yemelisin."

"Anne, parka ne zaman gidiyoruz?" Maisie odanın öbür sesleniyor.

İç çektim. "Kahvaltımı bitirir bitirmez." "Tamam," diyor.
"Daha hızlı ye."

★ ★ ★

Maisie, Hugh Taylor Birch Eyalet Parkı'ndaki oyun parkına tırmanırken ben de bir bankta oturup telefonumdaki iş bulma sitelerinde geziniyorum. Her zaman çok sayıda kat hizmetleri pozisyonu vardır. Otel odalarını temizlemek için çok özel olduğumu düşünmüyorum - liseden ilk işim buydu - ama geri dönebileceğim bir şey gibi geliyor. Son çare bir şey. On yıllık deneyimim ve konaklama yönetimi diplomam beni fazlasıyla kalifiye hissettirse de zincir otellerde birkaç resepsiyon müdürlüğü işine başvurduğum. Başka ne yapacağımı bilemiyorum, tıpkı babamın bizi terk ettiği ve annemin evimizi kaybetmemek için ikinci bir işe girmek zorunda kaldığı zamanki gibi. Devam etti çünkü gerçekten başka seçeneği yoktu. Anneme kıyasla biraz daha fazla finansal istikrara sahibim, ancak onun yapabildiğinden daha fazla talihsizliğimin içinde yuvarlanmayı göze alamıyorum.

Telefonum Cecily'den gelen bir aramayla çaldı. Genelde sadece o vardiyadan çıktığında ve ben vardiyaya girdiğimde görüşüyoruz, bu yüzden yakın değiliz, ama sanırım ona arkadaşım diyebilirim.

"Olanları duydum," diyor. "Jack başka fırsatların peşinde olduğunu söyledi ama Charlton bana gerçeği anlattı. Özür dilerim."

"Teşekkürler."

"Nasıl hissediyorsun?"

"Dağınık," diyorum. "Bir an çok sinirleniyorum, bir şeyi yumruklamak istiyorum, sonra ağlamak istiyorum. Ondan sonraki dakika gerçek gibi gelmiyor. Bunun bir kabus olduğunu umarak kendimi çimdikleyip duruyorum."

Cecily, "Henüz zamanın olmadı," diyor. "Ama aramamın nedenlerinden biri de sana bir ipucu vermem. Üniversitedeki kız kardeşlerimden biri, bir bira oteli -bir tür mikro bira fabrikası ve butik otel karışımı- açacak olan bir adamla evliydi ve oteli işletecek birini arıyor."

"Kulağa harika geliyor aslında. Özel otelleri severim."

Bir gün gizli hayalim kendi otelime sahip olmak, Miami Beach'te Collins'teki küçük art deco butik oteller gibi bir şey, sadece birkaç

rahat odalar ve verandada oturma yeri olan küçük bir restoran. Cecily, "Önemli olan Ohio'da olması," diyor.

"Oh." Biraz hayal kırıklığına uğradım. "Belki de değil."

"Mesafenin bunu zorlaştıracığını düşünmüştüm," diyor. "Ama yine de sana onun bilgilerini mesaj atacağım. Durumunuz değişirse, elinizde olur."

"Tekrar teşekkürler."

"Keşke... Özür dilerim... Ben..." Sözüünü kesiyor ve boşlukları doldurmayı bana bırakıyor. Neyi söylemeye cesaret edemediğini anlıyorum. Cecily cinsel tacize uğrayıp işinden atılsaydı, onun adına konuşur muydum bilmiyorum. Benimle dayanışma içinde olması bir fark yaratır mıydı? Yoksa ikimiz de işsiz mi kalırdık? Yüzüm utançla kızarıyor ama kendimi koruma içgüdüm çok güçlü. Özellikle de maaş çekiyle yaşıyorsanız.

"değil," dedim. "Beni kontrol etmek için aradığın için minnettarım." "Dayan biraz."

"Bekleyeceğim." Brian'ı beklediğim dört yılı düşünerek küçük, neşesiz bir kahkaha attım. "Bu konuda oldukça iyi oldum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

Desenrascanço

Portekizce

"sorunu çözmek için mevcut tüm araçları kullanarak kendini zor bir durumdan kurtarma eylemi"

Fort Lauderdale'deki Sunway Hotel'de gece resepsiyon müdürü pozisyonu için oryantasyonum sırasında Ed beni resepsiyon masasının arkasına götürürken, "Rezervasyonlarımızın çoğu tek gecelik," diyor.

Bu işe girmeden önce sadece iki gündür işsizdim. Teknik olarak Aquamarine'de çalıştığım işin aynısı ama atmosfer çok farklı. Küçük Sunway lobisi tozlu sahte palmiye ağaçları ve 1988'den beri güncellenmemiş gibi görünen sandalyelerle dekore edilmiş. Girişte eski püskü bir ATM var ve resepsiyon masası bir duvara benziyor, bu da masa görevlilerinin sık sık koruyucu bir barikata ihtiyaç duyup duymadıklarını merak etmeme neden oluyor. Genel müdür kot pantolon ve spor ayakkabı ile şirket tarafından verilen golf gömleğini giyiyor; bu da her gece etek ve topuklu ayakkabı giyen biri için garip bir şekilde gayri resmi. Ve şu anda - görünüşe göre gereksiz bir şekilde - işteki ilk gününde etek ve topuklu ayakkabı giyiyor.

"Ed şöyle devam ediyor: "Misafirlerimiz temelde Port Everglades'teki yolcu gemilerine veya FLL'den kalkan uçaklara sabahın erken saatlerinde binmeden önce kalacak bir yer arıyorlar. "Geç geliyorlar ve erken check-out yapıyorlar. Gece masası burada diğer pek çok otelden daha yoğun."

"değil," diyorum. "Meşguliyeti severim."

"Arada bir, özellikle de sıcaklığın düştüğü Ocak ve Şubat aylarında, lobide takılan bir evsizle karşılaşabilirsiniz" diyor. "Genellikle rica ettiğinizde giderler, ancak kavgacı olurlarsa polisi arayın. Eğer biri resepsiyonu arayıp kavgadan şikayet ederse, kavganın olduğu oda numarasını not alın ve polisi arayın. Müdahale etmeyin."

Hava evsizlerin dolaşabileceği kadar soğuduğunda bu otelde çalışmak kendim için hayal ettiğim gelecek değil. Belki de aldığım ilk iş teklifine balıklama atlamamalıydım ama hiçbir şey yapmadan nasıl oturacağımı bilmiyorum. Başımı salladım ve sahte bir gülümseme takındım. "Anladım."

Ed bana check-in ve check-out işlemlerinde yol gösteriyor, belki de bir daha hiç görmeyeceğim gündüz çalışanlarını tanıtıyor ve beni tesiste gezdiriyor. Otel, ortasında bir havuz bulunan dört katlı üç binadan oluşuyor. Bir kömür ızgarası ve birkaç piknik masası var, bunlardan biri sigara molası veren birkaç temizlik görevlisi tarafından işgal edilmiş. İçlerinden biri Ed'e masanın altından parmak sallıyor ama Ed konuşmakla o kadar meşgul ki fark etmiyor.

Bir sonraki durağımız bir otel odası. Yerler gri fayans - otel odalarındaki halılar iğrenç olduğu için akıllıca bir seçim - ve yataklar endüstri standardı beyaz yorganlarla kaplı, ancak banyodaki güncellenmiş armatürler bile perişanlığı tamamen gizleyemiyor. Bu misafirlerin çoğu muhtemelen umursamıyor ama Aquamarine'deki odalar ve bungalovlar kıyaslandığında tertemizdi.

İki saatlik oryantasyon ve eğitimden sonra Ed beni eve yolladı. Aceleyle arabama doğru giderken, bu işin iyi yanlarını bulmaya çalışıyorum. Her gün işe gidip gelme sürem yirmi dakika azaldı ve artık eyaletler arası yolu kullanmama gerek kalmadı ama benzin parasından tasarruf ettiğim için pek heyecanlanamıyorum.

Bu ömür boyu sürececek bir taahhüt değil, kendime hatırlatıyorum. Belki başka bir şey çıkar.

Maisie'yi almak için kreşe doğru ilerlerken gösterge panelimin ekranında Anna'dan gelen bir çağrı beliriyor.

"Annem bana ne olduğunu anlattı," diyor Anna. "Sen iyi misin?"

"Çoğunlukla," diyorum. "Marina Mile'daki Sunway Hotel'de işe girdim." "Tanrım. Orası berbat bir yer."

Gülüyorum. "Biliyorum, değil mi? Eğer Şeytan benim için özel olarak bir cehennem katı tasarlasaydı, bu sonsuza kadar Sunway'de çalışmak olurdu."

"Önce daha iyi bir şey bulmaya çalıştınız mı?"

Anna'nın hakaret etmek istediğini düşünmesem de bu soru beni sinirlendiriyor. Kız kardeşimle nasıl konuşacağımı her zaman bilemiyorum. Bazen büyülmüş bir hayatı varmış gibi geliyor. Yani.. hayır. Bu adil değil. O kaybetti.

nişanlısını intihara sürükledi. İşimi kaybetmek böyle bir trajedinin yanına bile yaklaşamaz. Ama Ben ona delicesine aşıktı ve Ben'ölümünden sonra -aslında nasıl açılacağını bilmediği bir tekneyle aptalca denize açıldığında- Keane'le tanıştı. Benim bir erkeği kendime aşık etmek için harcadığım zamanda, Anna'nın iki erkeği oldu. Bunun için ona kızmamaya çalışıyorum ama bazen kendime engel olamıyorum. Kızgınlığımı yutuyorum.

"Yaptım," diyorum. "Ama seçeneklerim ya daha iyi bir otelde boktan bir iş ya da daha boktan bir otelde aynı işti. Yanal bir hamle yaptım. Bir nevi."

"Bu mantıklı," diyor. "Ve özgeçmişinizde daha iyi görünecektir."

Tamamen zavallı olduğumu düşünmesini istemediğim için ona Ohio'daki otelden bahsettim.

"Aman Tanrım, Rachel, bu tam sana göre," diyor Anna. "Neden bunun peşinden gitmiyorsun?"

"Ohio çok uzakta ve annem burada."

"Sonsuza kadar onunla yaşamayı mı planlıyorsun?"

Yine kılıyanıyorum ama bu kez haklı bir nedenim var. "Tabii ki hayır, ama Maisie'yi ondan ayırmak istemiyorum."

Anna iç çeker. "Hiç düşündün mü, belki de annem bir değişiklik için kendini ön plana çıkarmayı hak ediyordur? Demek istediğim, biz çocukken iki yakasını bir araya getirmek için çabaladı ve şimdi her gecesini Maisie'ye bakıcılık yaparak geçiriyor. Belki özel biriyle tanışmak ya da arkadaşlarıyla bir şeyler içmek ister."

Tartışmalarımız hep böyle bitiyor. O benim düğmelerime basıyor, ben de onunkilere. "Belki de annem bu halinden memnundur."

"Öyle misin?"

Bu soru beni şaşırtıyor. Çünkü cevabından emin değilim. Her zaman mutluluğun ufukta görünen bir şey olduğunu düşünmüşümdür: eninde sonunda oraya ulaşacağımı.

"Hayatımdan çekip gittiğim için hep bencil olduğumu söylüyorsunuz," diye devam ediyor Anna. "Belki de öyleydin. Ama acımla o kadar rahattım ki Florida'da kalsaydım muhtemelen hala mutsuz olurdum. Herkes kendi konfor alanının dışında sihir bulamaz ama belki de bu fikri tamamen reddetmeden önce bu iş hakkında daha fazla bilgi edinmelisin."

"Ben, um-" Normalde istenmeyen tavsiyeleri vermek benim işimdir. Ama o haksız değil. "Bunu düşüneceğim."

"Annem seni orada ziyarete gelebilir," diyor. "Ohio'ya uçmak, Keane ve benim o gün nerede olursak olalım oraya uçmaktan çok daha ucuz."

"Neredesin?"

"Montserrat'taki Little Bay'e demirledik," diyor. "Yaklaşık bir hafta burada kaldıktan sonra Antigua'ya gideceğiz."

Anna Florida'dan Trinidad'a kadar yelken açmış -bazen yalnız, bazen Keane ile birlikte- ve geçtiğimiz yıldan beri Karayipler zincirine geri dönüyorlar. Onları finansal olarak ayakta tutmak için teslimat işleri alıyor. Anna, annem ve benim Keane ile tanışabilmemiz için eve dönmekten bahsediyor ama aynı zamanda ailesinin yaşadığı İrlanda'ya transatlantik geçişi için de hazırlanıyorlar.

"Hiç evini özlediğin oluyor mu?"

"Bazen, ama Keane benim-"

"Gitmek zorundayım." Keane'in onun evi olduğunu söyleyeceğinden korkarak sözünü bir yalanla kesiyorum. Bunu duymak istemiyorum. Şimdi duymak istemiyorum. Bu telefon görüşmesini kıskançlık duygusuyla bitirmek istemiyorum. "Maisie'yi kreşten alacağım."

"Benim için ona kocaman sarıl." "Sarılacağım."

"*Ich liebe dich*," diyor Anna. Bu kelimeleri hiç İngilizce söylemiyoruz. Sanki birbirimizi sevmenin eşiğine kadar geliyoruz ama asla sonuna kadar gitmiyoruz. "*Ohio'daki adamı ara*."

"Tamam." Gülüyorum. Kardeşlik karmaşık bir şey. "Yapacağım."

★ ★ ★

Arka bahçeye çıkıp telefonumdan Cecily'nin mesajını açtığımda Maisie uyumak için yatmıştı. **Mason Brown. 419-555-1769.**

Bahçenin ortasındaki kalın bir meşeye asılı hamak salıncağa yerleşiyorum. O kadar yoğun bir yaprak örtüsü bırakan dağınık yaşlı bir ağaç ki, gölgesinin çemberinin altında hiç ot yok. Babam buralardayken, Anna ve ben kamp yapabilelim diye ağacın altına bir çadır kurardı. Her zaman, gece gelen seslerden korkar ve yatağıma girerdim, Anna'yı arka bahçenin hayali tehlikeleriyle yüzleşmesi için yalnız bırakırdım. Belki de o her zaman benden daha cesur olmuştur.

Cesaret için derin bir nefes alıyorum. Bırakıyorum. Ve aramayı yap. "Her ne satıyorsanız, ilgilenmiyorum," diyor sert bir erkek sesi
Ben daha merhaba demeye fırsat bulamadan. "Ve numaramı al-"

"Bekle," diyorum, sözel ayağımı kapıdan içeri sokmaya çalışarak.
"Bilgilerinizi Cecily Mercer'dan aldım. Bir otel müdürü aradığınızı söyledi."

"Evet, öyleyim." Ses tonu biraz daha az yıpratıcı ama yine de temkinli.
Sanki arabası için uzatılmış bir garanti satın alması için onu dolandırmaya çalışıyor olabilirim.

"Adım Rachel Beck. İşle ilgileniyorum." "Sana e-posta adresimi mesaj atacağım. Bana özgeçmişini gönder."

"Hemen şimdi mi?"

"İsterseniz 4 Temmuz'a kadar bekleyebilirsiniz, ancak işin hala müsait olacağını garanti edemem."

"Um... tamam." Veda etmeden telefonu kapatıyorum ama Mason Brown'ın umurunda olduğundan şüpheliyim. Ne tuhaf bir konuşma. Kötü bir gün mü geçiriyor yoksa her zaman bir pislik mi? Eve girerken Cecily'ye Mason'ın birisinin eski kocası olmasının kişiliği olup olmadığını sormak istiyorum ama zamanımı boşa harcayacağımı düşünseydi bana numarasını vermezdi. Şimdi iş kadar bu huysuz otel sahibini de merak ediyorum. Cesaretimi tamamen kaybetmeden önce özgeçmişimi gönderiyorum.

Beş dakika sonra telefonum çaldı.

"İstiyorsan iş senindir," diyor Mason lafı dolandırmadan.

Gülüyorum. Ciddi olamaz. "Sadece bu kadar mı? Referanslarımı aramak ya da deneyimlerimi sormak istemiyor musun?"

"Yalan mı söylüyorsun?"

"Hayır, tabii ki söylemiyorum."

"O zaman ne sormamı beklediğinizi anlamadım," diyor. "Nitelikleriniz harika görünüyor."

"Teşekkürler, ama... bana otel hakkında bilgi verebilir misiniz?" Dedim.
"Cecily'nin bahsettiği tek şey Ohio'da olduğu."

"Buranın adı Limestone Inn and Public House ve-" "Çok fazla isim var," diyorum.

"Her otelin adı Aquamarine olamaz," diyor Mason kuru bir sesle ve olası bir görüşmeyi yarıda kestiğimi fark ettiğimde yanaklarımdaki sıcaklık artıyor

İşveren isim seçimini sorgulamalı. Otel için. Sahibi olduğu otel için. Alışılmışın dışında da olsa bir görüşme sırasında.

"İyi noktaya değindin. Özür dilerim."

"Her neyse, bira fabrikası eski bir şaraphanenin kalıntılarına dahil edilmiş, çevredeki ağaçların arasında on ayrı kabin arazisi var" diyor. "Oldukça küçük bir işletme, bu nedenle yönetici pozisyonu temel olarak rezervasyon masasını yönetmeyi, ulaşımı ayarlamayı, personeli planlamayı ve temizlik işlerini denetlemeyi içeriyor. Maaş kırk bin dolar, yan haklar ve ihtiyacınız varsa mobilyalı konut da var."

"Tüm bunlar kulağa... oldukça mükemmel geliyor," diyorum. "Bu yüzden lütfen sorumu bağışlayın: Neden bu pozisyonu henüz doldurmadınız?"

"Çünkü otelimiz Erie Gölü'nde Kelleys adında bir adada bulunuyor" diyor Mason. "Ve yılın üç, bazen de dört ayı boyunca buzla kaplanabiliyoruz. Küçük uçaklar gelir ama feribotlar gelmez. Çoğu şey kapanıyor. Fort Lauderdale'de hayatınız nasıl bilmiyorum ama yaz aylarında adanın en yoğun olduğu zamanlarda bile lüks bir süpermarket ya da sinema yok ve suşi istiyorsanız bir tekneniz olsa iyi olur."

"Oh."

"Evet," diyor. "Bu yüzden pozisyonu doldurmadım."

Çalışmak zorunda olmadığım gecelerde genellikle kanepeye kıvrılıp bir kitap okuyor ya da Maisie ile film izliyorum, yani gezegendeki en çılgın yirmi sekiz yaşındaki kişi olduğum söylenemez. Arkadaşlarımla en son ne zaman bir kulübe gittiğimi bile hatırlamıyorum. Ama plaja gitmeyi seviyorum ve ara sıra canım döner çekiyor. Kelleys Adası benim gibi bir ev kuşu için bile fazla ıssız olabilir.

"Bana işi benim niteliklerime sahip birini aradığınız için mi teklif ettiniz?" diye sordum. "Yoksa herhangi bir sıcak vücut iş görür mü?"

Mason kısa ve esprisiz bir kahkaha atar. "Adil bir soru. Ama açıkçası, gereğinden fazla niteliklisiniz. En azından seni işe almayı denemezsem aptallık etmiş olurum."

"Bu işi olabildiğince itici hale getirmeyi başardın," diyorum ve bu sefer içten bir kahkaha atarak beni şaşırtıyor. "Bunu düşünmek için biraz zaman alabilir miyim?"

"Feribot önümüzdeki hafta seferlerine başlıyor, dolayısıyla çok yakında bir cevaba ihtiyacım olacak."

Telefonu kapattığımda bu fırsat hakkında ne hissedeceğimi bilemiyorum. Otel kulağa inanılmaz geliyor. Hava korkunç olabilir. Ve Mason Brown... şey, o büyük bir soru işareti olan bir insan.

Kendime bir kadeh şarap koyuyorum, dizüstü bilgisayarımı kanepeye uzanıyorum ve otelin web sitesini açıyorum. Sayfa yapım aşamasında. Garip ama rezervasyonların telefonla yapılıyor olması mümkün, özellikle de ada küçükse. Ya da belki otel kış için kapalıydı. Burayı ben işletiyor olsaydım, en azından birkaç yüksek kaliteli fotoğraf ve bazı iletişim bilgileri yüklerdim.

Sonra, Google'da Kelleys Adası'nı arattım.

Burası, küçük bir şehir merkezi ve birkaç eğlenceli görünümlü restoran ve bara sahip, yoğun ormanlık, inanılmaz derecede yeşil bir adadır. Ziyaretçiler adayı gezmek için bisiklet ve golf arabaları kiralayabilir ve kıyı boyunca kanolarla kürek çekebilirler. Hatta bir plaj bile var. Kendimi orada, konukları kulübelerine yerleştirirken ya da çalışanlarımdan birini golf arabasıyla feribot iskelesine gönderip konukları otele taşıırken hayal etmek o kadar da zor değil.

Ama araştırmaya *kışı* da eklediğimde, ağaçlar iskelet halinde kahverengi, her yerde kar var. Buzda balık avını gösteren bir adamın fotoğrafını buluyorum, kanlı balıklar donmuş gölün üzerinde sıra sıra dizilmiş. Ben Güney Florida'da doğdum, bu yüzden hiç gerçek kar görmedim. Sıcaklıklar düştüğünde kot pantolon giymek ya da eşofman üstü giymek zorunda kalabiliyorum - bazen ayak parmaklarım üşürse çorap giyiyorum - ama hiç eldiven ya da kışlık atkı takmadım. Doğru düzgün bir montum bile yok. Mesele şu ki, buzla ve karla kaplı olsa bile Kelleys Adası son derece güzel. Ve kendimi hiç hayal edemeyeceğim bir şekilde cezbedilmiş buluyorum.

Mason Brown için Google'da arama yapıyorum. İskoçyalı bir futbolcu, lisede beyzbol koçu ve Ivy League'de antropoloji profesörü gibi onlarca sonuç çıkıyor. Aramaya *bira fabrikası* kelimesini eklemek üzereydim ki Maisie yatak odasından Notorious RBG tişörtü ve uykudan önce giymediği pembe *bir* tütüyle çıktı.

"Selam anne. Ne yapıyorsun?"

"Selam tatlı kız." O yanıma tırmanırken dizüstü bilgisayarını kapatıp kenara koyuyorum. "Uyanmanı bekliyordum."

"İşe gitmek zorunda mısın?"

"Hayır, bu gece evde seninle kalacağım."

Yüzü aydınlanıyor ve alkışlıyor. "*Star Wars* izleyebilir miyiz?" "*Star Wars*'u nereden biliyorsun?"

"Babam bebek bilgisayarında izlememe izin verdi," diyor. Tabletleri hala bebek bilgisayarı sanması beni en iyi şekilde öldürüyor, bu yüzden onu asla düzeltmiyorum. Brian'ın şüpheli ebeveynliğini de görmezden geliyorum. Artık bir önemi yok.

Maisie, "Prensesi ve robotları sevdim ama yüzünde siyah bir şey adam korkutucu," diyor ve hemen ekliyor, "ama hiç kötü rüya görmedim."

"Oma işten gelene kadar izleyebiliriz," diyorum televizyonu açarak. "Ama korkarsan durup konuşuruz, tamam mı?"

Kanepeye uzanıp *Star Wars*'un açılış filmini izlerken, Erie Gölü'ndeki bir adada bulunan bir bira otelinde çalışmanın nasıl bir şey olabileceğini hayal ediyorum. Web sitesinde resimler olmadığı için tek tek kabinlerin neye benzediğini bilmiyorum ama kafamda, Aquamarine gibi doğa renklerine sahip tekstillerle minimalist, sadece daha ahşap. Bir otel sahibi olma hayalim her zaman puslu bir gelecekte geçen bir hayal olmuştur. Maisie okula başladıktan sonra, böylece geceleri çalışmak zorunda kalmayacağım. Öğrenci kredilerimi ödedikten sonra. Annemin evinden taşındıktan sonra. Sonra-

Ben ayağa kalkarken Maisie ciyaklıyor. "Nereye gidiyorsun anne?"

"Hızlı bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor," diyerek yatak odasına giriyorum. "Hemen döneceğim." Kapıyı kapatıyorum ve Mason Brown'ı arıyorum. Telefon birkaç kez çalıyor ve tam kapatacakken cevap veriyor.

"Ben Rachel Beck," diyorum. "Başka sorularım var." "Tamam."

"Üç yaşında bir kızım var, dolayısıyla işi kabul edersem ikimiz için de bir yere ihtiyacım olacak," dedim. "Bu bir sorun olur mu?"

Nefes alıyor ve ben çok fazla şey istediğimin işareti olan sinirli nefesini bekliyorum. Çocuk sahibi olmak anlaşma bozucu olabilir, sadece iş hayatında değil.

"Hayır," diyor sonunda. "Bu iyi olur." "Emin misin?"

"Olumlu."

"Bir bebek bakıcısı ya da bir tür kreş bulmaya ne dersiniz?"

"Sorun olmaz."

"Tamam, evet demeden önce bilmen gereken bir şey var." Parmaklarımı çapraz yapıp en iyisini umuyorum. "Aquamarine'den kovuldum çünkü VIP misafirlerimizden biri onunla seks yapmamı istedi. Onu geri çevirdiğimde, otel zincirinin CEO'suna saldırganın ben olduğumu söyledi. Doğruyu söylediğimi kanıtlamamın hiçbir yolu yok ama..."

"Sana
inanıyorum."

"İnanıyor
musun?"

Mason, "Genel olarak konuşursak, erkekler pisliktir," diyor. "Yani, doğruyu söyleme ihtimalin senin lehine. Teklifim geçerli."

"Ne zaman başlamamı istiyorsun?" Kelimeler ağzımdan döküldü ve ben afalladım. Ben düşüncesiz Beck kardeş değilim. Ben planlayıcıyım. Artılar ve eksiler listesi yapan. Ama elimi göğsüme koyduğumda hissettiğim tek şey heyecanımın artması.

Bunu gerçekten yapıyor muyum?

"Gelecek hafta burada olabilir misin?" diye soruyor.

Bunu gerçekten yapıyorum.

Beni göremese de gülümsüyorum. "Kesinlikle."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 4

Sisu

Fince

"metanetli bir esneklik, kararlılık ve dayanıklılık"

"Kesinlikle olmaz. Rachel, ciddi olamazsın," dedi annem, dün akşamdan kalan brokoli ve pirinç güvecini fırından çıkarırken. Mason'la yaptığım görüşmeden sonra yatak odasından çıktığımda, işten eve dönüyordu. Yemeğe başlamayı unuttuğumu fark ettikten sonra ona nedenini söyledim. "Yaptığın iş yanlış mıydı?"

Ben doğmadan önce Amerika Birleşik Devletleri'nde yaşıyormuş ama aksanını hiçbir zaman tamamen kaybetmemiş. Akıcı bir şekilde İngilizce konuşuyor, bu yüzden Almanca konuşmaya başladığında çıldırdığını anlıyorum.

"Sunway'in geriye doğru atılmış büyük bir adım olduğunu görüyorsunuzdur," diyorum. "Evet, ama çalışabileceğiniz daha güzel bir yer olmalı. Orada çok

Güney Florida'daki birçok lüks otel gibi." Annem Maisie'nin tabağına biraz güveç koyuyor, sonra servis kaşığına bana uzatıyor.

"En azından üçte biri Charlie Tennesley'in otel grubuna ait," diye açıklıyorum. "Ve muhtemelen geri kalanından da men edildim. Blackwell herkesi tanıyor."

"Bunu bilmiyorsun."

"Hayır. Haklısın."

"Gördün mü?" dedi annem. "Artık Ohio'ya taşınmakla ilgili bu saçmalığı bırakabilirsin."

Maisie *Star Wars*'un konusunu anlatırken onu dinlemeye çalışırken anneme bir bakış atıyorum. Sadece elli yedi yaşında ve bugünlerde bir kuaförden gelse de hala soluk sarı görünümünü koruyor. Ayrıca ışıltı ışıltı bir cildi var. Neredeyse hiç kırışıklığı yok. Anna orta yaşına geldiğinde muhtemelen tıpkı ona benzeyecek. Ben babama çekmişim, ki bu kötü bir şey değil - bir beleşçiye göre yakışıklı ama annem ve Anna güzelliğin başka bir seviyesinde.

"Hiç biriyle çıkmayı düşündün mü?"

"Bu da nereden çıktı?" Annem soruyor.

"Babam gideli..." O kadar uzun zaman oldu ki, hesap yapmam gerek. "On dokuz yıl oldu ve sen hiç başka erkeklerden bahsetmedin. O gittiğinden beri biriyle çıktın mı?"

"Oma, erkek arkadaşın var mı?" Maisie soruyor.

Annem gözlerini devirir. "Kimin erkek arkadaş ayıracak vakti var ki?"

"Ohio'daki işi kabul etseydim yapardın," diyorum. "Bir apartman dairesine küçülebilirsin ve tamirat ya da bahçe işleri için endişelenmene gerek kalmaz. İşten sonra arkadaşlarınla bir şeyler içmeye gidebilirsin. Bir Tinder hesabı açabilirsin."

"*Halt die Schnauze,*" diyor parmaklarını kapanan bir ağız gibi birbirine kenetleyerek. Gözlerini tekrar deviriyor ama gülümsemeye karşı koyuyor. "Tinder hesabı."

"Neden olmasın? Eminim pek çok yaşlı bunak seni hemen kapacaktır."

Gülüyor. "Bir erkeğe ihtiyacım yok. Benim kızlarım var."

"Anne, işi kabul ediyorum."

"Bence bir hata yapıyorsunuz."

"Anna denize açıldığında hata yaptığını düşünmüştün," diye belirtiyorum. "Ama bak nasıl sonuçlandı."

"Sen Anna değilsin." "Bu da ne demek oluyor?"

"Kötü kararlarla dolu bir geçmişin var" diyor. "Lisede çıktığın tüm o berbat çocuklara bak. *B-R-I-A-N*'a bak. Peki ya geçen yıl ilk randevunuzdan sonra aradığın kişi olduğunu düşündüğün çocuk?"

"Belki de karar verme becerilerimi bir adamın peşinden başka bir ülkeye giden kadından miras almışımdır."

Annem bana hak ettiğim ölümcül bir bakış fırlatıyor ve bıçağını bana doğru doğrultuyor. "Bu benimle ilgili değil."

"Hayır, bu benim kariyerimle ilgili" diyorum. "Maisie ile geçireceğim zamandan fedakârlık etmemek için gündüze geçme şansım varken Aquamarine'de gece vardiyasında kaldım. Üniversite, tam zamanlı bir iş ve ebeveynlik arasında hokkabazlık yaptım. Randevulaşma konusunda berbat olabilirim ama kariyerim söz konusu olduğunda *her zaman* iyi seçimler yaptım. Sakın ikisini birbirine karıştırmaya kalkma."

Televizyonda arka planda bir uzay savaşı oynanırken sessizce oturuyoruz. Tabaklarımızdaki çatal bıçak sesleri daha da artıyor.

"Söylediklerim için özür dilerim," diyorum. "Saygısızcaydı."

"Ama aynı zamanda doğru," diyor annem. "Gençken ben de senin gibiydim, bu yüzden senin için her zaman Anna'dan daha çok endişelendim."

"Bu işi gerçekten istiyorum, ama sizin onayınız olmadan gitmektense sizin onayınızla gitmeyi tercih ederim."

Annem bıçağıyla çatalına bir parça güveç koyarken gülümsüyor. "Sanırım endişelenmem gereken bir bahçesi olmayan daha küçük bir evim olsa fena olmazdı. O ağacın arkasını temizlemekten hep nefret etmişimdir."

Sonraki iki gün, Maisie'nin ve benim eşyalarımı ayırırken - sakla, bağışla, çöpe at - ve arabayı ülke çapında bir yolculuk için hazırlarken hızlandırılmış film gibi geçiyor. Yatak odamın mobilyalarını ve Maisie'nin eski beşiğini Craigslist'te satıyorum. Kışlık montlar ve aksesuarlar satın alıyorum çünkü hava durumu uygulamam Ohio'da sıcaklıkların bir gün içinde dondurucudan ılıklığa değiştiğini gösteriyor. Ve ayaklarımı daha fazla sürüyemeyeceğim zaman Brian'ı arayıp Maisie ve benimle Lester's'ta buluşmasını istiyorum.

"Geri döneceğini biliyordum." Karşımızdaki kabine çökerken gamzeli sırtışını bana yöneltiyor. Maisie yer minderinin üzerine bir balık resmi çiziyor ve ben onu izlerken kalbim nostaljik bir şekilde çarpıyor. Duygularım değişmiş olabilir ama Brian ve ben güzel zamanlar geçirdik. Birlikte güzel bir çocuk yaptık.

"Maisie'yle Ohio'ya taşınacağımızı sana yüz yüze söylemek istedim," diyorum. "Özel bir otelin müdürü olarak bir iş kabul ettim ve önümüzdeki hafta başlıyorum. Yarından sonraki gün ayrılıyoruz."

"Bekle." Kaşları alnına tırmandı. Belli ki beklediği bu değildi. "Gerçekten mi?"

"İşimi kaybetmek bir uyanış çağrısıydı," diyorum. "Evde annemle yaşamak için çok yaşıyım ve seni beklemekten yoruldum. Bu iş sonunda ilerlemem için bir şans."

"Peki ya-" Brian önce kendini, sonra Maisie'yi işaret eder. "Yani, eğer farklı bir eyalette yaşıyorsan bu nasıl olacak?"

Brian ve benim hiçbir zaman resmi bir velayet anlaşmamız olmadı. Her zaman Maisie'nin benimle yaşayacağı ve onu görmek istediğinde ziyaret edeceği şeklinde gevşek bir anlaşma oldu - ki bu olması gerektiği kadar sık olmadı. Ondan Maisie'yi maddi olarak desteklemesini de hiç istemedim.

"Kızınla vakit geçirmen gerekirken ziyaretlere gelmediğin ve kız arkadaşlarını davet ettiğin zaman tam olarak işlevsel bir ebeveyn sayılmazsın," diyorum. "Önceliklerini belirleyene kadar Maisie'yle istediğin zaman görüntülü sohbet edebilirsin."

Başparmaklarını masanın üzerine vuruyor, bana bakmıyor. "Bu gerçekten berbat."

"Özür dilerim."

Brian kabinden kayarak, "Biliyor musun, işte bir vardiyam olduğunu hatırladım," diyor. "Buraya gel ve bana sarıl, küçük bezelye."

Onu kollarının arasına alıyor ve boynuna sıkıca sarılıyor. Ağlamamak için gözlerimi kırıştıyorum.

"Annene iyi davran," diyor. "Ve buzdolabım için bana birkaç çizim gönder, tamam mı?"

"Tamam, baba. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Brian Maisie'yi yere bırakırken bana bakıyor ve gözlerinde her şeyi görüyorum -şaşkınlık, öfke, üzüntü, pişmanlık- ve anlıyorum çünkü hepsini ben de hissediyorum. "Sanırım sonra görüşürüz, Rach."

"Kendine iyi bak, tamam mı?"

Lokantadan çıkarken garsonumuz ona -tepsisinde üç bardak su- uzatıyor.

"O, o kalmıyor," diyorum ona. "Artık sadece ikimiz varız."

★ ★ ★

Gün doğmadan yola çıktık. Maisie araba koltuğunda uyuyakaldı, Fred kolunun altına sokulmuştu ve beni uyanık tutmak için uzun bir fincan soğuk demleme kahvem vardı. Dün gece vedalaştık ama annem bornozuna sarınmış halde dışarı çıktı ve arabanın açık camından yanağıma bir öpücük kondurdu. "Dikkatli ol ve Savannah'ya vardığında beni ara."

"Yapacağım."

"Ich liebe dich," diyor yanağımı okşayarak.

"Ben de seni seviyorum."

Fort Lauderdale gerçek bir topluluk duygusuna sahip olamayacak kadar geniş bir yer, ancak şehir dışına çıkarken anılarım beni hırpalıyor: çeşitli erkek arkadaşlarımla Culture Room'daki konserlere gitmek, Hollywood Beach Broadwalk'ta takılmak için kızlarla okulu kırmak ve havaalanındaki uçak park yerinde Brian'ın arabasında öpüşmek. Tüm eski arkadaşlarımla bağlantımı kaybettim -Facebook'taki gönderileri beğenmenin gerçek bir etkileşim sayıldığından emin değilim- ama I-95'e girdiğimde geçmiş bir kenara bırakıp dikkatimi yola vermek zorunda kalıyorum. Sabahın 4:30'unda bile, otoyol beyaz mafsallı bir macera olabilir.

Anna ve ben küçük birer kızken -ailemiz boşanmadan yaklaşık bir yıl önce- babam bizi Büyük Kanyon'a bir aile tatiline götürmeye karar verdi. İşten sınırlı bir süre izin almıştı, bu yüzden Arizona'ya mümkün olduğunca çabuk ulaşmak için kendini zorladı. Arabada uyuduk, yemeklerimizi arabada yedik ve sadece benzine ihtiyacımız olduğunda, babam araba kullanamayacak kadar yorgun olduğunda ya da birimizin mesanesi patlamak üzere olduğunda durduk - çünkü annem çocuklarının kahve kabına işemesine izin vermiyordu. Grand Canyon Ulusal Parkı'nın dışındaki motelimize iki günden kısa bir sürede ulaştık, ancak babam o kadar yorgundu ki hemen yatağa yığıldı ve annem Anna ve beni onsuz kanyonu görmeye götürdü.

Ne Maisie ne de ben Ohio'ya böyle bir maraton yolculuğunu kaldıramayız, bu yüzden yolculuğu idare edilebilir üç güne böldüm. Yemek yemek, bacaklarımızı esnetmek ve belki de yolumuz üzerinde biraz ülke görmek için bolca vaktimiz olacak.

Beş saat, iki tuvalet molası ve Maisie'nin Pull-Ups'ında bir kaza geçirdikten sonra St. Marys Nehri üzerinden geçerek eyalet sınırını geçiyoruz. Yirmi yıldır ilk kez Florida'dan ayrılıyorum, bu yüzden "Georgia'ya Hoş Geldiniz" tabelasının fotoğrafını çekmek için otoyolun kenarına çekiyorum.

Öğle yemeğinden hemen önce Savannah'ya varıyoruz.

Aquamarine'de çalıştıktan sonra otel züppesi haline geldiğim için geceyi otoyolun yakınındaki ucuz bir otelde geçirmemeyi tercih ediyorum. Bunun yerine Savannah Nehri'ne bakan eski bir tuğla otelde oda ayırttım. Maisie ve ben, konteynır yüklü devasa bir kargo gemisi vızır vızır ilerlerken sahil boyunca yürüyüşe çıkıyoruz.

Nehrin yukarısında. Akşam yemeğinde Little Duck Diner'da waffle yiyoruz. Maisie her yöne uzanırken ben gecenin çoğunu yatağın bir bölümünde uyuyarak geçiriyorum.

Ertesi sabah ilk ışıktayla yola çıkıyoruz.

Savannah'dan Kuzey Carolina, Virginia'nın sıska batı ucu ve Batı Virginia üzerinden dağlık bölgeye doğru ilerliyoruz. Kuzeye gittikçe hava soğuyor. Önce arabanın kaloriferini açmam gerekiyor, sonra da her dışarı çıktığımızda yeni kışlık kıyafetlerimizi giymemiz gerekiyor. Tüm sınır geçişlerinde fotoğraf çekiyorum ve Charleston, Batı Virginia'ya giderken dağ tünellerinden geçtiğimizde Maisie çılgınca bir sevinçle alkışlıyor.

Charleston'daki tek seçeneğimiz bir zincir otel ama ben kapalı havuzu olan bir otel seçiyorum ve öğleden sonrayı yüzerek geçiriyoruz. Akşam yemeği için oda servisine para ödüyoruz ve otel odasının penceresine çarpan yağmurun sesiyle uykuya dalıyoruz. Yağmur gece boyunca ve ayrıldığımız ertesi sabaha kadar devam ediyor.

Yolculuğun son günü en kısa gün, adaya ulaştığımızda tamamen harap olmamak için bilinçli bir seçim. Marietta'da Ohio Nehri'ni geçiyoruz, birkaç saat sonra Cleveland'ın batı banliyölerinden geçiyoruz ve nihayet Erie Gölü'ne doğru uzanan bir yarımada'nın ucundaki Marblehead köyüne varıyoruz.

Feribot iskelesi ana yolun dışında daha küçük bir sokakta. Kelleys Adası görünüyor, yakın ve uzak arasındaki mesafeyi kapatıyor, ancak ötesinde çok daha fazla göl var, diğer tarafı göremiyorum. İsminde geçmesine rağmen, Büyük Göller'in bu kadar büyük olduğunu hiç fark etmemiştim.

Arabayı park edip bilet gişesine doğru yürürken rıhtım oldukça ıssızdı. Maisie yanımda zıplıyor. "Tekne turuna mı çıkıyoruz anne?"

"Evet." İskeleye bağlı kırmızı bir araba vapurunu gösteriyorum. Göl, kremalı kahve gibi bulanık kahverengi ve gökyüzü çelik renginde. Evimdeki altın güneş ışığına ve Atlantik'in derin maviliğine özlem duyuyorum. "Muhtemelen şuradaki teknedir."

Kabine ulaşıyoruz ve içeride koyu yeşil puf mont ve eldiven giymiş yaşlı bir kadın var. Arkasındaki ısıtıcıdan gelen sıcak hava yüzüme çarpıyor.

"Arabası olan bir yetişkin," diyorum. "Ve kızım üç yaşında."

Maisie ayak parmaklarının üzerine kalkıyor ve çenesini pencerenin pervazına dayıyor. "Mayıs'ta dört yaşında olacağım."

"O zaman bedava binebilirsin." Kadın Maisie'ye gülümsüyor, sonra bana bakıyor. "Gidiş dönüş mü?"

"Oh, um-hayır. Tek yön lütfen."

Gri kaşları kalkıyor ve günlerdir ilk kez korkunç bir hata yaptığımdan endişeleniyorum. Nisan başında Kelleys Adası'na tek yön bilet almak çok mu sıra dışı? Biletleri bana uzatırken kendimi açıklama ihtiyacıyla savaşıyorum.

"Arabanızı binış sırasına çekin." Bir Budweiser dağıtım kamyonuna ve yan tarafında HVAC onarım logosu olan bir panelvana doğru işaret ediyor. "Feribota bindikten sonra sürekli arabanızda kalmanız gerekecek, bu yüzden tuvaleti kullanmanız gerekiyorsa muhtemelen şimdi yapmalısınız."

Maisie ve ben onun tavsiyesine uyduk ve daha sonra arabamı panelvanın arkasına yerleştirdim. Birkaç dakika sonra bir güverte görevlisi feribottan iniyor ve bira kamyonunu rampadan güverteye yönlendiriyor. Panelvan kamyonun yanında manevra yapıyor. Sonra sıra bize geliyor. Rampa lastiklerimin altında metalik bir ses çıkarıyor ve teknenin sallanışını hissediyorum. Başka bir güverte görevlisi beni minibüsün yanına götürüyor ve motoru durdurmam için işaret ediyor. Araba park halindeyken Maisie'yi araba koltuğundan indiriyorum ve benimle birlikte öne tırmanmasına izin veriyorum.

Isıtıcıyı açık bırakıyoruz ve feribot dalgalı gölde ilerlerken *Moana* müziği eşliğinde şarkı söylüyoruz. Doğuda bir lunaparka benzeyen bir yerin yanından geçiyoruz ve bu konuda daha fazla bilgi edinmek için aklıma bir not alıyorum. Kuzeyde Kanada var ama görülemeyecek kadar uzakta. Batıda ne var bilmiyorum. Sanırım daha çok ada var. Michigan, belki? Bu yolculuk o kadar hızlı gelişti ki coğrafya hakkında araştırma yapacak zamanım olmadı.

Yirmi dakika sonra, feribot Kelleys Adası iskelesine yanaşır.

Gemiden iniş süreci de aynı şekilde işliyor, bu yüzden HVAC kamyonunu feribottan inip adaya kadar takip ediyorum.

Mason'ın talimatlarını izleyerek East Lakeshore boyunca Kelleys Island şehir merkezine gidiyorum, burası iki yolun T kavşağından biraz daha fazlası. Burada küçük bir market, birkaç restoran, birkaç mevsimlik hediyelik eşya dükkânı, küçük bir marina ve ikinci bir feribot iskelesi var. Division Sokağı'na dönüyorum ve sağdaki mezarlığı görene kadar -kütüphaneyi de not ederek- ilerlemeye devam ediyorum. Otelin girişini gösteren herhangi bir işaret yok.

araba yolu, geniş bir ön verandası ve çatı pencereleri olan iki katlı beyaz bir çiftlik evinin yanında bitiyor. Eski moda ve büyüleyici ve sıcak bir yaz gecesinde verandada salıncak ve saksılarla dolu olduğunu hayal edebiliyorum... Sanırım Ohio'da ne tür bitkilerin yetiştiği hakkında hiçbir fikrim yok, ama güzel olacaklarından eminim.

Evden itibaren, araba yolu çimenlerin üzerinde bir çift tekerlek izine dönüşmekte ve kireçtaşı bloklardan oluşan bir binanın kalıntıları arasına kusursuz bir şekilde yerleştirilmiş ahşap bir binaya ulaşmaktadır. Kapının üzerindeki taş yüzeye O.E. BROWN WINE COMPANY yazısı kazınmıştır.

GPS'imi iki kez kontrol ediyorum.

Mason eski şaraphaneden bahsetmiş olsa da, burada tarif ettiği mülke benzeyen başka hiçbir şey yok ve içimde bir huzursuzluk girdabı yükseliyor.

Arabamın süspansiyonunu o engebeli yollarda riske atmak istemediğimden, daha yakından bakmak için arabadan indim. O anda çiftlik evinin yan kapısından bir adam çıkıyor ve kısa merdivenlerden iniyor. Üzerinde solmuş bir kot pantolon ve geniş omuzlarını saran kömür grisi Henley gömlek var.

Saçları siyah ve kısa kesilmiş, yukarı doğru kıvrılıp yüzünden uzaklaşıyor. Gözleri koyu renk ve çene çizgisi binayla aynı kireçtaşı bloğundan yontulmuş gibi görünüyor. Benden birkaç yıl, belki de on yıl daha yaşlı. "Burası özel mülk," diyor çimlerin üzerinden arabama doğru geçerken. Son bir hafta içinde sesini tanıyamayacağım kadar çok erkekle konuşmamıştım.

Mason Brown. "Resmi bir iş için burada değilseniz-"

"Ben Rachel. Beni bu mülkü yönetmem için *tuttunuz* ama..." Ellerimi dağınık çevremize doğru savuruyorum. "Otel hangi cehennemde?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

Jobbig

İsveç

"zahmetli veya uğraştırıcı, can sıkıcı veya zor anlamına gelen her şeyi kapsayan bir kelime"

"Kusura bakma, günlerin nasıl geçtiğini anlamadım ve seni beklemiyordum." Mason parmaklarını saçlarında gezdiriyor ve çenesi esniyor. "Açıklayabilirim."

"Oh, sanırım daha iyi olur." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Daha önceki endişem daha da artıyor ve kalp atışlarım hızlanmaya başlıyor. Ohio'nun kuş uçmaz kervan geçmez bir yerinde, bir yabancıнын önünde panik atak geçirmek istemiyorum. "Çünkü buraya gelmek için neredeyse bin üç yüz mil yol kat ettim ve yanıltılmış gibi görünmeye başladım."

"Hava soğuk. İçeri gel."

Tam reddetmek üzereydim ki Maisie "Anne! Tuvalete gitmem lazım!"

"Tamam." Araba koltuğunun tokasını çözüp koltuğu indirirken nefesim görünüyordu.

Maisie yere düştü. Benden ayrılıyor ve Mason eve doğru ilerlerken yanında yürüyor. Ayakkabı giymiyor, sadece beyaz atletik çorapları var. Ayakları donuyor olmalı.

"Ben Maisie Beck," diyor cıvıl cıvıl küçük sesiyle. "Senin adın ne?"

"Mason Brown."

"Charlie Brown gibi mi?"

"Evet." Buna karşın sesi dipsiz gibi. "Aynen ."

"Maisie ve Mason'ın sesleri aynı," diye belirtiyor *M* harfini abartarak.

"Sanırım öyle."

"Kimi daha çok seviyorsun, Snoopy'yi mi Woodstock'u mu?"

Mason bana bakıyor ve en son Anna Ben'i kaybettikten sonra birinin bu kadar mutsuz görüldüğünü görmüştüm. Maisie'ye Mason'ı sorularla rahatsız etmemesini söyleyemeden, benim duyamayacağım kadar alçak bir sesle ona bir şeyler söylüyor ve Maisie gülümsüyor. Woodstock'u seçmiş olmalı.

"Ben de," diyor mutlu bir şekilde.

Mason'ın ifadesi değişmiyor. Şu anda başka bir yerde olmayı tercih eder gibi görünüyor. Kolu çekip Maisie ve benim içeri girebilmemiz için kapıyı açık tuttuğunda ahşap kapı gıcırıyor.

Mutfak, kalın kasap blok tezgahı, paslanmaz çelik aletler ve beyaz metro karosu backsplash ile güncellenmiş ve modernidir. Oda geniş ve aynı zamanda rahat. Annem bu mutfakta yemek yapmaya bayılırdı. Hatta bende daha iyi bir aşçı olma isteği uyandırıyor. Adanın ötesinde, bir kemerli geçit şaşırtıcı derecede farklı bir oturma odasına açılıyor. Yıpranmış kahverengi bir kanepe ve avokado yeşili bir koltukla daha çok kardeşlik evinin garaj satışıyla buluşması gibi. Mason henüz tam olarak taşınmamış gibi... ya da birisi yeni taşınmış gibi. Bu ev, büyük ve kafa karıştırıcı bir yapbozun bir parçası gibi.

Paltolarımızı çıkarıyoruz ve yan kapının yanındaki tahta mandallara astıktan sonra Mason Maisie'ye banyoyu gösteriyor.

"Müdürlük pozisyonu için başvuran çoğu kişi adada kış geçirme fikrinden korktu ama sen hiç etkilenmedin," diyor mutfağa geri dönerken. "Bu yüzden işi istediğini söylediğinde sana otelin bitmediğini söylemedim çünkü fikrini değiştirmeni istemedim."

"Bunu neden yapasın ki?"

"Çünkü bırakın bir otel inşa etmeyi, bir otel işletmek söz konusu olduğunda tamamen yabancı otların içindeyim," diyor. "Düşündüm ki... daha doğrusu umdum ki... eğer burayı görür ve vizyonu anlarsanız, kalıp inşaatı denetlemek isteyebilirsiniz."

Beynim sahte bahaneler ve kazıkları çekmekle ilgili bir tartışma hazırladı ama-"Bekle. Ne?"

"Ülkenin en iyi otellerinden birinde çalışıyordun," diyor Mason. "Kalitenin neye benzediğini ve konukların gerçekten istediği olanakları herkesten daha iyi bileceğini düşündüm."

"Tüm bunları neden en söylemedin?" "Muhtemelen aptal olduğum için."

"Seni düzeltmeyeceğim," diyorum. "Yalan söylemek boktan ve el altından bir şeydi." Mason başını salladı. "Biliyorum. Özür dilerim."

"Hayatımı kökten değiştirmek ve Maisie'yi babasından ayırmak benim için büyük bir karardı ve bu basit bir özürle geçiştirilemez."

Tezgâhtan uzaklaşıyor, ayaklarını bir çift süet çöl botunun içine sokuyor ve mandallardan birinden lacivert bir yelek alıyor. "İşte teklifim. Önce gelip mülke bir bakın. Kalmak istemediğinize karar vererseniz, buraya gelmek için harcadığınız parayı geri öderim ve Florida'ya dönüş yolunuzu öderim."

Maisie elinde dev bir kaplumbağa kabuğu kediyle mutfığa geliyor. Maisie onu göğsüne bastırırken bacakları neredeyse yere kadar sarkan muhteşem *kızgın* bir kedi. "Anne, bak ne buldum!"

Mason'ın gözleri telaşla açılır. "Lütfen kediye yere bırakın."

"Kız kedi mi erkek kedi mi bilmiyorum," diye devam ediyor. "Ama artık arkadaşız."

"Kediye yere bırak." Mason'ın sesinde kesin bir panik notası var ve hem adam hem de kedi çıldırmanın eşiğinde görünüyor.

"Maisie, sana ait olmayan hayvanları toplamakla ilgili söylediklerimi hatırlıyor musun?" Dedim. "Lütfen kediye yere bırak."

Eğiliyor ve kediye nazikçe parke zemine bırakıyor. Kedi hemen kaçıyor ve Maisie el sallayarak veda ederken gözleri yaşlarla doluyor.

"Sonra görüşürüz dostum," diyor ve ardından dev hıçkırıklara boğuluyor.

Mason elini yüzüne sürüyor ve uzun, yavaş bir nefes verirken tavana bakıyor.

"Özür dilerim," diyorum, yüzünü omzuma gömen Maisie'yi kaldırarak. "O daha iyisini bilmiyordu. Aşırı duygusal çünkü günlerdir yoldayız ve hiç uyumadı."

"Hayır, sorun değil," diyor. "Yōkai bir kabus, bu yüzden rahatladım - ve biraz da şok oldum - bunların herhangi birine tahammül etti. Her şey çok ama çok kötü gidebilirdi."

"Kanepenizde kestirmesine izin versem sorun olur mu?"

Hayır demek istiyormuş gibi ağzı hafifçe bükülüyor. "Sanırım."

Maisie'yi kanepeye oturtuyorum ve arkasına katlanmış koyu yeşil saçaklı battaniyeyi üzerine örtüyorum. Göz kapakları çoktan yarı kapalı.

"Mason'la birkaç dakikalığına dışarı çıkacağım ama hemen döneceğim. Eğer uyanırsan kanepede kal ve hiçbir şeye dokunma. Özellikle de kediye."

"Tamam, anne."

Ben daha ceketimi iliklemeden uyudu.

Mason'ı arka kapıdan çıkarken takip ediyorum ve tekerlek izlerinden bira fabrikasına doğru yürüyoruz, yolda eski bir kamyonetin yanından geçiyoruz.

"Eski şaraphaneyi mümkün olduğunca sağlam tutmaya çalıştım," diye açıklıyor. "Bazı kısımları yapısal olarak sağlam değildi, ancak elimden geldiğince etrafına inşa ettim, bu nedenle bira fabrikasının bir kısmı orijinal kireçtaşı, geri kalanı ise ahşap."

Kapıyı açıyor ve bizi doğal ahşap ve sıcak arpa kokusu karşılıyor. Ya da belki şerbetçiotu. Her iki durumda da, davetkar ve lezzetli.

"Sihrin gerçekleştiği yer burası," diyor ve geldiğimden beri ilk kez Mason gülümsüyor. Yüzü aydınlandı. Yumuşuyor. Sanki görmemem gereken bir şeye göz atmışım gibi hissediyorum. Her koşulda yakışıklı bir adam ama gülümsemesi dizlerimin bağının çözülmesine neden oluyor.

Lanet olsun.

O ışıkları açarken bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Bira , yükselen tavanları ve mekânı ışıkla dolduran tavan pencereleriyle çok büyük. Ahşap zeminler koyu ve cilalı, kremi beyaz duvarlar ise çıplak. Boş bir sayfa. Altında metal bir tahliye tepsisi bulunan bir duvara bira muslukları yerleştirilmiş, ancak henüz ne bar, ne başka bir demirbaş, ne de mobilya var.

Bir duvar boyunca uzanan bir dizi ahşap merdiven, çatı katı gibi görünen bir yere çıkmaktadır.

"Orada ne var?" diye sordum. "Gel bak."

En üst basamağa ulaştığımızda, üst katın bir dizi pırıl pırıl paslanmaz çelik fiçı ve tankın yanı sıra ahşap varil raflarına bakan bir gözlem platformu olduğunu fark ediyorum. Bir duvar boyunca tahıl çuvalları istiflenmiş, diğer duvarda ise düğmeler ve dijital göstergeler var.

"Ben dahil çoğu insanın bira üretim sürecinin nasıl işlediğine dair hiçbir fikri yok, bu yüzden bu gerçekten harika," diyorum kollarımı korkuluklara dayayarak. "Bu

Burada farklı adımları gösteren bazı infografiklerin olması iyi olabilir."

"Bu-" Bana bakıyor. Göz kırıyor. "Gerçekten iyi bir fikir."

Merdivenlerden birlikte iniyoruz ve ön kapının yanındaki bir noktada duruyor.

Mason, "Nihayetinde burası lobi olacak" diyor. "Konuklar geldiklerinde, tam buradaki resepsiyon masasında check-in yapacaklar. Ardından kendilerine biralarımızdan bir numune uçuşu sunulacak ve kaldıkları süre boyunca kabinlerinde hangisini istediklerine karar verecekler. Ayrıca geleneksel masaların ve lounge tarzı oturma yerlerinin bulunduğu halka açık bir bar da olacak."

"Bu fikre bayıldım."

Kapıyı açtı ve dışarı çıktık. Ormanın yaklaşık yüz metre kadar içinde bir kulübenin inşa edilmekte olduğu küçük bir açıklık var. Beton döşeme. Ahşap iskelet.

"Arazinin etrafında bunlardan on tane var. Bazıları bira fabrikasına daha yakın, bazıları daha uzak" diyor Mason. "Kendin pişir kendin ye ve çevre dostu olacaklar ama çok da rustik olmalarını istemiyorum."

"Daha çok ... glamping gibi mi?"

"Ugh." Yüzünü buruşturuyor ve burnunun kenarını çimdikliyor ama başını sallıyor. "Evet, belki?"

Kendimi durduramayıp gülüyorum.

"Yaz sezonundan önce açmayı umuyordum," diye devam ediyor Mason. "Ama bazı kişisel sorunlar yüzünden yavaşladım ve ardından kış bastırdı. Şu anda, 4 Temmuz hafta sonu gibi gevşek bir hedefle, kendi yağımda kavruluyorum."

"Bu fazla zaman değil."

"Biliyorum," diyor. "İşte anlaşma. Kalırsan, bar da dahil olmak üzere kabinlerin ve lobinin tasarımı ve işlevselliği üzerinde tam yetkiye sahip olacaksın. Bunu düşünmekten bıktım usandım."

"Gerçekten anlamıyorum."

İç çekişinin sesi kurşundan yapılmış gibi. "Bu mülkü eşimle birlikte inşa edeceğimiz bir proje olarak aldım. Onun yerine evliliğimiz patladı, bu yüzden sadece ben varım."

Ve aniden erkek öğrenci mobilyaları mantıklı gelmeye başladı.

"Özür dilerim."

Hiçbir şey olmamış gibi omuz silkiyor ama kaşlarının arasındaki kırıksıklık aksini söylüyor. "Neyse o."

"Bunu düşünmek için biraz zamana ihtiyacım olacak," diyorum. "Her zaman bir otel sahibi olmak istemişimdir, bu yüzden bana bu kadar serbestlik tanınması... Aslında bir rüyanın gerçekleşmesi gibi bir şey. Ama tüm bu durum bir tür yem ve değişim oldu."

"Biliyorum ve sana bunu yaptığım için özür dilerim," diyor eve doğru yürürken. "Sana feribota yakın bir otelde oda ayırtabilirim ya da üst katta kalabilirsin. Burası bir apartman dairesi olarak tasarlandı, yani sizin alanınızda olmayacağım."

İçeri girince Maisie'yi kontrol ettim. Kanepede mışıl mışıl uyuyor. Zürafa Fred yere düşmüş ve dev kaplumbağa kabuğu kedisi kolunun altına sıkışmış.

"Lanet olsun," diyor Mason, sesi kısık. "Yökai herkesten nefret ediyor, ben de dahil."

Gömleğinin kolunu yukarı çekerek ön kolunun yan tarafında bilekten dirseğe kadar uzanan jilet inceliğindeki yara izini gösteriyor. "Onu *beslemeye* çalışırken bana bunu yaptı, bu yüzden buna ne anlam vereceğimi bile bilmiyorum."

"Birbirlerinde başka kimsenin göremediği bir şey görüyor olmalılar."

Mason'ın koyu kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor ve oyalanıyor.

Yüz ifadesi daha yumuşak, daha az korunaklı ve sıcaklık içimde yuvarlanıyor. Gözümü kırpıyorum ve yumuşaklık kayboluyor, Florida kasırgasındaki bir ev gibi kapanıyor. Dönüp bakışlarını Maisie ve kediye sabitliyor. "Belki de öyledir." derken sesinde bir boğukluk var.

★ ★ ★

Ben ikinci kattaki yatak odasında uyanık yatarken Maisie yanımda usulca horluyor. Üst kat, bu mülkteki neredeyse her şey gibi, tam olarak iddia edildiği gibi değil. Üç yatak odası ve bir banyo var ama mutfak yok. Bir apartman dairesi olmaya yakın bile değil.

-Mason Brown'ın evinin ikinci katı. Ve odamın ana yatak odası olduğuna eminim.

Mobilyalar hala IKEA kutusundan yeni çıkmış gibi kokuyor, ancak oda eski moda radyatörlerle ısınıyor - daha önce gerçek hayatta hiç deneyimlemediğim başka bir şey - ve parke zemin yaşla kararmış. Mutfak gibi burası da geniş ve rahat ve hayatımda ilk kez kız kardeşim ya da kızım ile paylaşmak *zorunda olmadığım* bir odam var.

Maisie pozisyon değiştiriyor ve bacağı benimkinin üzerine düşüyor.

Diğer yatak odasında uyumayı denedi ama benimle aynı odayı paylaşmaya alıştı. Kırılması zor bir alışkanlık. Yōkai yatağın yanında yerde tüylü bir kilim gibi kıvrılmış, yeni ve görünüşe göre tek insan arkadaşından ayrılmak istemiyor.

Evdeyken trafiğin uğultusu hiç kesilmiyordu, bu yüzden *sessizliğin* buradakinden farklı bir tanımı vardı. Kelleys Adası tamamen durgun ve ben uyuyamıyorum. Anna bu işin kadar mükemmel olduğunu söylerdi. Annem Mason'ın bir hata yaptığını ve özrünün samimi olduğunu söyleyecekti. İkisi de haklı olabilir ama o dağılmış görünüyor. Kaybolmuş. Ve onu düzeltmek benim sorumluluğum değil. Özellikle de kendimi toparlamaya çalışırken.

Ben burada ne yapıyorum?

Yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. Evimi özlüyorum. Kız kardeşimden hiç olmadığım kadar uzaktayım. Ve yapmamam gerektiği halde Brian'ı özlüyorum. Belki de evden kaçabilecek bir insan değilim. Ama gözlerimi kapattığımda, kulübeleri çok canlı bir şekilde hayal edebiliyorum. Lacivert, orman yeşili ve kıvılcık kırmızısına boyanmış dış cepheler. Hudson's Bay battaniyesinin Provence'la buluştuğu iç mekanlar, belki biraz da flokati. Mason'ın burun deliklerinin bu betimleme karşısında tiksintiyle parladığını hayal ediyorum ve ağzımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor.

Yataktan kalkmak için Maisie'nin etrafından dolanıyorum, kot pantolonumu giyiyorum ve atletimin üzerine bir hırka geçiriyorum. Burası Florida'dan çok daha soğuk. Mutfaka doğru ilerlerken arka merdivenler gıcırıyor. Mutfak penceresinden içeri süzülen ay ışığındaki karanlık şekli görünce neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

"Özür dilerim," diyor Mason. "Seni korkutmak istememiştim." "Zaten hayatımın o fazladan yıllarına ihtiyacım yoktu." Kahkahası kısa ve derin.

"Uyuyamıyor musun?" diye soruyor.

"Buradaki sessizlik çok yoğun. Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor," diyorum. "Ama eminim ışık kirliliğinin olmadığı bu yerde yıldızlar muhteşemdir."

"Öyle," diyor ceket askılarına doğru ilerlerken. Üzerinde gömlek yok, sadece yeşil ekoseli bir pijama altı var ve gölgeli mutfakta bile omuzlarındaki ve göğsündeki belirginliği görebiliyorum. Bir vücut geliştirmeci gibi kesilmiş değil ama sağlam. Güçlü. Paltomu aldı ve bana uzattı. "Gel bakalım."

Paltolarımızı giyip dışarı çıkıyoruz ve evden birkaç adım uzaklaşıyoruz. Serin havada nefeslerimiz buharlaşıyor. Gece gökyüzüne bakmak için başımı arkaya eğdiğimde, sanki tüm galaksi sergileniyor. Blackwell'le karşılaştığım geceden sonraki gibi, dizlerimin üzerine çöküp çimenlere sırt üstü uzanıyorum. Çıplak ayaklarımın altındaki zemin soğuk ve kot pantolonumdan nem sızıyor ama gökyüzü o kadar engin ki.

Mason , hatta oturmaz bile.

"Peki, bir karar verdin mi?" diye soruyor.

Kelleys Adası'nda, resepsiyonun arkasına geçip tekrar kendim olabileceğim bir otel bulmayı umuyordum. Araba kullanmaktan yorgun düşmüştüm ve otelin beklenmedik durumu beni şaşırtmıştı ama bunun daha kolay olacağını düşünmüştüm. Keşke evet diyebilseydim ama eve gitmek istiyorum. Cevap veremeden, sessizlik bana plastik bir kayıt cihazında tekrar eden bir nota çalan bir çocuğu hatırlatan bir dizi yuhalama ile bozuldu.

"Bu... bir baykuş mu?"

diye sordum. "Kuzey
testere kanatlı."

"Daha önce hiç gerçek bir baykuş duyduğumu sanmıyorum."

İçimde bir şeyler değişiyor. Bu mülk *olasılıklarla* dolu. Büyüyü yakalayıp misafirlerimize sunmayı hayal ettikçe içimde bir heyecan kabarcığı kabarıyor. Evet diyeceğim. O beton yığınlarını, insanların yıldızlara bakabileceği, baykuşların gece şarkılarını dinleyebileceği ve kendilerini evlerinde hissedebileceği küçük mucize ceplerine dönüştürecek. Ve bu mükemmel olacak.

"Kararımı verdim."

Kayan bir yıldız görünür ve neredeyse aynı kaybolur. Bu bir işaret gibi.

Mason boğazını temizliyor. "Cevabı benimle paylaşma şansın var mı?"
Gülme sırası bende. "Evet demeden önce bilmen gereken bir şey daha var.
Bu çok önemli."

"Tamam," diyor temkinli bir şekilde.

"Limestone Inn and Public House hayatımda duyduğum en kötü isim,"
diyorum yerden kalkıp ayağa kalkarken. Ellerimi kotuma silerek . "Yani,
telefona her cevap verdiğinde o ağız dolusu tükürmek zorunda kaldığını hayal
edebiliyor musun?"

"Siktir. Bunu hiç
düşünmemiştim." "Peki ya ...
Kireçtaşı?"

İç geçiriyor, sonra elini uzatıyor. Orada, ay ışığında elini tutuyorum ve
tokalaşıyoruz. Bana bir gülümsemenin hayaletini sunuyor, Mason Brown için
nadir bir şey olduğunu şimdiden keşfettiğim bir şey. "Limestone'a hoş
geldiniz."

BÖLÜM 6

Dépaysement

Fransızca

"kendi ülkenizden uzakta olmanın ve yabancı gibi hissetmenin getirdiği huzursuzluk hissi; yönelim bozukluğu ve kültür şokunun bir karışımı"

Birkaç gün sonra Mason pikabı feribotun güvertesine sürerken gökyüzü çoğunlukla açık, göl sakin ve mavi. Kolumu açık pencerenin çerçevesine dayayıp havadaki sıcaklığın ve yüzüme vuran sabah güneşinin tadını çıkarıyorum. Maisie'yi anakaraya götürüp market alışverişi yapacak ve yeni odalarımız için birkaç şey alacaktım ama Mason her Pazar yaptığı erzak alışverişine bizi de götürmeyi teklif etti. Onu yavaşlatabileceğimizi söylediğimde alay etti ve zaten gidiyorken özel bir yolculuk yapmanın saçma olduğunu söyledi. İşte bu şekilde radyo dinlemeyen bir adamla Sandusky'ye doğru yola çıktım.

"Bu pikap neredeyse elli yaşında." Aramızdaki araba koltuğuna bağlanmış, bir paket Ballı Fındıklı Cheerios'u mideye indiren Maisie'nin etrafından bana bakıyor. "Radyo yıllardır bozuk."

"Bu size şok gibi gelebilir ama bugünlerde nereye giderseniz gidin müzik dinlemenizi sağlayan her türlü cihaz üretiliyor," diyorum. "Muhtemelen şu anda cebinizde telefon görüşmesi yapmak için de kullanabileceğiniz bir tane vardır."

"Ne?" Mason bir elini göğsüne vurur. "Şimdi de bana bu aletin yol tarifi de yapabildiğini söyleyeceksin."

Gülüyorum. "Gerçekten hiçbir şey dinlemiyor musun?" "Podcast dinliyorum."

"Ne tür podcast'ler?"

Kaşları hafifçe kalkıyor ve cevabı zaten bilmem gerekiyormuş gibi başını eğiyor.

"Oh," diyorum, noktaları birleştirerek. "Bira hakkında podcast'ler dinliyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Kulağa... sıkıcı geliyor."

"Sıkıcı değil."

"Tamam o zaman," diyorum. "Birini dinleyelim."

Kulağının arkasını kaşıyor. "Yani, aslında onlar bir tür-"

"Sıkıcı mı?"

Mason ceketinin cebinden telefonunu çıkarıp bana doğru itiyor. "Sadece biraz müzik çal."

Müzik uygulamalarından birinden önceden hazırlanmış bir çalma listesi açıyorum ve bir şarkının başlangıç tınıları başlarken Jess adında birinden bir mesaj geliyor: **Sanırım inci küpelerimi evde unuttum. Eğer öyleyse, onları bana gönder.**

Telefonu hemen Mason'a verdim. "Bunu görmek istememiştim. Özür dilerim." "Senin hatan değil," diyor. "Jess benim eski sevgilim."

"Gerçi bu beni ilgilendirmez. Sen benim patronumsun."

Taksi sessizliğe gömülüyor ve sanki etrafımız balonlu naylonla çevriliymiş gibi hissediyoruz. Bugün çok fazla çizgiyi aştım. Podcast'leri konusunda onunla dalga geçmemeliydim. Telefonuna dokunmak çok tanıdık geldi. İlişkimiz daha birkaç günlük, bu kadar gayri resmi olacak kadar olgun değil. Yolun geri kalanını garip bir sessizlik içinde geçtik, sadece Maisie Barack Obama'nın ejderhaya binmesiyle ilgili uydurma, akortsuz bir şarkı söylemeye başladığında bozuldu. Mason ve ben gülüyoruz ve gerginlik azalıyor.

Feribot güvertesinden Marblehead'e doğru yola çıkarken, "Sanırım otel konusunda tam yetki sahibi olduğumu söylerken abartılı konuşuyordun," diyorum. "Herhalde aklınızda bir bütçe vardır. Aquamarine'deki bungalovların yatakları otel için özel olarak yapılmıştı. Misafirlerimiz bunun bir bulutun üzerinde uyumak gibi olduğunu söylüyor ama bu tür bir konfor çok yüksek bir fiyat etiketiyle birlikte geliyor. Bunu mu istiyorsunuz? Yüksek iplik sayılı çarşaflar ve duşta L'Occitane minileri mi arıyorsunuz? Bana bir temel lazım."

Mason, "Bu tür kararların eşime ait olması gerekiyordu," diyor. "Ama *hiçbir* konuda anlaşılamıyorduk çünkü onun vizyonu ile benimki uyuşmuyordu."

"İmgelemi neydi?"

"Özel şilteler. Ve eğer L'Occitane süslü sabunsa, evet, onu da istedi."

"Kelley's Adası'na ilk indiğimde fark ettiğim ilk şey, medeniyet tarafından ne kadar bozulmamış olduğuydu," diyorum. "Konuklarınızı beklenmedik bir lüksle şaşırtmak istemesini anlayabiliyorum. Ve üst düzey müşterilere sahip olmak yerel ekonomiye yardımcı olacaktır."

"Demek istediği tam olarak buydu."

"Ama üst düzey konukların yapabileceği pek bir şey yok," diye devam ediyorum. "İnsanlar adaya balıkçılık, kampçılık ve kano gibi gösterişsiz aktiviteler için geliyor gibi görünüyor."

"Aynen öyle."

"Yani daha rahat bir şeyler arıyorsunuz. Mesela... korkunç metal ranzaların olmadığı ve duşta parmak arası terlik giymek zorunda kalmadığınız bir yaz kampı."

Mason gülüyor. "Başardım."

"Yapacağım şey, yatak, kanepe ve banyo armatürleri gibi temel öğeler için farklı fiyat noktalarıyla birlikte bazı tasarım fikirlerini bir araya getirmek ve en beğendiğinizi seçebilirsiniz" diyorum. "Bundan sonra bir bütçe planlarız, o zaman seni sürekli fikir almak için rahatsız etmek zorunda kalmam."

"Tamam. Evet." Mason başını sallar. "Mükemmel."

Sahil yolunda ilerlerken, manzaranın apartman daireleri ve yüksek oteller tarafından engellenmediğini fark etmekten kendimi alamıyorum. Milyon dolarlık malikaneler değil de normal evlerin deniz manzaralı olduğunu görmek neredeyse ürkütücü. Walgreens ve CVS'nin hakimiyet için savaştığı kavşaklar yok. Vape dükkanları veya maaş günü kredi mağazaları olan şerit alışveriş merkezleri yok. Marblehead'e gitmek için kullandığım ana otoyoldayız ve neredeyse hiç trafik yok. Gülmekten kendimi alamıyorum.

"Komik olan ne?" Mason diyor ki.

"Fort Lauderdale ile Miami arasındaki I-95'i hiç deneyimlediniz mi bilmiyorum ama tam bir kabus," diyorum. "Trafığın yoğun olduğu saatlerde sekiz şeritli, tampon tampona ve gece yarısı bile bundan daha yoğun."

"Bugün Pazar sabahı ve insanlar kilisede," deyince daha çok güldüm. "Ama demek istediğinizi anlıyorum. Route 2'nin tek seferinde

bir kaza olduğunda ya da Cedar Point açık olduğunda tıkanıyor." "Cedar Point nedir?"

Uyarı vermeden Mason'ın eli dışarı fırlıyor ve Maisie'nin damlatmaz bardağını parmaklarından kaydığı anda yakalıyor. Maisie uykuya dalarken gözleri kapanıyor ve başı yavaşça yana doğru kayarak araba koltuğuna yaslanıyor.

"Vapurdaki lunaparkı fark ettin mi?" diye soruyor ve hiç vakit kaybetmeden fincanı bana uzatıyor.

"Ben... bunu soracaktım," diyorum, az önce tanık olduğum gizli hareket karşısında şaşkınlıkla.

"Cedar Point... bilmiyorum... uzun zamandır var" diyor. "1800'lerde bir yüzme plajı olarak başladı ama şimdi hız trenleriyle düzenli olarak dünya rekorları kırıyorlar."

"Maisie gibi küçük çocuklar için binekleri var mı?"

Yüz ifadesi esraren gizleşiyor ve... az önce ne oldu? Boğazını temizliyor. "Evet, var. Woodstock temalı küçük bir roller coaster bile var."

"Aman Tanrım, buna *bayılırdı!*"

Mason cevap vermiyor. Balonla sarılmış gariplik tekrar içine kapanıyor ve Sandusky'ye giden yolun geri kalanını sessizce sürüyoruz.

★ ★ ★

Ev geliştirme mağazasında Mason, ben daha Maisie'yi araba koltuğundan indirmeden içeri dalıyor. Hırdavata ihtiyacım yok ama yeni yatak odam için birkaç bitki seçmeme yardım etmesine izin verdim. Kamyona bir yılan bitkisi ve bir altın pothos (Florida'da yaygın dış mekan bitkileri) ile döndüğümüzde Mason çotkan kabinde bekliyordu. Bira podcast'i dinliyordu.

Bir sonraki durağımız Target, buradan küçük bir televizyon, yeni yatak takımları ve kilimler, Maisie'nin yatağı için su geçirmez bir yatak pedi ve adaya dönüşümüzde dikkatini dağıtmak için dolar reyonundan birkaç yeni oyuncak alıyorum. Mason aldıklarımı kamyona yüklememe yardım ediyor ama mesafeli ve kibar. Tıpkı bir yabancı gibi.

Sonunda markete gittik. Mason kendi alışveriş arabasıyla hemen bizden ayrılıyor. Alışveriş arabalarında dolaşmaktan yorulmaya başlayan Maisie, mağazanın çocuklar için sunduğu bedava elmayı reddediyor. Kasada bir kutu Altoids ve bir paket zımpara almaya çalışıyor ve *Moana* balonunu almasına izin vermediğimde gözyaşlarına boğuluyor.

"Sorduğum için üzgünüm," diyorum, ağlayan bir çocuğun sesiyle, arabayı kamyonete doğru sürerken. Mason'ın yiyecekleri zaten düzgünce istiflenmişti. "Ama biraz stres atması için onu götürebileceğim bir yer var mı?"

Boynunun arkasını kaşıyor ve reddetmek ister gibi görünüyor. Onun yerine "Bir fikrim var." diyor.

Mason bizi Sandusky şehir merkezinde suyun hemen yanındaki küçük bir parka götürüyor. Oyun parkında başka çocuk yok ama Maisie mutlulukla salıncaklara doğru koşuyor ve "İt beni anne!" diye bağıyor. İt beni!"

Mason, "Hemen dönerim," diye mırıldanıyor ama Maisie'nin sinir krizi sona erdiği için hangi yöne doğru gittiğine dikkat etmiyorum.

Körfezin karşısında, ağaçların arasından hız trenleri yükseliyor. Bir yük gemisi gölün ağzına doğru ilerliyor ve martılar esintide gezintiye çıkıyor. Sandusky şehir merkezi eski ve büyüleyici, restoranlar ve yazın muhtemelen açık havada yemek yiyebilecekleri geniş kaldırımlar var. Arabalar sık sık geçiyor, ancak evdekinin aksine sürekli ve gürültülü bir akış yok.

Babam ordudan terhis olduktan sonra Fort Lauderdale'de bir sigorta şirketinde işe girdi. Annem daha sonra bana şehrin her zaman ruhsuz olduğunu düşündüğünü söylemişti. Ama o gittikten sonra, geri kalanımız taşınamayacak kadar yerleşmiştik. Zaten arkadaşlarımız vardı ve Anna küçük çocuklar için bir futbol takımındaydı. Daha sonra ben bandoda birinci klarnet oldum. Anna JV futbol takımına girdi. Annem bankada terfi etti. Brian'la tanıştım. Anna Ben'i kaybetti. Gürültülü, hızlı tempolu Fort Lauderdale evimdi. Ama artık sessizliğe alıştığım için Kelleys Adası'nda uyuduğum kadar rahat uyuyamıyorum.

Mason döndüğünde Maisie kaydırağa doğru ilerlemişti, elinde bir yığın strafor paket servis kutusu, birkaç kutu soda ve en üstte dengede duran bir kutu süt vardı. Ben içecekleri alıyorum, o da kutuları yakındaki bir piknik masasına yayıyor ve her birini işaret ederek içindekileri tanımlıyor.

"Patates kızartması. Balık. Maisie balık sevmezse diye ona da bir sosisli sandviç."

Kutulardan birini açarak kalın ekmekli, derin yağda kızartılmış bir yığın fileto ortaya çıkarıyor. "Erie Gölü sarı levreği yerel bir lezzettir. Dünyanın en iyisidir."

"Bu çok cesur bir iddia. Özellikle de Florida'dan gelen bir kız için." Omuz silkiyor. "Arkasıdayım."

Bir parça balığa uzandım, sonra bir ısırık aldım. İçi sert ama pul pul. Mahi ya da ton balığı gibi etli değil ama tilapia ya da pompano gibi de dağılmıyor. Tadı biraz tatlı ve çok hafif. "Vay canına. Tamam, yani ... bir vakanız . Bu inanılmaz."

"Sezonun başlarında olduğumuz şanslıyız." Mason plastik bir bıçak alıyor ve Maisie'nin sosisli sandviçini üç küçük parçaya ayırıyor. Bu hareket alıştırmaya gibi görünüyor. Tecrübeli. "Yazın levrek kuyruğu kapıdan dışarı taşar."

"Ketçap istiyorum," diyor Maisie.

Mason bir paketi yırtıp açıyor ve sosisli sandviçin sadece bir bölümüne ketçap sıkıyor. Her nasılsa bu adam, oyun parkındaki bir çocuğun herhangi bir şeyden birkaç ısırıktan fazlasını yeme ihtimalinin düşük olduğunu ve ketçapla kaplı yenmemiş ekmeklerin vıcık vıcık ve istenmeyen olduğunu anlıyor.

"Çocuğunuz var mı?"

Elleri hareketsiz kalır. "Neden soruyorsun?"

"Maisie'yle aran çok iyi," diyorum. "Çünkü ne zaman çocuklardan bahsetsem, geyik gibi bakıyorsun."

Benden öteye bakıyor. "Evet." Göz kırpmıyor. "."

"Boşanma mı?"

"Hayır." Sesi sessiz, alçak. Uzun bir süre boyunca tek söylediği bu oluyor ve daha da detaylandırıp detaylandırmayacağını merak ediyorum. Sonunda boğazını temizliyor. "Siz ikiniz yeterince oyun oynayana kadar ben kamyonda bekleyeceğim. İstedığınız kadar kalın." Piknik masasından kalkıyor ve uzaklaşmadan önce bir kutu Pepsi alıyor.

"Maisie," diye sesleniyorum, paket servis kutularını kapatırken. "Gitme vaktimiz geldi." "Ben hazır değilim," diye sesleniyor salıncaktan, göbeğinin olduğu yerden salıncaklardan birinin koltuğunda sallanıyordu. "Ben oynuyorum."

"Mason'ın iş için adaya dönmesi gerekiyor, bu yüzden gitmemiz gerekiyor." "Ama anne-"

"Şimdi, lütfen."

Kelleys Adası'na dönüş yolculuğu dayanılmaz. Mason yol boyunca kaynayan bir çaydanlık havası yayıyor ve Maisie bile bunu hissetmiş olmalı, çünkü yeni küçük plastik dinozor paketiyle, genellikle deniz kızları ve en az bir Disney prensesi içeren olağan anlatım olmadan oynuyor. Araba sürmeye ya da konuşmaya odaklanmak zorunda kalmadan daha önce görmediğim şeyleri fark ediyorum. Pizza yerleri. Sezon için hala kapalı olan yerel çiftlik standı. Ve yolun kenarında duran dev bir fiberglas garson. Siyah bir ceket giymiş ve kırmızı papyon takmış, ellerinin olması gereken yerde metal bir çerçeve var, sanki bir zamanlar bir işaret varmış ya da bir şey tutuyormuş gibi. Muhtemelen eğlenceli bir geçmişi olan retro bir yol kenarı atraksiyonudur ve umutsuzca merak ediyorum, ancak Mason'ın boşanma sırasında çocuğunun velayetini kaybedip kaybetmediğini sorduğumda sessiz, yıkıcı bir şekilde hayır demesi hala kalbimi rahatsız ediyor.

Eve döndüğümüzde, yiyeceklerimizi zulalarken Mason'a geniş bir alan bırakıyorum. Daha sonra bitkileri ve diğer alışverişleri boşaltıyorum ve Maisie'yi uyuması için yatırıyorum. Ben kapıyı kapatırken Yōkai odaya giriyor. Alt katta, Mason mutfakta ya da oturma odasında değil. Yatak odasını kontrol ettiğimde -ki Fransız kapıları olan dönüştürülmüş bir güneş odası olduğu ortaya çıkıyor- evrak işlerine boğulmuş bir masa ve uyumak için hazırlanmış bir şilte buluyorum. Bu büyük, güzel ve eski eve sahip olup da kendini küçücük bir alana hapsetmesi bana hiç mantıklı gelmiyor. Neler yaşamış böyle?

Onu bira imalathanesinde, büyük tanklardan birinden küçük bir bardağa biraz bira dökerken buluyorum. Kokluyor. Bir yudum alıyor. Beni fark edince biraz irkiliyor. "Oh," diyor. "Selam."

"Bu anlaşmanın düşünmeye başlıyorum." Mason'ın kaşları birbirine yaklaşır. "Neden?"

"Belli ki çocukların yanında rahatsız oluyorsun," diyorum. "Sana bir çocuğum olduğunu söyledim. O sırada bilmesem de sana bir çıkış yolu gösterdim ve sen yine de bana iş teklif ettin."

Bana bakıyor ve bir şeye karar vermiş gibi görünüyor. Beni takip etmem için işaret ederek yanımdan geçti. İçki odasına girdik.

birkaç bardak. "Bira sever misin?" Kısa bir kahkaha atıyor. "Muhtemelen ilk sorum bu olmalıydı, ha?"

"Birayı severim," diyorum, musluklardan birinden ilk bardağı doldururken onu izliyorum. "Pilsner ve lager tercih ederim ve iyi bir Berliner Weisse'yi gerçekten severim."

İkinci bardağa geçiyor. "Özel bir tadı var mı?"

"Pek sayılmaz. Ahududu ve ağaçkavunu gelenekseldir, ki... muhtemelen zaten biliyorsunuzdur, değil mi?"

"Evet."

Bana bir bardak bira uzatıyor, ben de onu dışarıda takip ediyorum ve binanın alçak ön sahanlığına oturuyoruz.

"Bu benim sekizinci lager denemem," diyor Mason. "Bir türlü tutturamıyorum ve bu beni çıldırtıyor."

Bir yudum alıyorum. "Önerecek yapıcı bir şeyim yok çünkü uzman değilim. Bana göre tadı güzel."

"İyi' harika değil."

"Doğru."

Uzun bir yudum alıyor ve bardağın yarısını tek seferde boşaltıyor. "Fish Brothers'ı hiç duydun mu?"

Fish Brothers görünüşte bir gecede ortaya çıkan bir marka. Bir dakika önce kimse adını bile duymamıştı; bir dakika sonra ise şehirdeki her barda servis edilmeye başlandı. TV reklamları genellikle iki karikatür balık kafasının düşünce baloncukları içinde rastgele şeyler hakkında konuşmasını içeriyordu. Ne zaman yeni bir tane çıksa, viral oluyor ve bir meme haline geliyordu. "Bu hileli bir soru mu?"

Mason gülüyor. "Bu bir evet mi?"

"Sanırım çoğu insan Fish Brothers'ı duymuştur." "O bendim."

"Bekle. Gerçekten mi?"

"Yani, sadece ben değil," diyor. "oda arkadaşım ve ben, para ödemek zorunda kalmamak için kendi biramızı üretmenin havalı olacağını düşünen iki aptaldık. Matt zaten pazarlama bölümünde okuyordu, ben de kararsızken fermantasyon bilimi bölümüne geçtim. Uzun lafın kısası: birkaç 'otuz yaş altı otuz' listesine girdik, küçük operasyonumuz patladı ve markayı yaklaşık beş yıl önce küresel bir bira holdingine sattık."

"Bu inanılmaz ama... neden bu kadar popüler olan bir markayı satasınız ki?"

Mason bardağıyla oynayarak birayı kenarlarında döndürüyor. "Kızım Piper kalp rahatsızlığıyla doğduğunda bize satmamız için teklifler gelmişti. Ameliyatlara ve hastanede kalmaya ihtiyacı olacaktı ve Jess'in bu yükü tek başına taşımasını istemedim, bu yüzden ben paramı çektim ve Matt kaldı. Piper hayatının ilk iki yılında üç ameliyat geçirdi ve ilaçlarından birine alerjik reaksiyon gösterene kadar prognozu harikaydı. Dördüncü yaş gününden birkaç hafta önce öldü. Ölüm yıldönümü... çok yakındı."

"Tanrım, Mason. Çok özür dilerim."

Bir elini yüzünde gezdiriyor ve gözlerini önce bir, sonra iki kez kapatıyor.

"Otelde birlikte çalışmamızın Jess ve bana yardım etmesi gerekiyordu.

Ama bu işleri daha da kötüleştirdi ve sonunda canına tak etti," diyor. "Adadaki pek çok insan bunu bilmiyor ve size anlatmamın tek nedeni çalışmam olarak sizi ilgilendirmesi. Daha az dikkatli olsaydınız, hiçbir şey söylemezdim. Maisie'nin harika bir çocuk olduğuna eminim. Harika birine benziyor. Ama sanırım henüz çocukların etrafında olmak istediğim bir yerde değilim."

"Gitmemizi istiyor musun?" Cevabını beklerken göğsümde bir baskı hissederek soruyorum. Yaklaşan bir panik atak değil ama ne söyleyeceği konusunda endişeliyim.

"O kadar da sert değil." Birasından kalanları karıştırıyor ve omuz silkiyor. "Sadece şimdiye kadar olmayı düşündüğüm yerde değilim."

"Tamam. Teklifim şu," diyorum. "Maisie için mümkün olan en kısa sürede bir kreş bulacağım. Zaten inşaat varken arazide olmaması gerekiyor. Evde benimleyken -ya da izin günlerimde- yolunuza çıkmayacağız. İleride anakaraya kendi tedarikimizi kendimiz yapacağız."

Kaşlarının arasındaki gergin çizgi gevşiyor. "Gideceğin zaman bana haber ver. Feribotun parasını ben öderim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

Mason, "Burada olmanızı isteyen benken, ada dışına çıkışınızı kendiniz ödemek zorunda bırakmayacağım," diyor. "Bunu bir istihdam olarak düşün

fayda sağlar."

"Yeterince adil. Ne olursa olsun, Piper için üzgünüm. Ve Jess için."

"Teşekkür ederim," diyor. "Bu konuşmayı kapanmış olarak dosyalayalım ve Otel, tamam mı?"

"Anlaştık." Bardağımlı eğiyorum ve ağızları tokuşturuyoruz. O birasının kalanını yudumlarırken ben de bir yudum daha alıyorum.

"Haklısın," diyorum. "İyi harika değildir."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

Voorpret

Hollandaca

"beklentinin verdiği hazzın eşsiz hissi"

Nisan ayının sonlarında sıcak bir Cuma günü, golf arabasıyla markete gidip biraz şekerleme alıyorum. Normalde tek bir ürün için şehir merkezine özel bir yolculuk yapmazdım, ancak son birkaç haftayı bir web sitesi oluşturmak ve kabin tasarım tekliflerim için fikirler toplamakla geçirdim, bu yüzden bugün işten erken çıkmaya ve kendimi şımartmaya karar verdim.

Mason için çalışmak fazladan yastık dağıtmak ya da uyandırma çağrıları ayarlamak gibi bir şey değil ama farklı zihinsel kasları esnetmeyi seviyorum. Ve kulübelerdeki ilerlemeyi izlemek için gizlice dışarı çıkmayı seviyorum. Hava tahmin edilemez olduğu için yavaş ilerliyor ve 4 Temmuz'daki açılış tarihine yetişeceğimize dair özel şüphelerim var ama proje heyecan verici. Ve garip bir şekilde sakinleştirici. Aquamarine'den ayrıldığım gecedan beri panik atak geçirmemiştim.

Maisie'nin okulunun geçiyorum, yandaki eski moda kırmızı tuğlalı binada şu anda sadece yedi öğrenci kayıtlı. Maisie iki okul öncesi öğrencisinden biri ve bir kişilik bir anaokulu sınıfıyla aynı öğretmeni paylaşıyor.

Mağazaya girerken merdivenlerin yanındaki ilan panosunda duraklıyorum. Adadaki kiliselerin ibadet saatlerini listeleyen basılı bir sayfanın yanı sıra yeni başlayanlar için bir yoga sınıfı ve "Hooked on Books" aylık kitap kulübü için bir broşür daha var. Telefonumla el ilanlarının ve kilise listesinin fotoğraflarını çekiyorum. En son ne zaman kiliseye gittiğimi hatırlamıyorum ama her ihtimale karşı elimde olması iyi bir bilgi.

İçeriden bir Snickers ve bir kutu diyet kola alıp kasaya gidiyorum; sıcak pembe saçlı genç bir kadın, sezonun çok başında şort giyen bir adam için bir yığın atıştırmalık hazırlıyor. Adamın beresi kulaklarına kadar inmiş.

"... istersen bize katılabilirsin," derken yakalıyorum onu ama kasiyer özür dilemeden burnunu kıvrıyor ve "Evet, hayır. Ben böyle iyiyim."

Sırada önümde benim yaşlarımda beyaz bir kadın var. Eşofman altı gibi yanlardan aşağıya doğru uzanan üç beyaz çizgili lacivert yoga taytı, uzun kollu bej bir bluz ve burun cepli bir çift düz kırmızı ayakkabı giyiyor. Koyu kahverengi bukleleri geniş kırmızı bir bantla yüzünden uzak tutuluyor. Hafta sonları ziyaretçiler gelmeye başladı, ama kıyafeti turist kıyafeti olmak için biraz fazla sert yoga gibi görünüyor. Bana . Ben gülümsüyorum, o da bana gülümsüyor.

"Brew Hotel'in yeni müdürü siz misiniz acaba?" diye . "Öyleyim. Ben Rachel."

"Merhaba. Ben Avery. Sağlıklı yaşam merkezinde yoga eğitmeniyim. Ben de gelip sizi kitap kulübümüze davet etmek istiyordum."

"İçeri girmeden hemen önce duyuru panosundaki ilanı okudum."

"Adı biraz sevimsiz ama seksenli yıllarda kuruldu ve üyelerimizin çoğu altmış yaş üstü" diyor. "Yine de eğlenceli bir grup ve oldukça çeşitli okuyoruz. Her zaman böyle değildi ama son birkaç yıldır kadınlar ve beyaz olmayan yazarlar tarafından yazılmış kitapları okumaya kararlıyız. Genellikle ikisi birden. Ve hiçbir tür sınırların dışında değil."

"Okumak en sevdiğim şeylerden biri. Buraya geldiğimden beri pek bir şey yapmadım çünkü oldukça meşguldüm," diyorum. "Ama bunun için zaman ayırmak istiyorum."

"Harika," diyor Avery, telefonunu bana uzatırken. Sol yüzük parmağında koordinatlarla işlenmiş gümüş bir bant takıyor. "Ayın üçüncü Perşembe günü buluşuyoruz ve bana iletişim bilgilerini verirsen sana detayları mesaj . Kitabı zamanında bitiremesen bile, yine de gelip herkesle tanışmanı çok isteriz."

"Kulağa hoş geliyor. Orada olacağım."

Beanie Guy yoluna devam ederken ve Avery Kind bar ile bir şişe suyun parasını öderken adımı ve numaramı onun telefonuna kaydediyorum. Telefonunu geri verdiğimde Avery, "Rachel, bu Tori." dedi. Kasiyere doğru eliyle işaret ediyor. "O da kitap kulübünde."

Karşılıklı selamlaşıyoruz ve Avery benim çikolata ve soda için ödeme yapmamı bekliyor. Kasa kuyruğu temizlendikten sonra Tori bizimle ön kapıya kadar yürüdü. "Kitap kulübünde görüşürüz."

"Dört gözle bekliyorum," diyorum.

Dışarı çıkarken Avery, "Şunu da belirtmeliyim ki, her ay her birimiz on dolar ve bir hayır kurumuna bağışta bulunuyoruz," diyor. "Bu bir zorunluluk değil, bu yüzden kendinizi mecbur hissetmeyin."

İlk maaşım beklediğimden daha fazla gelmişti. Maaşımı aldığımda, hesabımı doğru yapıp yapmadığını kontrol etmek için bira fabrikasında Mason'ı aradım.

"Bunu sorgulama," dedi.

Güldüm. "Benimle tanıştın mı?"

Ağzının kenarı sanki gülmek istiyormuş gibi seğirdi. "Bu bir zam." "Ama-"

"Bak, eğer Jess burada kalsaydı, her şeyi sevdiği için yapardı," dedi. "Ama senden Web tasarımcısı, iç mimar, proje yöneticisi, muhasebeci ve açıldığımızda sana düşecek diğer tüm rastgele görevleri yapmanı beklemek ve sana buna göre ödeme yapmamak adil değil."

"Oh." Önceki işverenlerim ellerinden geldiğince az ödeme yapıyordu ve yıllık zamlarımız hiçbir zaman gerçekten bir fark yaratmaya yetmiyordu, bu yüzden Mason'ın cömertliği beklenmedikti. "Teşekkür ederim."

Başını salladı. "Bir değil."

Çekimin bir kısmını evi satana kadar ipotēge yardımcı olması için anneme gönderdim, ancak daha düşük bir yaşam maliyeti ve daha yüksek bir maaş çekiyle, hayırsever bir rüşvet fonuna katkıda bulunmak için yeterli param kaldı.

"Yardım etmekten mutluluk duyarım," diyorum Avery'ye. "Duyuru panosunda okuduğum yeni başlayanlar için yoga dersini verecek misiniz?"

"Evet," diyor. "Bunun için de bize katılabilirsin."

Buraya geldiğimden beri anksiyetemi dizginlemiş olsam da, yoga anksiyetemin dizginlenmesine yardımcı olabilir. Ve aile üyesi ya da iş arkadaşı olmayan insanlarla bağlantı kurmayalı uzun zaman oldu. Arkadaşlarım olduğundan beri.

"Sanırım yapacağım."

"Güzel. Yakında sana mesaj atarım."

Ben kendi golf arabama, Avery de onunkine bindi ve ikimiz de Division Caddesi'ne döndük. Okulun otoparkına girdiğinde aynı yere gittiğimizi fark ediyorum. Yan yana park ettiğimizde sırtıyor. "Beni takip mi ediyorsun?"

"Kesinlikle. Şimdi senin kimliğine bürüneceğim ve kocanı çalacağım."

Avery gülüyor. "Onu geri almam için bana yalvarman için altı saat veriyorum."

"Şeytani planım buraya kadarmış."

"Sanırım telefonu açıyorsun," diyor.

"Evet. Kızım Maisie anaokuluna gidiyor."

"Maisie hakkında *her şeyi* duydum. Florida'dan geliyor, Fred adında gerçek bir zürafası ve odasında uyuyan dev bir kedisi var."

Gülüyorum. "Hepsi doğru, Fred'in peluş olması ve kedinin büyük olması dışında. Mason'ın."

"Bekle, Yōkai Maisie ile mi yatıyor?"

"Evet, biz de anlamıyoruz."

"Bu inanılmaz," diyor Avery. "Her neyse, Daniel genelde Leo'yu okuldan alır, yoksa şimdiye kadar tanışmış olurduk."

"Oğlunuz Leo mu?" Ben de öyle dedim. "Maisie'ye göre Flynn Rider'a benziyormuş ve otuz dokuz Temmuz'da evleneceklermiş."

Avery kırılır. "Flynn Rider mı? *Tangled*'daki mi?"

"Daha dört yaşında bile değil, o yüzden seksi erkeklerle ilgili bilgisi Disney'le sınırlı," diyorum. "Ama tebrikler, sanırım."

Çocuklar binadan çıkıyor -yedisi birden- ve Maisie kendini kollarıma atıyor. Elini kulağıma doluyor ve yüksek sesle "Anne, bu Leo" diye fısıldıyor.

"Biliyorum."

Leo'nun dağınık saç kesimi Flynn Rider'dan çok sörfçü çocuğa benziyor ama kahverengi gözleri ve Avery ile aynı koyu renk saçlarıyla Maisie'nin neden bu benzetmeyi yaptığını anlayabiliyorum. Muhtemelen bütün gün Leo'yla oynamış olmasına rağmen utangaçlaşıyor ve yüzünü boynuma gömüyor.

Maisie'yi araba koltuğuna bağlarken Avery'ye "Muhtemelen koordineli olmalıyız," diyorum, "böylece düğünde aynı rengi giymeyiz."

Golf arabasını binadan uzaklaştırırken gülüyor. Leo ve Maisie birbirlerine çılgınca el sallayıp "Güle güle! Güle güle!" diye bağırırlar. Güle güle!" diye bağırırlar, ta ki Avery otoparktan sola dönüp şehir merkezine doğru ilerleyene ve biz de diğer yönden otele gidene kadar.

Çoğu sabah, Maisie ve ben kahvaltı için aşağı indiğimizde Mason çoktan bira fabrikasına gitmiş oluyor. Ne kadar erken çıktığını mutfak adasındaki mavi çaydanlığın sıcaklığından anlayabiliyorum. Eğer dokunulacak kadar sıcaksa, onu dakikalarla kaçırmışız demektir. Oda sıcaklığındaysa, gün doğmadan evden çıkmış demektir. Çaydanlık yoksa, muhtemelen geceyi bira imalathanesinde bira tarifleri üzerinde düşünerek geçirmiştir.

Ertesi Pazartesi sabahı, Maisie'yi okula bıraktıktan sonra, Mason ve ben tasarım fikirlerimi ve bunlara karşılık gelen bütçeleri tartışmak üzere bira fabrikasının ofisinde buluştuk. Çaydanlık sıcaktı, bunun iyiye alamet olduğunu umuyorum.

"Peki, sende ne var?" diye soruyor.

Dergi kupürleri ve satıcılardan sipariş ettiğim kumaş örnekleriyle kaplı ilk tasarım panosunu ona veriyorum. Yerlerde ve duvarlarda nötr tonlar ve ormanlık alan renklerinin soluk tonlarında tekstillerle moderne doğru eğiliyor. Tasarım neredeyse doğrudan Aquamarine'deki bungalovlardan kopyalanmış ve Mason'ın kaşlarındaki küçük kaymadan bundan nefret ettiğini anlıyorum.

"Bu çok süslü."

"Biliyorum," diyorum. "Ama bu tasarımda beğendiğin bir şey var mı?"

"Pek değil."

"Tamam."

Ona ikinci panoyu uzattım. Bu tasarım Bass Pro Shops mağazasının içini andırıyor; lodgepole çamı, yatakta çizgili yün battaniyeler ve bir kamp alanı havası var. İlkinden daha açık hava gibi ama sanırım bunu fazla rustik bulacak.

Mason, "Burası yaz kampından çok geyik kampı," diyor. "Ama bu yönü biraz daha seviyorum. Yataklar harika."

Üçüncü tasarım, nesillerdir aileye ait olan bir göl evindeki ilk gün gibi hissettirmek için karo, ahşap ve tekstillerin eklektik bir karışımıdır. Tavan ışıkları avizedir, ancak yatak takımları son tasarımla aynı Hudson's Bay tarzındadır. Yataklı kanepeler, birinin büyükannesi tarafından yapılmış gibi görünen yastıklar ile dayanıklı kumaştan yapılmıştır. Lambalar uyumsuz ve sanat eserleri de

Birinin tavan arasından çıkarılmış olabilir. Yaz kampıyla uzaktan yakından alakası yok ama gözleri tasarımıda gezinirken kendimi nefesimi tutarken buluyorum.

Mason, "Beklediğim bu değildi," diyor ve kafasını kaldırıp bana kocaman bir gülümseme verene kadar başarısız olduğumdan korkuyorum. "Ama bu tam olarak doğru."

Kalpler tam anlamıyla atmıyor ama göğsümde bir his hissediyorum. Daha az endişe, daha çok kick drum. O gülümsemeye karşı içgüdüsel bir tepki. Ona. Bunların hiçbirinin yüzüme yansımamasını umarak aniden oturuyorum. Patronumdan etkilenmek istemiyorum ama etkileniyorum. "Bunun hem balık tutmaya giden erkeklere hem de arkadaşlarıyla kız kıza hafta sonları geçiren kadınlara hitap edeceğini düşündüm. Şöyle hissettirmesini istedim-"

"Ev."

Bizi birbirimize bağlayan heyecan ipini hissederek başımı sallıyorum.

"Aynen öyle."

"Bu bana büyükannem ve büyükbabamın ev sahibi olduğu zamanları hatırlatıyor" diyor. "Her yerde yığınla eski *National Geographic* dergileri, babamın çocukluğundan kalma masa oyunları vardı... Bunu nasıl gerçekleştirebiliriz?"

"Özel yataklara ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum." Dikkatimi dağıttığı için mutlu bir şekilde bütçe sayfamda bazı fiyatları daire içine alıyorum. "Ama kaliteli yataklara, yataklı kanepelere ve karartma perdelerine öncelik vermeliyiz, çünkü *burası* bir otel, birinin misafir odası değil."

"Katılıyorum."

"Tüm kabinler farklı olacağından, muhtemelen artık kullanılmayan mutfak dolapları ve belki de tezgahlar için granit kalıntıları üzerinde anlaşmalar yapabiliriz. Dekorasyona gelince, önümüzdeki birkaç ayı ikinci el mağazalarını, emlak satışlarını, antika dükkanlarını ve eBay'i benzersiz parçalar için araştırarak geçireceğimi düşündüm."

Mason tasarımı inceleyerek başını sallar. "Tamam. Evet. Bunu sevdim."

"Endüstriyel görünümün içki odalarında bir tür trend olduğunu biliyorum," diye devam ediyorum. "Ama eğer kabinler tesisin yatak odasıysa, içki odası da bunun bir uzantısı olmalı. Oturma odası gibi hissettirmeli. İnsanlar oturmak istemeli. Kalmak istemeliler."

"Bu mantıklı."

"Hazır konu açılmışken, kabinlere bira muslukları koymayı ciddi olarak yeniden düşünmelisiniz."

Başını kaldırıyor, gözleri benimkilerle buluştuğunda şaşkınlığını belli ediyor. "Otelin bütün amacı buydu."

"Biliyorum," dedim. "Ama bir grup insanın yatak odasında bir fıçı olduğunda ne olacağını sanıyorsun?"

Mason bir sessiz kalır. Sonra: "Sonunda... her yerde olacak." "Bingo."

"Peki ne öneriyorsun?"

"Bileklikler," diyorum. "Eğer birisi taproom'da bir tane takıyorsa, onun yasal içki içme yaşına sahip bir misafir olduğunu ve içkilerinin ücretsiz olduğunu biliriz. Kabin kapılarının kilidini de açan bir RFID çipi ekleyebiliriz, ancak düz bir su geçirmez bileklik de işe yarar."

Parmaklarını saçlarının arasında gezdirirken yavaş bir nefes veriyor. "Bunu düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var."

"Oyunbozanlık etmek istemem," diyorum. "Ama misafirlerimiz kendi kabinlerine kapanmak yerine, birbirleriyle tanışabilecekleri, yerlileri tanıyabilecekleri ve odaları mahvetmeden iyi vakit geçirebilecekleri taproomda toplanmaya teşvik edilmeli. Temizlikten ve biradan tasarruf edeceğiz, çünkü sadece en sıkı içiciler bir fıçıyı öldürebilir. Her kabini doldurmak yerine sadece ihtiyacımız kadarını dolduracağız."

"Bunların hepsi sağlam noktalar," diyor Mason. "Ama az önce hayallerimi suya düşürdün, bu yüzden bunu atlatmak için birkaç güne ihtiyacım olacak."

"Sorun değil," diyorum. "Kitap kulübü Perşembe günü ve ben birkaç bölüm gerideyim."

BÖLÜM 8

Merak

Sırpça

"her gün küçük zevklerin peşinde koşmak, bunların hepsi memnuniyet, tatmin ve daha büyük amaç ve evrenle bir olma hissine katkıda bulunur"

Bedenimle olan ilişkim karmaşık ve bu ilişkinin beni özel, benzersiz ya da dünyadaki diğer milyonlarca kadından farklı kılmadığının tamamen farkındayım. Beden kabulünü benimsemek *istiyorum* ama bazen de daha ince olmak istiyorum. Bu şekilde hisseden tek kadın olmadığımı bilmek rahatlatıcı ama yine de karmaşık bir durum. Özellikle de Anna gibi bir kız kardeşle büyüdüğüm için.

Küçük bir kızken onun kadar dikkat çekici olmak isterdim. Neredeyse beyaz saçları, çilleri ve iri mavi gözleriyle küçük bir peri kızıydı. Ona yeterince inanırsanız tüm dileklerinizi yerine getirebilirmiş gibi görünüyordu. Annem bizi karşılaştırmamaya özen gösterirdi ama babam güzel kızıyla övünür ve akıllı olanın ben olduğum için ne kadar şanslı olduğumu söyleyerek şaka yapardı. Oysa Anna da en az benim kadar zeki ve güzel olmak için kilo vermeme gerek yok. Kabul ediyorum, babamız biraz hıyarın tekiydi. Uzun zaman önce gitmiş olabilir ama küçük zararları devam etti.

Dakikalar Avery'nin yoga dersine doğru ilerledikçe korkmaya başlıyorum. Tek hayal edebildiğim, pahalı egzersiz kıyafetleri giymiş çevik, ince kadınlarla dolu bir oda, ben ise kalçalarımın birbirine sürtündüğü yerde tüylenen bir çift eski gri tayt giyiyorum. Bir beden küçük gelebilecek siyah spor sütyenimi ve tek "sportif" atletim olan, önünde YES WAY ROSÉ pembe atletimi de eklediğimde pijamalarımı giyip bir kitapla kıvrılmaya hazırım.

Mason yan kapıdan içeri girdiğinde Maisie ve ben mutfığa ulaşıyoruz. Kapı aralığında duraksıyor ve gözleri benimkilerle buluşmadan önce bana hızlıca bir göz atıyor. "Oh, um-hi. Görünüyorsun-"

"Şarap annesi gibi," diyorum lavaboda su şişemi doldururken. "Biliyorum."

Kulağının arkasını kaşıyor, kaşlarının arasında bir şaşkınlık kırılgılığı oluşuyor. "Şarap annesi mi?"

"Bilirsiniz, çok şarap içen ve üzerinde şirin sözler olan kıyafetler giyen klişe kadın..." Gömleğimi gösteriyorum ve bakışları düştüğünde, dikkatini doğrudan göğüslerime yönlendirdiğimi fark ediyorum.

Mason'ın gözleri yavaşça yüzüme kayıyor, yanakları renkleniyor. "Savaşçı pozu almaya hazır görüldüğünü söyleyecektim."

"Oh." Olması gerekenden daha büyük gülümsüyorum, iltifattan memnunum ve belki biraz da beni süzmesinden memnunum. "Teşekkürler."

Hiçbir fikri olmamasına rağmen kendi spor ayakkabısını bağlamaya çalışan Maisie'ye bakıyor. "Seninle mi geliyor?"

Ses tonunu okuyamadığım için soruyu nasıl karşılayacağımı bilemiyorum. "Evet.

Onun ayak altında olmasından endişe etmenize gerek yok."

"Ben-ben değilim-" Buzdolabını açıyor ve içindekileri incelemek için başını içeri eğiyor, yüzü kapının arkasında saklı. "Sağlık merkezinin çocuk bakımı hizmeti verdiğini bilmiyordum."

Avery'ye bebek bakıcılığı hakkında soru sormayı unuttum, bu yüzden Maisie'yi Mason'ın yolundan uzak tutmak için bir kanat ve bir dua üzerinde uçuyorum. "Sanırım öyle."

"Huh. Tamam."

Sağlık merkezine gittiğimde başka çocuk olmaması dışında. Bebek bakıcılığı yok. Her yaştan ve çeşitli bedenlerde kadınlar var. Bu kısım büyük bir rahatlama ama bakıcı olmadan katılamayacağım.

"Çok üzgünüm," diyor Avery. "Belki Daniel gelip onu alabilir ve-"

"Gerçekten sorun değil," diyorum. "Sormam gerekirdi. Bir yolunu bulurum. bir dahaki sefere."

Mağazadaki kasiyer Tori, parlak renkli saçlarına uygun yoga pantolonu ve Hello Kitty atletiyle tuvaletten çıktı. Düşündüğümünden daha gençti. Belki lise son sınıf öğrencisi ya da üniversite birinci sınıf öğrencisi. "Neler oluyor?"

"Rachel'in bir bakıcıya ihtiyacı var," diyor Avery.

Tori omuz silkiyor. "Kimsenin gelmemesi ihtimaline karşı numaralarınızı doldurmaya geldim sadece." Bana döndü. "Sen kalmalısın. Ben Maisie ile takılacağım."

"Emin misin?"

"Bir bebek bakıcısına asla ikinci kez düşünme şansı verme."

Gülüyorum. "Bu durumda, evet ve zamanını ben ödeyeceğim."

"Şimdi benim dilimi konuşuyorsun," diyor, sıcak pembe kıza bakarken gözleri neredeyse kalp şeklinde olan Maisie'ye bakarak. Tori, Maisie'nin en sevdiği Barbie bebeğe benziyor. "Hey, ufaklık, hadi gidip biraz çocuklara özel yoga yapalım."

"Bu da ne?" Maisie lobiden bir yabancıyla el ele çıkarken soruyor. Kendimi biraz suçlu hissediyorum ama yoga odasına girdiğimizde Avery bana Tori'ye güvenebileceğimi söylüyor.

"Meslek okulunda erken çocukluk eğitimi programına kaydoldu ve sonbahar için üniversite kredisi kazandı bile," diyor Avery. "Tori aslında adanın resmi bebek bakıcısı ve Bowling Green'e gittiğinde biz çocuklular küreksiz boka batmış olacağız."

"Çocuk bakımı konusunu hiç düşünmek zorunda kalmadım çünkü hep anneme güvendim," diyorum. "Ve Mason'a sormak konusunda kendimi rahat hissetmedim."

Avery bilerek başını sallıyor ve adada onun sırlarını bilen birkaç kişiden biri olabileceği izlenimine kapılıyorum.

Bana tekerlekli sandalyedeki yaşlı bir kadın olan Ruth ile Led Zeppelin tişörtü giyen, gür sakallı, orta yaşlı bir adam olan Walt'un arasına yeşil bir yoga minderi yerleştiriyor. Sınıftaki tek erkek o, ama başladığımızda onun benden çok daha esnek olduğu anlaşılıyor. Mevcut tüm aksesuarları kullanıyorum - blok, kayış ve yeni başlayanlar için daha kolay olan modifiye pozlar - ve yoga hala kıcımlı tekmeliyor. Orta derecede iyi durumda olduğumu düşünüyordum ama rahatlama pozunu bitirdiğimizde neredeyse uyuyakalıyordum. Yorgun ve terliyim. Ama aynı zamanda daha önce hiç deneyimlemediğim bir iç sessizliği hissediyorum.

"Sanırım bu kalıcı bir şey değil; aksi takdirde herkes yoga yapıyor olurdu," diyorum dersten sonra Avery ile paylaştığımda. "Ama bu bende gelecek hafta tekrar gelme isteği uyandırıyor."

"Bu kalıcı bir şey olabilir ve herkes yoga yapmalı" diyor. "Bir dahaki sefere bana haber verin, Daniel iki çocuğu da götürecektir."

"Emin misin?"

Avery bana el salladı. "Lütfen. O ailesinin evine gidiyor ve annesi Leo'yu şımartırken babasıyla televizyonda spor izliyor. Eminim Maisie'yi de bu karışıma eklemekten rahatsız olmaz."

Kitap kulübünün perşembe sabahı Maisie yatağın ters tarafında uyanır. Sarı çorap giymek istediği için ağlıyor ama çorap ayağına giydikten sonra mor olmadığı için ağlıyor. Dişlerini fırçalamayı reddediyor, sonra ben fırçalayınca ağlıyor. Ve Yōkai huysuz bir yürümeye başlayan çocuk tarafından kucaklanmamak için yatağın altına kaçtığında daha çok ağlıyor. Onu arka merdivenlerden aşağı taşıırken, Mason'ın Maisie'nin saçmalıklarına ortak olmak zorunda kalmayacağı için rahatlıyorum. Mutfığa vardığımızda duruyorum ve o da orada, bir galonluk şişeden paslanmaz çelik çaydanlığa kaynak suyu dolduruyor.

Üzerinde yıpranmış bir çift Levi's pantolon ve kahverenginin farklı tonlarında bir fanila var, kolları kıvrılmış ve yumuşak bir kırmızıya dönüşmüş bir tişörtün üzerine açık bir şekilde asılmış. Genelde her gün bu kıyafetin bir çeşidini giyiyor ama son zamanlarda havalar o kadar sıcak ki genellikle öğlene doğru tişörtü çıkarıyor. Bunu bilmekten nefret ediyorum ama bu bir başa çıkma mekanizması mı yoksa kendine has bir alışkanlık mı bilinmez, Mason Brown alışkanlıklarına bağlı bir yaratık.

"Çoktan bira fabrikasına gitmişsindir diye düşünmüştüm," diyorum. "Yol için biraz Pop-Tarts alırsın."

"Benim için acele etmene gerek yok." Ocaktaki bir düğmeyi çeviriyor ve çaydanlığın altında mavi bir alev canlanıyor. "Sen burada yaşıyorsun."

Geçtiğimiz ay boyunca anlaşmamız iyi işledi. Mason genellikle Maisie ve ben akşam yemeğini yediğimizde hala bira fabrikasında oluyor ve o eve geldiğinde biz gece için üst kata çıkmış oluyoruz. Gece geç saatlerde bir şeyler atıştırmak için aşağı indiğimde mutfakta birkaç kez karşılaştık ama genellikle birbirimizi sadece işte görüyoruz.

"Emin misin?" diye sordum.

Başını sallıyor. "Zor bir sabah mıydı?" "Duydun mu?"

"Gözden kaçırmak biraz zor." "Özür dilerim."

"O günleri hatırlıyorum." Sesinde hüzünlü bir nota var, sonra anıları yutabilecekmiş gibi boğazını temizliyor. Bir dolabın önüne geçip mavi çaydanlığı ve ona uygun, küçük bir ağzı olan bir kâseyi çıkarıyor. Yakından bakıldığında, kâsenin kenarları düzensizdir.

El yapımıdır ve renk üstte robin's-egg blue'dan altta midnight blue'ya dönüşür.

Maisie'yi tezgah taburesine oturtuyorum ve bir kutu yaban mersinli yoğurt almak için buzdolabına gidiyorum. Kilerdeki gibi Mason buzdolabında da yer açmıştı. Arkamı döndüğümde, hava geçirmez metal bir kutunun kapağını açıyordu.

"Ne yapıyorsun?" Maisie soruyor.

Bana bakmadan önce ona "Çay yapıyorum" diyor. "Gençliğimin çoğunu Japon kültürünü reddederek geçirdim çünkü arkadaşlarımdan farklı olmak istemiyordum. Annem kaybettiğim zamanı telafi ettiğim için çok heyecanlı."

Sanki daha hızlı kaynamasını sağlayacakmış gibi çaydanlığı ocağın üzerinde kaydırıyor. "Geçen Noel, benim için bu *houhin* çay setini yaptırdı ve yanında bir paket *gyokuro* yeşil çay aldı. Hiçbir zaman iyi bir çay tiryakisi olmadım ama *gyokuro*'nun bir demleyici olarak bana cazip gelen bütün bir süreci var ve şimdi sadece rutinin tadını çıkarıyorum."

Maisie'ye yoğurdu ve kaşığı uzatırken, "İtiraf etmeliyim ki yeşil çayla ilgili tek deneyimim Arizona buzlu yeşili," diyorum. "Memlekette neredeyse onunla ."

"Annem bunu iğrenç bir şey olarak görürdü ama sıcak bir günde... Anlıyorum." Bana küçük bir yarım sırıtış atıyor ve midem bulanıyor.

"Baban da mı Japon?"

"Size Alman, İskoç ve İrlandalı olduğunu söyleyecektir," diyor Mason. "Ama Cleveland'da doğdu ve büyüdü."

Çaydanlık ısıklık çalar ve kaynar suyu demliğe döker ama çay eklemmez.

"Bu zaman alan bir işlem," diye açıklıyor. "Yaprakları kaynar suda demlemek istemezsiniz, nedenle soğutma işlemine demlikte başlarsınız, önce *yuzamashi* kasesine, ardından su neredeyse ılık olana kadar çay fincanlarına aktarırsınız. Daha sonra demliğe geri dönülür ve bu noktada yapraklar demlenmek üzere eklenir."

"Su soğurken ne yapıyorsunuz?" Mason omuz silkiyor. "Bekle."

"Benim dünyamda çaydanlık ısıık çaldığında suyu bir bardağa boşaltır ve su kahverengiye dönene kadar bir çay poşeti daldırırsın," diyorum. "ayın bu kadar karmaşık olabileceğini hiç düşünmemiştim."

"Ben de bilmiyordum," diyor. "Ama kültürümle daha fazla ilişki kurmak istediğime dair ilk işaretimde annem kendini çok kaptırdı. Bana yemek tarifleri göndermeye başladı, posta kutularında malzemeler gelmeye başladı ve her iki haftada bir Skype üzerinden tamamen Japonca konuşuyoruz. On iki yaşındayken dil okulunu bıraktım, bu yüzden Duolingo'da üçüncü seviye ile mücadele ediyorum ve bu ... eskiden bildiğim kelimeler için pek de iyi bir mücadele değil."

"Bu gerçekten çok tatlı."

Mason bir şey , ama neredeyse bir yanıt vermeye çalıştığını görebiliyorum. O cevap vermeden önce Maisie "ayı görebilir miyim?" diye soruyor.

Metal kabın içine uzanıyor ve birkaç yaprak çıkarıyor. Uzun ve iğne şeklinde. Ritüelini bozacak olsa da aydanlıktan kaseye biraz su döküyor ve suyun yaprakları yumuşatarak açılmalarını sağladığını anlatıyor.

"Açılmak nedir?" Maisie soruyor. "Açmak' demek."

Birlikte izlerken başları neredeyse birbirine değiyor, kızın yoğurdu unutuluyor ve göğsümde bir ferahlık hissediyorum. İsteksizliğine rağmen Mason, Maisie ile çok iyi anlaşıyor.

Elini aydanlığın kenarına dokundurarak sıcaklığı test ediyor. "Şimdi suyu yuzamashi kasesine koyacağız, böylece daha fazla soğuyabilir. Biz beklerken sen yoğurdunu yiyebilirsin, tamam mı?"

Kaşığı aldı ve içine daldı. Tartışma yok. Gözyaşı yok.

Mason suyu önce küçük fincanlara, sonra tekrar çaydanlığa aktarırken hep birlikte bekliyoruz. Sonunda bir fincan *gyokuro* dolduruyor ve bana doğru kaydırıyor, sonra kendisi için bir tane daha dolduruyor. ay soluk yeşil ve biraz imen, biraz da okyanus gibi kokuyor.

"Ben de biraz alabilir miyim?" Maisie fincanına uzanarak, "Biraz alabilir miyim?" diyor.

Ben ona içecek ikram edilmesini beklemesi gerektiğini hatırlatmadan Mason, "İçebilirsin ama unutma ki sıcak olsa da kakao gibi tatlı değil. Hoşuna gitmeyebilir."

Maisie küçük bir yudum alıyor ve burnu tiksintiyle kırışıyor. "Mm. Bu iyi bir şey."

Mason sırtıtmakla savaşıyor. "Emin misin?"

Başını sallıyor. "Ama belki birazını sonraya saklarım."

"*Gyokuro* sonradan edinilen bir tat," diyor.

"Bu ne anlama geliyor?" Maisie soruyor.

"Bu, bazen bir şeyi sevmeden önce birkaç kez denemeniz gerektiği anlamına gelir."

Bir yudum daha deniyor, sonra bardağı Mason'a uzatıyor. "Sanırım bir dahaki sefere daha çok seveceğim."

Bardağını alıp içiyorum. Daha iyi bilmeme rağmen, Arizona buzlu çayının ginseng ve bal tatlılığını bekliyorum ama *gyokuro* tuzlu, tuzlu ve neredeyse mantarimsı. Şimdiye kadar tattığım hiçbir çaya benzemiyor.

"Umami ile kastettikleri şey bu mu?" diye sordum. Mason başını salladı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Çok fazla içmek istemezdim."

"Hayır," diyor. "Küçük fincanlar, küçük porsiyonlar."

"Ama sanırım bir dahaki sefere ben de daha çok sevebilirim."

"Yapacaksın." Bakışları benimkilerle buluşuyor, sonra uzaklaşıyor ve ben bu iki kelimenin mutfakta buluşup tekrar çay içeceğimize dair bir söz olup olmadığını merak ediyorum. Bir dahaki sefere diye umut etmek kötü bir fikir ama kendime engel olamıyorum.

"Böldüğümüz için özür dilerim," diyorum. "Kesmediniz."

Mason fincanları ve *yuzamashi* kâsesini toplayıp lavaboya taşıırken, "Bugün Port Clinton'daki ikinci el dükkânlarına ve antikacılara bakmayı planlıyordum," diyerek konuyu değiştiriyorum. "Eğer arabama sığmayacak bir şey bulursam, feribotla getirtebilir miyim diye bakacağım."

Kot pantolonunun ön cebini karıştırıp anahtarlarını çıkarıyor ve odanın diğer ucuna fırlatıyor. "Kamyoneti al."

"Emin misin?" Anahtarlar parmak uçlarımdan kıl payı kurtulup yere düşerken soruyorum.

"Umarım araba kullanmakta yakalamaktan daha iyisindir."

Dilimi çıkardığımda gülüyor. Ve ben bunu ayak parmaklarımdan ucuna kadar hissediyorum.

BÖLÜM 9

Arbejdsglæde

Danimarka

"harika bir işe sahip olmanın verdiği yüksek mutluluk, tatmin ve memnuniyet duygusu"

Rafadan yumurta ve tost askerlerinden sonra - Mason ve çay ritüeli tarafından daha iyi bir ruh haline sokulmaktan bahsetmiyorum bile - Maisie isteyerek okula gidiyor ve ben de pikapla feribot iskelesine doğru yola çıkıyorum.

Başkasının arabasını sürmenin garip bir samimiyeti var. Koltuk onların bacaklarına göre ayarlanmıştır. Aynalar onların istediği şekilde konumlandırılmıştır. Radyo düğmeleri favori istasyonlarına ayarlıdır. Ya da radyo onlarca yıldır bozuksa, değildir. Bir International Harvester olan kamyonet eski ve tozlu kokuyor ve Tanrı bilir hangi eski günahlar koltukların üzerine örtülen renkli Meksika battaniyesi tarafından gizleniyor, ama rahatsız edici değil. Derin bir geçmişi olan bir aracı kullanmak hoşuma gidiyor. Ve Mason'ın poposunun -onun inanılmaz güzel poposunun- olduğu yerde oturduğumu düşündükçe tenimin ısındığını hissediyorum. Feribot göl boyunca Marblehead'e doğru ilerlerken koltuğa uzanıp *Brewing 101* adlı bira podcast'ini dinliyorum. Süreç hayal ettiğimden daha basit, ancak belirli bira türlerini yapmak için kullanılan malt ve şerbetçiotu türlerinin arkasında bütün bir bilim var ve istenen lezzeti elde etmek için bunları birleştirmenin bir simyası var. Görünüşe göre, bira yapım podcast'leri sıkıcı değil ve Mason'ın misafirlerin sürece katılmasına izin verecek bir otel paketi eklemeyi düşünüp düşünmeyeceğini merak ediyorum. Çalışma alanını yabancılarla paylaştığını hayal ederek gülüyorum. Belki turlara karşı çıkmaz. Bir not alıyorum sormak için.

Eğer biri gözlerimi kapatıp küçük bir orta batı kasabasını tarif etmemi isteseydi, Port Clinton'ı hayal ederdim. Eski moda tuğla ve taş binalar, yerel dükkanlar, restoranlar, salonlar, barlar, butikler ve -benim gelme sebebim olan- antika oluşan düzenli bir ızgara şeklinde sıralanmıştır. Bir çan

Very Vintage Vivian adlı dükkâna girdiğimde kapının kolunda çingiraklar çalıyor ve eski mobilya ve dekorların karmakarışık olduğu bir yerden bir ses "Merhaba! Birazdan geliyorum." diye sesleniyor. Ardından küçük bir gürültü. "Şunu iki saniye yapalım."

Gözüme bir şey çarpacağını umarak dükkânın içinde dolaşıyorum. Yaklaşık beş dakika sonra, porselen dolabının arkasından benim yaşlarımda bir kadın çıkıyor. Uzun saçlarının bir tarafı siyaha, diğer tarafı platine boyanmış ve kolları omuzdan bileğe kadar renkli dövmelerle kaplı. Muhteşem görünüyor. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Kelley's Adası'ndaki özel bir otel için lambalar, sanat eserleri ve muhtemelen birkaç vintage yatak aramaya başladım," diyorum ona. "Ne istediğimi tam olarak kestiremiyorum ama gördüğümde anlayacağım."

"Nasıl bir hava yakalamak?"

"Bir çeşit... göl evi gibi." Geri çekildiğinde gülüyorum, burun delikleri açılıyor. "Öyle demek istemedim. Temalı şeyler aramıyorum. Kürek yok. Çapa yok. Şirin göl evi sözleri yok. Nostaljik, ilginç ve eğlenceli şeyler istiyorum."

"İşte şimdi anladığım kelimeler
bunlar." "Oh, ve kristal avizelere
ihtiyacım var."

Yukarıya işaret ediyor. Tepede, aralarında beş kristal avizenin de bulunduğu düzinelerce asılı aydınlatma armatürü var. "Kaç tane istiyorsunuz?"

"Hepsini alacağım."

"Ben Vivian, bu arada," diyerek beni dükkânın derinliklerine götürüyor. "Ben de Rachel."

Arka duvara yaslanmış birkaç demonte yatak var. Bazıları ikinci el dükkânından çıkmış gibi görünüyor ve tam olarak aradığım şey değil ama ahşap bir gülle yatağının arkasına sıkıştırılmış krem rengi demir bir çerçeve buluyorum.

"Bu ne kadar büyük?" Demir yatağa dokunarak soruyorum.

"Duble gibi görünüyor ama emin olmak için ölçebiliriz."

Deri alet kemerinin bir cebini karıştırıyor ve bir ölçüm bandı çıkarıyor. Birlikte ölçüyü doğruluyoruz ve ben de fiyat etiketine bir göz atıyorum. Üzerinde 550 dolar yazıyor. Antika konusunda uzman değilim ama eski bir yatak için bu miktarı ödemeyi, boyasında birkaç yonga olsa bile, daha düşük kalitede modern bir kopyası için aynı miktarı ödemeye tercih ederim.

"Tamir edilmesi gerekecek," dedim. "Dört yüz dolar alır mısınız?"

"Ben dört yüz elli dolara razı olurum." "Evet, tamam. Teşekkürler."

Vivian yatağın üzerine satıldı tabelasını asıp avizeleri indirmek için arka odadan bir merdiven getirirken ben de mağazanın içinde dolaşıp Fiestaware'lerle dolu eski bir kulübenin ve plaklarla dolu kutuların yanından geçiyorum. Hiçbir mobilya gözüme çarpmıyor ama orta yüzyıldan kalma bir sehpanın üzerinde, tabanı üst üste dizilmiş üç balık şeklinde bir lamba görüyorum. Vintage ile kitsch arasında ince bir çizgide duruyor, bu da onu mükemmel kılıyor. Başka bir masada da aynı dönemden kalma, tropik çiçekler şeklinde yanardöner yeşil bir tabanı olan ve tepesinde katmanlı bir abajur bulunan bir lamba var. İkisini de kasaya götürüyorum.

Vivian merdivenin tepesinden, "O yeşil lambayı daha geçen hafta aldım," diyor. "Onu saklamak isteyip istemediğimi tartışıyordum."

"Eğer istiyorsan-"

"Hayır," diye araya girerek avizelerden birini tavandan indiriyor. "Sevdiğim her parçayı saklasaydım, işimi kaybederdim. Bu kararları kadere bırakma eğilimindeyim. Eğer biri satın alırsa, benim olması gerekmiyor."

"Güzel." Merdivene doğru yürüyorum ve aydınlatma armatürünü almak için yukarı uzanıyorum. "Çünkü o lambayı istiyorum."

Ön kapının zili çalıyor ve sarışın bir kadın elinde bir çift hazır kahve fincanı ve üzerinde çörek logosu olan mumlu bir kâğıt torba ile içeri giriyor. Birbirlerine gülümserken Vivian'ın yüzü gözle görülür bir şekilde yumuşuyor ve bana aşık olduklarını ya da en azından aşık olmak istediklerini düşündürüyor.

"Mükemmel zamanlama bebeğim," diyor Vivian. "Kristal avizeleri indirmek için yardıma ihtiyacım var. Rachel, bu benim kız arkadaşım ve iş ortağım Lucy." "Merhaba Lucy. Memnun oldum," diyorum. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Sen alışverişe devam et." Vivian Lucy'yi öpmek için eğildi. "Rachel bu ay dükkân kiramızı ve elektriğimizi ödeyecek."

Gülüyorum. "Hiç eski masa oyunlarınız var mı?"

Lucy, "Bunlardan uzak durmaya çalışıyoruz çünkü iyi durumda olmadıkları sürece ," diyor. "Oyun tahtalarını sanat olarak kullanmayı düşünüyor musunuz?"

"Evet."

"Etsy'ye gidin. Orada birileri bir Parcheesi tahtasını yüzyıllıkmiş gibi görünecek şekilde boyayabilir ve eskitebilir."

Lucy ve Vivian avizelerin geri kalanını indirirken ben de eski tabloların olduğu bir kutuyu karıştırıyorum. Birkaç pastoral manzara, birkaç deniz manzarası, vazoda birkaç çiçek var ama benim dikkatimi çeken, ormanda ay ışığında dans eden bir ayı topluluğunu gösteren ilginç bir resim. Tuhaf ama çocuk odası için yapılmış gibi değil.

"Bu resmin arka planında ne var?" diye sordum.

Vivian, "Çarşamba günü Sandusky'deki bir ikinci el mağazasından yarı fiyatına aldığım bir baskı çünkü çerçevesini beğendim," diyor. "Orijinali, hayvanları insan benzeri durumlara sokmasıyla tanınan Ohio'lu bir sanatçı olan William Holbrook Beard tarafından yapılmış. Tarzını beğendiyseniz, diğer çalışmalarının baskılarını internetten kolayca sipariş edebilirsiniz."

Mason'ın ayı resmi hakkında ne düşüneceğinden emin değilim ama kendini ciddiye almaması ve çerçevenin süslü bir şekilde oyulmuş ve altına boyanmış olması hoşuma gitti. Satın almaya karar verdim. Mason beğenmezse, her zaman yatak odama asabilirim.

Sonra, bir çift ahşap badminton raketi ve eski bir kroket seti buluyorum. Her iki oyunu da nasıl oynayacağımı bilmiyorum ama Lucy'ye bunları satın alma konusundaki fikrini sorduğumda şiddetle başını sallıyor.

"Annem ve kuzenleri her yaz badminton oynarlardı. O zamanlar herkesin bir ağı vardı" diyor. "Badminton ve kroketin yerini cornhole almış gibi hissediyorum ama nostalji faktörü yüksek."

Bir saat sonra -kırılacak eşyalar baloncuklu naylonla güvence altına alındıktan ve ben bu kadar çok para harcadığım için suçluluk duygusuyla dolduktan sonra- satın aldıklarımı kamyonun arkasına yüklüyoruz. Vivian'a yepyeni kartvizitlerimden birini uzattım. "Başka avize ya da hoşuma gidebilecek başka bir şey alırsanız lütfen bana haber verin."

"Tamamdır," diyor. "Farkında olabilirsiniz ama Milan'da da birkaç harika antika dükkânı var. Huron'daki tatil köylerinden birinin yenilendiğini ve tüm eski eşyaları satacağını duydum."

"Tüyo için teşekkürler," diyorum. "Kelleys'e gelersen beni ." "Aynen. Yabancılık çekme."

Şehirden çıkarken kitap kulübü için bir şişe şarap almak üzere duruyorum ve adaya gitmeden önce Jolly Roger's adlı bir restorandan levrek sandviçi alıyorum. Her şeyi kamyonette bırakıp Mason'ı aramak için bira fabrikasına gidiyorum. Onu ofiste buldum.

"İhtiyacım olacak-"

"Bekle," diyor, yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle. "Benimle gel."

Onu bira fabrikasına kadar takip ediyorum, orada tanklardan birinden iki küçük bardak dolduruyor. Düzeltiyorum: Olgunlaştırma tanklarından biri. Biracılık podcast'ini dinlediğimden biliyorum. Bir yudum alıyorum. Hala ne tatmam gerektiğini bilmesem de, bu bira son denemesinden daha iyi.

"Bu-" "Harika, değil mi?"

"Harikadan daha iyi."

", " diyor Mason, benden çok kendi kendine. "İşte bu o" "Umarım tarifi saklamışsındır."

"Kahretsin." Gülümsemesi kayboluyor ve mideme bir hayal kırıklığı ateşi düştüğünü hissediyorum. Ta ki bir kakhaha patlatana kadar. "Tabii ki tarifi sakladım."

"Pislik." Omzuna hafifçe yumruk attım. "Bu hiç komik değildi."

"Biraz komikti."

Ofise döndüğümüzde "İyi," dedim. "Birazcık..."

Masasında dizüstü bilgisayarını katlayıp tablet haline getiriyor ve yeni biranın etiketini görebilmem için yukarı kaldırıyor. Oval şekilli ve lacivert kenarlıklı. Kenarlığın üst kısmında LIMESTONE BEER COMPANY, alt kısmında ise KELLEYS ISLAND, OHIO yazıyor. Ortada mavimsi gümüş pulları ve turuncu benekleri olan bir balık ve üzerinde LITTLE FISH LAGER yazan turuncu bir afiş yer alıyor.

"Piper'a küçük balığım derdim."

Gülümsemesi eskisi kadar geniş değil. Daha yumuşak. Daha üzgün. Gezegende Mason'dan daha fazla kucaklanmaya ihtiyacı olan kimse yok ve ben de bu dürtüye boyun eğmek istiyorum. Ama tehlikeyi sezen bir armadillo gibi duygusal olarak kıvrılacağından korkuyorum, bu yüzden onu yalnız bırakıyorum. "Bu mükemmel. Yeni markanızın ilk birası için uygun."

"Teşekkür ederim."

"Bugün bir sürü şey aldım," diyorum. "Ama boşaltmak için acelem yok."

"Bunu şimdi yapabiliriz."

Her şeyi taproom'a taşımak için birkaç tur atmamız gerekiyor ve kabinler hazır olana kadar lambaları ve avizeleri sarılı halde bırakmaya karar veriyoruz. Mason ayı resmini getiriyor.

"Bunu nereden buldun?" diye soruyor, daha yakından görmek için havaya kaldırarak. "Port Clinton'da bir antika dükkanında. Ne düşünüyorsun?"

"Garip ama... bayıldım sayılır?"

Gülümsüyorum. "Sevindim. Ben de sevindim."

Kamyonetin kasası boş ve Maisie'yi okuldan alma vakti gelmek üzere ama ikimiz de meyhaneden çıkmıyoruz. Orada sessizce duruyoruz ve sanki daha fazlasının olması gerekiyormuş gibi hissediyoruz. Belki de Mason Brown'dan başka biri olsaydı, birbirimizin yüzünü öpüyor olurduk. Ama o o, ben de ben olduğum için böyle bir şey olmuyor.

"Gidip Maisie'yi almalıyım." "Oh. Doğru."

"Boşaltmama yardım ettiğin için teşekkürler," diyorum kapıda oyalanarak. "Ve bira... gerçekten harika. Gurur duymalısın."

★ ★ ★

Maisie ve ben kitap kulübü için ayrılmaya hazırlanırken Mason hâlâ bira fabrikasında. Dürtüyle, onun için fırında kuşkonmaz ve güneşte kurutulmuş domatesli peynirli orzo tabağını folyoya sarıp bir notla birlikte tezgâhın üzerine bırakıyorum. Kapıdan çıkarken buzdolabından bir şişe şarap aldım.

Maisie araba koltuğuna tırmanırken, "Anne, çok görünüyorsun," diyor.

Limestone'da her gün rahat bir Cuma gibi hissettiriyor, bu yüzden kitap kulübü için biraz daha şık olmayı tercih ettim. Pas rengi bir kadife pantolon, beyaz bir atlet ve kot ceket giydim. Haftalardır ilk kez fön makinesi kullandım ve makyaj yaptım. Ayrıca sallantılı küpeler takıyorum, bu yüzden Maisie süslü göründüğümü düşünüyor. Burnumu onunkine sürüyorum. "*Ich liebe dich.*"

Golf arabasına bindiğimde, Mason'ın kahverengi cam bira fiçisi taşıyarak eve yaklaştığını fark ediyorum.

"Fırında senin için bir tabak var," diyorum ve bunun kulağa ne kadar tuhaf geldiğini hemen fark ediyorum. Bunu daha önce hiç yapmadığım halde ne kadar tuhaf *olduğunu*. Biz bir aile değiliz. Ben kitap kulübüne gitmeden önce onun karnının doyduğundan emin olan karısı değilim. Özellikle de kendine nasıl bakacağını çok iyi biliyorken. Yüzüm yanıyor. Tüm vücudum yanıyor. Keşke bir çukura düşüp sonsuza kadar orada kalabilsem.

"Teşekkürler," diyor. "Çok hoş görünüyorsun. Normalde güzel görünmediğinden değil, ama sen... ekstra... güzel görünüyorsun." Birayı bana itti. "Bu kitap kulübü için."

Onun beceriksiz tatlılığı alevleri soğutmak için hiçbir şey yapmıyor. Bu korkunç bir şey. "Teşekkür ederim."

"İyi eğlenceler," diyor ve ne söylediğini fark ettiğinde çenesi seğiriyor. "Yani, iyi vakit geçirin."

Gülümsememi bastırarak gaz pedalına basıyorum. Maisie ve ben çakıllı patikadan yola inerken, dikiz aynasına bir bakış atıyorum. Mason aynı yerde durmuş, gidişimizi izliyordu. Tam kafamı çevirecekken yüzünü avuçladı.

BÖLÜM 10

Samar

Arapça

"güneş battıktan sonra geç kadar ayakta kalmak ve arkadaşlarla keyifli vakit geçirmek"

"Gelebilmene çok sevindim." Avery göl manzaralı kulübesinin ön verandasında bana sarılıyor, sonra da şarap şişesini alıyor. Ben onu içeri kadar takip ederken, Daniel Maisie ve Leo'yu Maisie'nin ayrılığı fark etmesine fırsat vermeden ailesinin evine yatıya götürüyor. Genelde benden uzak kalma konusunda oldukça soğukkanlıdır ama ilk kez bir yabancının evinde uyuyor. Brian'ı saymazsak tabii.

"Millet, bu Rachel, Brew Otel'in yeni müdürü." Avery ön kapının hemen önünde duraklar. Kitap kulübünün üyeleri oturma odasının etrafında oturmuş, yaşları otuzlu yaşların ortalarından doksana yakın bir yere kadar değişiyor. "Rachel, bunlar Rosemary, Gail, Virginia, Diane, Courtney ve Pat. Tori dokuzuncumuz ama geç kalacak."

Verdikleri tepkiler karışık. Birkaçı merhaba diyor, birkaçı da el sallıyor. Grubun Baby Boomers'ları sanki yakın zamanda sohbet konusu olmuşum ve yine olabilirmişim gibi birbirlerine bakıyorlar. Biraz yargılama var ama anlıyorum. Kelleys Adası küçük bir köy ve ben de yeni kızım.

"Hepinizle tanıştığıma memnun oldum," diyorum ve Avery'yi takip ederek pencerelerin önündeki, tavuk kanatları, bir tencere peynir sosu, ikinci bir tencere köfte, guacamole ve bir folyo tepsi mantar dolması gibi çeşitli mezelerin bulunduğu masaya gidiyorum.

"Birkaç yıldır yeni bir kitap kulübü üyemiz olmadı," diye açıklıyor, bir şişe şarabı biralar, diğer şaraplar ve bir sürahi margaritanın ortasına bırakırken. Şöminenin üzerinde ve odanın etrafındaki masalarda mumlar titreyiyor ve arka planda yumuşak indie müzik çalıyor. Kemerli geçitte asılı pembe cicili bicili bir perde bile var, o kadar kalın ki

Diğer taraftaki odaya. "Ayrıca, herkes seni merak ediyor, dışarıda ateşli bir bekar erkekle yaşıyorsun."

"*Patronumu* mu kastediyorsun? Orada çalışmam için bana para ödeyen kişi mi?"

"Böyle mi?" Hafifçe sarkıyor. Mason'ın yumuşak bir karnı olan, yüzeyde dikenli bir insan kirpi olduğunu paylaşabilirim ama o zaman ona karşı hislerimin garip bir yerde olduğunu tahmin edebilir. Ve adada işimi patronumla yatarak kazandığımı düşünmelerini istemiyorum. "Burada yeni dedikodular için ölüyoruz, Rachel."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," diyorum, fıçıyı uzatarak. "Ama Mason ilk parti birasından özel bir numune gönderdi."

Avery'nin gözleri parlıyor. "Oh, bunu kesinlikle deneyeceğiz."

"Bu bir parti gibi hissettiriyor." Kağıt tabağa biraz peynir sosu ve tortilla cipsi koyuyorum ve kendime bir dahaki sefere yemek yememeyi hatırlatıyorum. "Ama bir kitap kulübüne hiç katılmadım ve bir partiye gitmeyeli çok uzun zaman oldu, bu yüzden her iki konuda da yanılıyor olabilirim."

Gülüyor. "Kitap kulübü hakkında bilmen gereken ilk şey-" "Aslında hiçbir zaman kitaplarla ilgili değildir," diye araya giriyor Rosemary oturduğu yerden.

masada. Doksanlı yaşlarında gibi görünen, bembeyaz saçları pamuk şeker gibi başının etrafında dönüyor. "Bu bizim için ailelerimizden bir geceliğine uzaklaşmak ve topuklarımızı vurmak için bir bahane."

"Yine de kitaplar hakkında konuşuyoruz," diye ekliyor Avery.

Kulübün diğer yaşlı devlet kadını Virginia kıkırdıyor. "Bazen." Rosemary sandalyesinin yanındaki sediri okşayarak, "Gel otur," diyor.

Oturuyorum ve sonraki on dakika boyunca, geçen yılın neredeyse tamamında *New York Times*'in en çok satanlar listesinin başında yer alan popüler bir romantik komedi olan kitabı tartışıyoruz. Boomer'lardan biri olan Pat, tam Tori ön kapıdan içeri girerken kitabın gerçekçi olmadığından yakınıyor.

"Üzgünüm geciktim," diyor. "Bu hafta eyalet parkında kamp yapan bir grup vahşi doğa ucubesi var ve ben tek başımayken son dakikada dükkana geldiler. Bulgarların buraya gelmesini bekleyemem."

"Bulgarlar mı?" Ben soruyorum.

Avery, "Adadaki yaz çalışanlarının çoğu başka ülkelerden" diye açıklıyor. "Cedar Point doksanlı yılların sonunda parkta çalışmak üzere yabancı çocukları işe almaya başladı ve bu zamanla adalara da yayıldı. Dünyanın her yerinden geliyorlar ama bize çok sayıda Doğu Avrupalı, özellikle de Bulgar geliyor."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu," diyorum. "Bir noktada personel alımı yapacağım." "Ne zaman açmayı planlıyorsunuz?" Pat soruyor.

"Mason'ın hedefi 4 Temmuz'du ama kulübeler henüz çatı altında değil, bu yüzden önce taproom'u açmamız ve yaz sezonunu tamamen kaçırmamayı ummamız gerekebilir."

"Ooh, lafı açılmışken," diyor Rosemary. "Şu birayı denemek isterim."

Avery şişenin kapağını açıyor. Şişe herkesin tam bir bardak içmesine yetecek kadar değil, ama tadına bakmak için yeterli.

"Oh, bunu sevdim," diyor Diane. "Bira mı bu?" "Evet," diyorum. "Adı Küçük Balık."

Grup yudumlayıp onaylarcasına başını sallarken Tori, "Bu çok sevimli," diyor. Hiçbir şeyden pek hoşlanmayan Pat bile, "Hakkını vermek lazım. Çocuk nasıl iyi bira yapılacağını biliyor."

Mason için o kadar heyecanlıyım ki ona övgü dolu mesajlar atmak istiyorum ama Avery oturduğu yerden zıplıyor. "Eminim hepiniz bu gece için ne planladığımı merak ediyorsunuzdur ve geçen ay Rosemary'nin içkili milkshake'lerini takip etmek *zor* oldu ama beni takip ederseniz..."

Oturma odasını adımlıyor ve cicili bicili perdenin arasından kayboluyor. Geri kalanımız onu takip ediyor ve kemerli geçidin diğer tarafında yemek odasının bir karaoke bara dönüştüğünü görüyoruz. Küçük bir sahne, bir mikrofon standı ve bir karaoke makinesi için fon olarak başka bir cicili bicili perde var. Ucuz bir kurulum da değil.

"No Limits Karaoke'ye hoş geldiniz," diyor Avery, hasır bir fötr şapka tutarak. "Hepinizin ismini bu şapkanın içine koydum. Her biriniz bir isim alacak ve o kişinin bu gece söyleyeceği şarkıyı seçeceksiniz. Geçiş yok. İstisna yok. Sen bile, Pat."

Avery odanın içinde bir tur atıyor ve bana geldiğinde şapkadan bir isim çekiyorum. Rosemary. Tanrım, aynı zamanda odadaki en yaşlı kişi olan bir yabancı için nasıl şarkı seçeceğim? Benim

Panik yüzümden okunuyor olmalı çünkü Courtney bana doğru eğilip "Sorun değil. Kitap kulübü böyle işler. Hepimiz bunun için imza attık."

"Avery bana bunlardan hiç *bahsetmedi*."

Courtney gülüyor. "Kitap kulübünün ilk kuralı."

"Şarkılarınızı seçmek için beş dakikanız var," diyor Avery, mevcut şarkıların bir listesini dağıtarak. Karaoke salonlarındaki gibi bir klasör değil ama yine de utanç verici olabilecek pek çok seçenek var. "Ve misafirperverlik ruhuna uygun olarak, ilk Rachel söyleyecek."

Maisie doğmadan önce arkadaşlarımla Fort Lauderdale'deki bir karaoke salonuna gider ve bulabildiğimiz en sinir bozucu şarkıları seçerdik. Ciddi karaoke şarkıcıları bizden nefret ederdi ama bu beni kurşun geçirmez yaptı. Bu hanımların seçebileceği hiçbir şey beni şaşırtamaz. Sorun şu ki, Rosemary için fiziksel olarak çok yorucu bir şey seçmek istemiyorum. Ama sonunda eğlenceli bir şarkı aklıma geldi. Belki de bilmediği bir şarkı. Kağıda yazıyorum ve Avery onları toplamak için geliyor.

"Tamam Rachel, sende," diyor.

Mikrofonun arkasına geçip bana bakan sekiz kadını inceliyorum ve hangisinin söyleyeceğim şarkıyı seçtiğini merak ediyorum.

"Şarkınız" -Avery bir düğmeye basıyor- "bu."

"Holding Out for a Hero" nun senkronize ritimleri odayı dolduruyor. Neyse ki sayamayacağım kadar çok dinlediğim *Shrek 2* versiyonu değil, orijinali bu ve ezbere biliyorum. Harika bir sesim yok ama bu şarkı şovmenlik için çok fazla alan bırakıyor.

"Cesur bir seçim," diyorum mikrofona. "Ama yürümeye başlayan bir çocuğum var. Bunu uykumda bile söyleyebilirim."

Ben şarkıya başlarken kadınlar gülüyor ve sonraki dört dakika boyunca Bonnie Tyler olup sahneye çıkıyorum ve göğsümü tutuyorum. Şarkı biterken derin ve dramatik bir selam veriyorum. Hepsi çılgınca alkışlıyor ve hatta biri ıslık çalıyor.

Avery, "Senin bir zil sesi olmanı hiç beklemiyordum," diyor.

"Evet, kitap kulübünde karaoke yapılabileceğini bana hiç söylememiştin."

Sırada Pat var ve sahnede anne kot pantolonu ve New Balance spor ayakkabılarıyla sözlere ihtiyaç duymadan "You Need to Calm Down" şarkısını söyleyerek beni şaşırtıyor ve bu tam bir zevk. Courtney şöyle söylüyor

"Jolene", Diane "You Oughta Know "un kirli kısımlarında kıkırdarken koyu pembe kızarıyor ve Gail "Don't Stop Believin"'in şaşırtıcı derecede iyi bir yorumunu başarıyor. Virginia "Livin' on a Prayer "ın tüm sözlerini bildiğinde herkesi şok ediyor, Tori "Hey There Delilah "ı söylerken bizi alkışlatıyor ve Avery "Smells Like Teen Spirit" ile Kurt Cobain'i canlandırıyor.

Sonunda Rosemary sahneye çıkıyor ve bastonunu kaldıraç olarak kullanıyor.

Tanıdık tıngırtılar başladığında nefesimi tutuyorum. Mikrofona doğru eğildi ve "Her neyse, işte 'Wonderwall'." dedi.

Hepimiz gülmekten kırılıyoruz ve Rosemary şarkıyı tamamen çivilediğinde gözlerimin kenarlarından hala yaşlar süzülüyor.

Bazılarımız kendi seçtiğimiz ikinci bir şarkıyı söylüyor ve Avery ile ben *Grease* soundtrack'inden "Summer Nights" için bir araya geliyoruz. İçiyor, konuşuyor ve bol bol gülüyoruz. Şakalarını ve yerel referanslarını bilmesem de kendimi dahil edilmiş hissediyorum. Sanki onların topluluğunun bir parçasıymışım gibi.

"Mason'la nasıl gidiyor?" Oturma odasına döndüğümüzde Rosemary soruyor.

"Biraz içine kapanık biri ama işleri hallediyoruz."

"O her zaman böyle değildi," diyor. "Brown ailesi adanın ilk günlerinden beri bu mülkün sahibiydi ve Mason çocukken yazları büyükanne ve büyükbabasıyla geçirirdi. O ve Daniel dahil adadaki diğer bazı çocuklar olabildiğince vahşiydiler."

"*Vahşi* onun için kullanacağım kelime değil."

Yumuşak bir gülümseme ve bilgili bir bakış sunuyor. "Zor zamanlar geçirdi."

"Biliyorum."

Rosemary küçük bir esnemeye izin vermeden önce, "Bunu aklında tut," dedi. "Sanırım artık eve gitme vaktim geldi."

"Seni bırakmamı ister misin?"

"Sorduğun için çok tatlısın ama ben sadece birkaç ev aşağıda oturuyorum."

Kitap kulübü üyeleri yavaş yavaş evlerine dağılıyor, ta ki sadece Avery ve ben ortalığı temizleyene kadar. Yardım etmeyi teklif ettiğimde beni eve göndermiyor ve dürüstlüğünü takdir ediyorum. Bulaşıklar yıkandığında ve yemek odası

Yine bir yemek odası, biraz şarap dolduruyoruz ve ön verandadaki sarı Adirondack sandalyelere oturuyoruz.

"Bu sandalyelere imreniyorum," diyorum o küçük bir sigara yakıp uzun bir nefes çekerken. "Bir gün evimde kullanmak üzere Pinterest panomda bunlara benzer bir şey var."

Bana esrar teklif etti. Yıllardır Brian ot içerken, video oyunları oynarken ve genel olarak aptalca davranırken sorumluluk sahibi olan bendim. Ama bu gece Maisie mutlu ve güvende, bu yüzden fazla düşünmüyorum. Yine de sadece küçük bir nefes alıyorum.

"Bak," diyor Avery. "Mason'ın evini gördüm. Tek yapmanız gereken ona ne istediğinizi söylemek ve parasını ödemesine izin vermek. Evi bir ikinci el mağazasının vitrini gibi görünmeyi bıraktığında şikayet etmeyecektir."

"Ya nefret ederse? Ya da nefret eden biriyle çıkmaya başlarsa?"

Gülmekten kırılıyor. "Mason çıkacak biriyle nerede tanışacak? Bira fabrikasından hiç çıkmıyor. Bayan Havisham gibi. Bu yüzden belki ikiniz-"

"Kız kardeşim birkaç yıl önce nişanlısını intihar ederek kaybetti," diye araya giriyorum, o konuya girmek istemiyorum. "Ona çok sinirlenirdim çünkü sanki mutsuz olmak istiyormuş gibi görünürdü. Ta ki bir gün sahip olduğu her şeyi toplayıp yelkenlilerine taşınana ve gidene kadar. Çok kızmıştım çünkü bunun bencilce bir şey olduğunu düşünüyordum. Ama iyileşti çünkü iyileşmeye hazırdı. Mason da iyileşecek."

Avery iç geçirir. "Biliyorum."

"Ama o iğrenç kanepeden kurtulmak için ne yapabileceğime bakacağım." "Hey, geceyi burada geçirmek ister misin? Misafir odamız var."

"Evet derdim ama uyandığımda Maisie'nin orada olmayacağını bilerek bütün gece kendi yatağında uyuma fikrini de seviyorum."

Gülüyor. "Daniel ve ben en son ne zaman Leo olmadan uyuduk hatırlamıyorum. En iyi doğum kontrolü o."

"Beni kitap kulübüne davet ettiğin için teşekkürler."

"Rica ederim," diyor Avery. "Ne olursa olsun, burada olmana sevindim. Ve umarım seni en iyi arkadaşım olmaya zorladığım için kızmazsın."

Dirseğini kendiminkiyle dürtüyorum. "Olmak için daha kötü şeyler düşünebilirim."

Eve döndüğümde saat neredeyse on bir olmuştu. Zil zurna sarhoş değilim ama gökyüzüne bakmak isteyecek kadar çakırkeyif hissediyorum. Çimlerin üzerine uzanıyorum ve gözlerim karanlığa alıştıkça yıldızların yoğunlaşmasını izliyorum. Bir süre sonra paravan kapının gıcırtısını ve Mason'ın merdivenlerdeki ayak seslerini duyuyorum. Yanımda alçalıyor, birbirimize dokunma tehlikesi yaratacak kadar yakın değiliz ama vücudunun yanımda olduğunun da farkında olmadığım kadar uzakta değiliz. "Yılın bu zamanı kene almaya başlarız, bu yüzden bir battaniye yaymayı düşünebilirsin ya da-"

"Ya da belki birkaç sandalye satın alabilirsiniz."

"Ya da o," diyor sessizce. "Gecen nasıl geçti?" "Sana anlatırdım ama o zaman seni öldürmek zorunda kalırdım."

"Çılgınca zaman geçirmiş olmalısınız."

"Çok eğlenceliydi," diyorum, daha önce yaptığı kelime gafiyla dalga geçerek. Mason inledi. "Kovuldun."

Gülerek cebimden telefonumu çıkarıyorum ve takımyıldızları tanımlamak için gece gökyüzü uygulamasını kullanıyorum. Aslan. Başak. Her ikisi de Ursas. Venüs gezegeni özellikle parlak. "Vahşi zamanlardan bahsetmişken, Rosemary bana senin oldukça vahşi bir çocuk olduğunu söyledi."

"Hemen hemen," diyor. "Avery'nin kocası Daniel da dahil olmak üzere bir çeteydik ve ormanda ağaçtan kaleler inşa ettik. Bisikletlerimizle sahile gider ve üzüm bağından üzüm çalardık. 4-H kampındaki çocuklara şakalar yaptık. Ve kesinlikle yasak olmasına rağmen taş ocağında yüzmeye gittik. Ailelerimizin endişelenmesine hiç gerek yoktu, çünkü her zaman akşam yemeğine zamanında gelirdik."

"Kulağa pastoral geliyor."

"Öyleydi," diyor Mason. "Ailem yılın geri kalanında Cleveland'da yaşıyor olsa da, yazın Kelleys'e gelmek her zaman eve dönmek gibi gelirdi."

"Kulübeleri ağaç evlere dönüştürmek için çok mu geç?"

Gülüyor. "Bunu zaten düşünmüştüm ama bira artı ip köprüler eşittir bir sorumluluk kabusu."

"İyi bir nokta."

"Yemek için teşekkürler bu arada."

"Rica ederim," diyorum telefonumu tekrar cebime sokarken. "Biliyor musun, Avery senin için biraz endişeleniyor. Sana Bayan Havisham diyor."

"*Havisham mı?* Ben daha çok Boo Radley'im diyebilirim."

"Bira fabrikasında tek başına çok fazla zaman geçirdiğini ve evinin ikinci el dükkânına benzediğini düşünüyor."

"Haksız da sayılmaz."

"Adadaki insanlar seni önemsiyor," diyorum. "Muhtemelen ara sıra onları kontrol etmelisin. Ve... bu arada ben de kendi işime döneyim."

"Bana zaten bilmediğim bir şey söylemiyorsun. Boş ver gitsin." Ayağa kalktı ve yattığı yer dikkat çekici bir şekilde soğudu. "İyi geceler."

Kalbim onun için acıyor. Kendi birasından bir şişe gibi. Mühürlenmiş. Baskı altında. Patlamasına ne kadar var? Ya da kendini hasta etmesine? Ya da tamamen kırılmasına?

"İyi geceler Mason."

Mayıs

OceanofPDF.com

BÖLÜM 11

Forelsket

Norveççe

"Aşık olmaya başladığınızda hissettiğiniz tarif edilemez coşku"

Mayıs ayına gireli iki hafta olmuştu ki annemden bir telefon aldım. Ohio'ya taşındığımdan beri haftada birkaç kez konuşuyorduk ama bugün evin satıldığını söylemek için arıyor. Yeni dairesi kanal manzaralı, tek yatak odalı, sevimli bir daire. Restoranlara ve mağazalara yürüme mesafesinde ve banka şubesinden yeni yerine daha yakın bir şubeye transfer oluyor. Bir daha asla çocukluk evimde yaşayamayacağımı fark etmek üzücü ama muhtemelen annem için daha zor. Almanya'dan ayrıldığından beri başka bir yerde yaşamadı. O evde iki kızını büyüttü ve torununa baktı.

"Eşyalarını toplamana yardım etmemi ister misin?" Mason'a bakarak soruyorum.

Dizüstü bilgisayarında bir şeye bakarken kaşları çatılmış, başı öne eğik. Düşünüyor. Ofiste nadiren fazla zaman geçiriyor ama bir sonraki birasının etiketinin gelen kutusunda belirmesini bekliyor.

Little Fish Lager'dan sonra Mason, Old Stone adını verdiği bir Hindistan soluk birasının formülünü belirledi, ancak şu anki projesi hakkında her zamankinden daha ketum davranıyor. Her gece bira fabrikasında geç saatlere kadar kalıyor, bu nedenle fırında onun için yemek tabakları bırakmak bir alışkanlık haline geldi. Her sabah karşılığında mutfak adasında beni bekleyen küçük bir fincan sıcak yeşil çay oluyor. Bugün özellikle benim için eklenmiş olabilecek bir miktar limon ve bal tadı aldım.

Dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı. Kaşlarının arasındaki kırıksıklık gevşiyor ve bana cesaret verici bir çene eğimi veriyor - Mason Brown stenografisi, *gitmen gerekiyorsa git* demek. Uçuşları araştırmak için bir tarayıcı penceresi açıyorum.

"Çok pahalı," diyor annem.

"Uçuşlar şu anda ucuz," diyorum. "Ne zaman gelmemi istersen söyle, orada olacağım."

"Önümüzdeki hafta Maisie'nin doğum gününe denk getirebiliriz. Anna da eve uçacak, böylece ikisinin de doğum gününü kutlayabiliriz."

Gözlerime dolan yaşlar beklenmedikti ama annemi özlemiştim ve kız kardeşimi bir yıldan uzun süredir görmemişim. "Kulağa harika geliyor. Bir uçuş ayarlayacağım."

"Ne kadarlığına gidiyorsun?" Mason, annemle vedalaşıp telefonu kapattıktan sonra soruyor.

"Üç ya da dört gün," diyorum. "Eşyalarını toplamaya ve ağır işleri yapması için bir nakliyeciyi tutmaya yetecek kadar uzun bir süre. Oradayken Maisie için bir doğum günü partisi düzenleriz ve ona babasını görme şansı veririz."

Başını sallıyor. "Beş yapsak iyi olur."

"Emin misiniz? Burada tatil yapacak kadar uzun çalışmadım." "Benim otelim, benim kurallarım."

Mason, dış dünyayla yüzleşmek zorunda kalmamak için bira fabrikasında saklanan Boo Radley olabilir, ama cömertliği beni asla şaşırtmıyor. "Teşekkür ederim."

"Havaalanına gitmek için bir araca ihtiyacın olacak." "Avery'ye sorabilirim."

"Seni ben bırakırım," dedi. "Cleveland'daki ailemi ziyaret edebilirim." "Tamam, teşekkürler," diyorum. "Yeni biranın etiketini aldın mı?"

India pale ale'nin Old Stone etiketinde, 1800'lerde adada keşfedilen ve onlarca yıldır sevilen bir turistik cazibe merkezi olan Kızılderili petroglifleriyle oyulmuş bir kireçtaşı levhası olan Inscription Rock'ın bir çizimi yer alıyor. Etiket Little Fish etiketi ile aynı tasarım öğelerine sahip ve bu yeni etiketi görmek için sabırsızlanıyorum.

"Evet."

"Görebilir miyim?"

Başını sallıyor. "Hayır." "Neden bu kadar davranıyorsun?"

Mason, "Çünkü daha önce hiç böyle bir şey hazırlamadım," diyor. "Berbat olmadığından emin olana kadar bu konuda konuşmak istemiyorum, o yüzden git işini yap ve beni yalnız bırak."

"Lütfen?"

Gözlerini deviriyor ama birkaç dakika sonra, "Tamam, iyi. Buraya gel."

Sandalyemi odanın diğer tarafına geçiriyorum ve o da masasının arkasında ikimize de yer açmak için hareket ediyor. Bu kadar yakinken limon sabunu ve çamaşır deterjanı kokusu alıyorum ve yüzümü boynuna gömmek istiyorum. Bir erkeğin kollarını etrafımda hissetmeyeli çok uzun zaman oldu ve Mason'ınkinin güçlü, sıcak ve güvenli olacağını düşünmeden edemiyorum. İzleme panelinin yumuşak tıklaması beni geri getiriyor.

Resim açılır ve etiket diğerleriyle aynıdır ancak sarı bir güneş, mavi su ve Sunshine Ale adı yer alır. İsmin altında, daha küçük harflerle, JAPON YEŞİL ÇAYI İLE DEMLENMİŞ yazıyor.

"Bunu annem için yaptım." Sesi gergin çıkıyor, bu da talihsiz özlemimi gidermek için kesinlikle hiçbir şey yapmıyor. Düşünceliliği içimde bir çan gibi yankılanıyor. "Onun adı Yōko. Pek çok anlama gelebilir ama bunların arasında babamın ona seslendiği güneş ışığı da var."

"Buna bayılacak," diyorum. "Yani, nasıl sevmesin ki? Bana bu sırrı verdiğin için teşekkürler."

Görüntüyü kapatıyor ve ben de bunu kendi alanıma geri dönmek için bir işaret olarak kabul ediyorum. Uçuş arayışına geri döndüğümde aklıma bir soru takılıyor. "Tüm adın Amerikan mı yoksa içinde bir yerlerde Japonca bir ad da var mı?"

Mason bana söylemek istemiyormuş gibi elini ağzına götürüyor. "Benim göbek adım Asahi."

"Bira gibi mi?" "İstemedim, ama evet."

"Vay canına. Bazen kaderin soğukkanlılığı sıfır oluyor."

O gülerken yanakları çukurlaşıyor ve benim için yapılacak en akıllıca şey bu ofisi terk etmek, eşyalarımı toplamak ve bu acı verici aşk bana aptalca bir şey yaptırmadan önce Florida'ya geri dönmek. Ona nasıl hissettiğimi söylemek gibi.

"Bu ne anlama geliyor?" Ben soruyorum.

Her zaman kelimelerin anlamlarıyla, özellikle de İngilizceye doğrudan çevrilemeyen diğer dillerdeki kelimelerle ilgilenmişimdir. Bengalce bir kelime var, *ghodar-dim*, kelimenin tam anlamıyla "at yumurtası" anlamına geliyor ama kavramsal olarak "sahte umut" veya "hiçbir şey" anlamına geliyor.

"Sabah güneşi," diyor Mason.

Bu anlam bana uyanmayı, özellikle de sabahları onun yüzüyle uyanmanın nasıl bir şey olacağını düşündürüyor. Bu da aklıma getirmemem gereken bir başka düşünce, ama bunun muhteşem bir şey olacağını düşünmeden edemiyorum.

"Rachel 'dişi koyun' demek," diyorum beynimi o *ghodar-dim*'den uzaklaştırarak. "Ve İncil'de Rachel'ın bir ilişki karmaşası içinde olduğu yazıyordu. Bu izler."

"Maisie'nin babası mı?"

"Evet. O benim en iyi kararım değildi." Kişisel bir alana girdiğimizin farkındayım. Mason hakkında daha fazla şey -gerçekten her şeyi- bilmek istiyorum ama ilişkiler hakkında konuşmaya devam edersek kendini kapatacağını şimdiden anlıyorum. "Her neyse, önümüzdeki hafta için bir uçak bileti buldum, eğer birkaç gün bensiz yaşayabileceğinden eminsen rezervasyon yaptıracağım."

"İdare etmeye çalışacağım."

★ ★ ★

Havaalanına giderken ekşi bira yapımı hakkında bir podcast dinliyoruz. Ekşi biranın ne olduğunu bilmediğim için dezavantajlı başlıyorum ve durum daha da kötüleşiyor. Sunucuların söylediği tüm kelimeleri biliyorum ama öyle bir şekilde sıralanmışlar ki sanki başka bir dil dinliyormuşum gibi hissediyorum.

"Bunu nasıl anlıyorsun?" Son müzik kaybolduğunda soruyorum.

Mason, "İlgi alanımın olması yardımcı oluyor," diyor. "Ama aynı zamanda yirmi yılı aşkın süredir bu işi yapıyorum. İlk bira partimi üniversitenin birinci ve ikinci sınıfları arasındaki yaz aylarında ailemin bodrumunda yapmıştım."

"İçki içmen yasal mıydı?"

"Hayır."

"Nasıl sonuçlandı?"

"Şişelerin patladığını bilmek sizi şaşırtmayabilir," diyor. "Bira tavana, camlar yere saçıldı. Annem beni öldürmek istedi ama bir daha evde bira yapmamı yasaklamakla yetindi. Ayrıca son damlasına ve kırığına kadar temizletti. Bir haftamı aldı."

"Eminim doğru yaptığında seninle gurur duymuştur."

Gözleri güneş gözlükleriyle gölgelenmiş ama yandan gülümserken köşelerinin kırıştığını görebiliyorum. "Öyleydi."

"Tek çocuk musun?"

"Owen ve Laurel adında bir ağabeyim ve ablam var," diyor Mason. "Senin mi?"

"Kız kardeşim, Anna, neredeyse iki yaş küçük."

"İyi anlaşıyor musunuz?"

"Gerçekten bilmiyorum," diyorum. "Küçük bir kızken çok yakındık. Sürekli arkadaştık, anlıyor musun? Ama büyüdükçe ve ilgi alanlarımız değiştikçe birbirimizden uzaklaştık. Sonra ben Maisie'ye hamile kaldım ve o da Ben'le tanıştı, uzun hikâye. Onu bir yılı aşkın süredir görmedim ve iyi olabileceğimizi düşünüyorum, ama bu yolculuk muhtemelen bunu gösterecek."

Bir gişeye girdiğimizde ve Mason elli sentlik geçiş ücretini ödemek için camı indirdiğinde konuşmaya ara veriyoruz. Florida'daki -en azından Florida'nın benim bölgemdeki- gişelerin çoğu plaka kameralarıyla değiştirildi, bu yüzden durmak zorunda kalmak büyüleyici bir şey.

"Kardeşlerimle olan ilişkim zamanla daha da gelişti," diyor plazadan uzaklaşırken. "Owen benden dört yaş büyük, Laurel ise üç yaş büyük. Onlar bir birlikti ve beni asla etraflarında istemezlerdi. Bir keresinde beni köpeğin kafesine kilitlediler."

Bir kahkaha patlattım.

"Tabii, şimdi çok komik," diyor. "Ama babam işten eve gelip beni bulana kadar oradaydım."

"Çok korkmuş olmalısın."

"Köpeği beni için ikna etmeye çalıştım."

"Yazık sana."

"Travma geçiriyorum," diyor ama ağzının köşesi sırtarak yukarı kalkıyor.

"Bu anı Şükran Günü'nde ne kadar sık gündeme geliyor?"

Mason gülüyor. "Her yıl, saat gibi, onlara ne kadar korkunç olduklarını hatırlatıyorum."

"Anna ve ben küçükken, onu arka bahçedeki kedi dışkısının şeker olduğuna ikna etmeye çalışmıştım," diyorum. "Ama onu alıp bacağıma çarptığında geri tepti."

"Küçük bir kardeş olarak onu selamlıyorum."

"Anne," diyor Maisie, kulaklıklarını çıkararak. "Tuvalete gitmem lazım."

"Havaalanına varmak üzereyiz," diyorum, gaza basarak karşılık veren Mason'a bakarak. "Tutabilir misin?"

"Sadece birazcık."

Birkaç dakika sonra havaalanı göründü ve Mason'ın dikkati çıkış ve kalkış işaretlerindeydi ve sohbetimizin bitmesi gerektiği için üzgündüm. Bu sefer gariplik yoktu. Duygusal geri çekilme yoktu. Gülümsemesini seviyorum. Ve gülüşünü. Ve... oh, uçağa biniyor olmam iyi bir şey.

Mason kamyonu boşaltma alanına park ediyor ve ben Maisie'yi araba koltuğundan alırken o da bavullarımızı kaldırıma koyuyor.

"Bavulun nerede?" Maisie ona sorar.

"Seninle Florida'ya gitmeyeceğim," diyor ama kızın yüzü gözyaşlarıyla buruşmaya başladığında, kalbimin göğsümden çıkıp kendini ona sunacakmış gibi hissettiren bir hareketle kızın seviyesine iniyor.

"Hey, dinle," diyor Mason nazikçe. "Sen baban ve büyükannenle takılırken ben evde kalıp Yōkai ile ilgilenmek zorundayım-"

"Onun adı Oma."

"Tamam, Oma," diyor. "Sen Oma'yı ziyarete git, ben de sen dönene kadar Yōkai'ye eşlik edeyim, tamam mı?"

"Tamam." Maisie kollarını Mason'a doluyor ve neredeyse onu geriye doğru deviriyor. Mason ikisini de dengede tutar ve Maisie'nin omzuna hafifçe vurur.

Teşekkür, ağzım.

Bana bir başparmak işareti yaptı.

Maisie'nin elini tutuyorum ve sürgülü kapılardan geçip terminale girerken küçük valizini arkasından çekiyor. Omzumun üzerinden bakıyorum. Mason kamyonun önündeki kaldırımda duruyor. Hâlâ güneş gözlüğü taktığı için gözlerini göremiyorum ama gitmek için dönmeden önce elini kaldırıp el sallıyor.

BÖLÜM 12

Aspaldiko

Bask

"uzun zamandır görmediğiniz biriyle hasret giderirken hissedilen coşku ve mutluluk"

Anna koridorun sonunda bizi bekliyor ve ben onu neredeyse tanıyamıyorum. Solgun saçları gevşek bir örgüyle geriye toplanmış ve açık teni hiç görmediğim kadar bronz. Ama bundan da öte, daha az kırılgan görünüyor. O hala benim küçük, güzel kardeşim, ama gerekli kiloyu almış ve gülümsemesi gerçek. O mutlu. Maisie elini benimkinden çekip doğruca onun kollarına koşuyor ve "Anna Teyze!" diye bağırıyor. Anna Teyze!"

"Bak ne kadar uzunsun!" Anna haykırıyor. "Artık yetişkin bir hanımefendi olmalısın, değil mi?"

Maisie kıkırdıyor. "Ben küçük bir kıyım."

Kızım bir akrep gibi yanına yapışmışken, Anna bavulların üzerinden uzanıp bana sarılıyor. Güneş kremi ve bana Mason'ı hatırlatan limonlu bir sabun gibi kokuyor. "Tanrım, Rachel, seni özledim."

"Ben de seni özledim."

Anna Maisie'yi taşıyor, ben de bavulları çekerek onun yanında yürüyorum. "Buraya ne zaman geldin?" diye soruyorum.

"Dün uçakla geldik."

"Keane de sizinle mi geldi?"

"Evet," diyor. "Eğer o adamla dünyanın etrafında dönmeye devam edeceksem, annemle senin sonunda onunla tanışmanızın iyi olacağını düşündüm."

Nışan yüzüğü olup olmadığını görmek için eline hızlıca bir göz atıyorum. "Bu senin evleneceğini söylemenin garip bir yolu mu?"

Gülüyor. "Belki bir gün, ama şimdilik biz... biziz."

"Teyze." Maisie dikkatini çekmek için Anna'nın yanağına dokunur. "Benim bir kedim var."

"Öyle mi?"

"Adı Yōkai."

Anna bana tuhaf bir bakış attı.

"Kedi aslında patronum Mason'a ait," diye açıklıyorum. "Maisie dışında herkes için dört ayaklı bir terör ve nedenini bilmiyoruz. Her gece birlikte uyuyorlar ve Yōkai onun anaokulundan eve gelmesini bekliyor."

Anaokulundan bahsedildiğinde Maisie, okulla başlayan, Leo'dan Kelleys Adası feribotuna atlayan ve Mason'ın kamyonundaki Meksika battaniyesinin renk renk tasviriyle biten bir hikayeye başlıyor. Bitirdiğinde Anna'nın kiralık arabasına varmıştı. Araba koltuğu kiralamayı unutmadığı için çok duygulandım.

"Annem ?" çıkarken sordum.

"Evden ayrılırken daha nostaljik olacağını düşünmüştüm," diyor Anna. "Ama bunun bir kapanış gibi hissettirdiğini söylüyor. Sanki babam sonunda gitmiş gibi."

"Ama o evle ilgili o kadar çok güzel anı var ki."

"Haklısın ama *biz* hâlâ onun yanındayız ve nerede yaşarsa yaşasın yeni anılar yaratabiliriz. Ve sanırım şu anda aklı orada."

"Yeni yeri bizzat gördün mü?" diye sordum.

"Sen ve Maisie gelene kadar beklemek istedi."

"Tanrım, bu çok tatlı."

"Eve gitmeden, sarılmalar, öpüşmeler ve Maisie'yi sıkmalar başlamadan önce... şımarıklık ettiğim için özür dilemek istiyorum," diyor Anna. "Ben öldükten sonra seni çok sinirlendirdiğimi biliyorum."

"Lütfen bunun için özür dilemeyin," diyorum. "Kovulana kadar anlamamıştım. Ve bunun Ben'i kaybetmekle kıyaslanamayacağını biliyorum, ama empati konusunda daha iyi olmam için *bir şey* kaybetmem gerekmemeliydi. Bu yüzden üzgün olan benim."

"Teşekkür ederim," diyor küçük bir gülümsemeyle. "Şimdi bana işinden bahset." "Harika," diyorum ve kendimi Maisie gibi hissediyorum, Anna'ya durmadan gevezelik ediyorum

Otelin tasarımında parmağım olduğundan ve antika satın alma gezilerimden. Ona adadan ve kitap kulübünden bahsediyorum. "Yoga derslerine bile gidiyorum."

"Nasıl buldun?"

"Sadece birkaç kez gittim ama şu ana kadar bayıldım."

"Annem patronunla yaşadığını söyledi." "Sayılır."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Maisie ve ben Mason'ın evinin ikinci katında yaşıyoruz ama burası bir daire değil, yani mutfakı paylaşıyoruz," diyorum. "Neredeyse gece gündüz bira fabrikasında çalışıyor ve onu evde neredeyse hiç görmüyoruz. Neredeyse kendi evimiz varmış gibi."

"biri?"

"O-" Maisie duymasın diye sesimi fısıltıya indiriyorum. "Tanrım, Anna, o çok ateşli."

Bir kahkaha patlattı. "Rachel! Kiralık bir arabada 595. yoldayken böyle bir şey söyleyemezsin!"

"Üzgünüm ama bu doğru," diyorum. "Ve adadaki kimseye sırrımı açamam çünkü bu ona dört buçuk saniye içinde geri döner."

Telefonumu elime alıyorum ve web sitesi için Mason'ın çektiğim fotoğrafını bulana kadar film rulomda geziniyorum. Sahne arkasında kalmak istediği için sürekli homurdanıyordu ama son anda gülümsediğinde neredeyse telefonumu düşürüyordum.

Hızlıca bakan Anna'ya gösteriyorum. "Tamam, ne demek istediğini anladım. Bu konuşmayı kesinlikle bira içerken tekrar gözden geçirmeliyiz." "Katılıyorum."

"Brian'ın hikayesi nedir?"

"Ohio'ya geldiğimizden beri Maisie'yle üç kez görüntülü sohbet etti ama benimle konuşmuyor," diyorum. "Yarın pasta yemeye gelecek ve sonra onu gece için evine götüreceksin. Parmaklar çapraz."

Anna eski evimize giden yola sapıyor ve nihayet garaj yoluna girdiğimizde farklılıkları fark ediyorum. Hiçbir zaman güzelleştirmeye vakit bulamadığımız bahçe, kokoplum çalıları ve sıcak pembe penta çiçekleriyle süslenmiş. Eski boyalı ev numaraları modern görünümlü bakır numaralarla değiştirilmiş. Tam olarak olduğu gibi görünüyor -yeni sahibine geçiş yapan bir ev- ve küçük bir üzüntü hissediyorum. Ta ki annem ön kapıdan fırlayıp beni sımsıkı kucaklayana kadar. Özlediğim türden bir sarılma. Her iki yanağımı da öpüyor ve saçlarımı düzeltiyor. "Seni çok özledim."

"Ben de anne."

Bana bir kez daha sarılıyor, sonra Maisie'yi kurtarmak için arka koltuğa dalıyor. Bagajı açtığımda Keane evden çıktı. Onu Anna'nın kış boyunca bana gönderdiği resimlerden tanıyorum ama hayal ettiğimden daha uzun. Neredeyse ondan bir karış daha uzun. Denizde olduğu için dağınık olduğunu sanıyordum ama burada, karada bile saçları tarakla buluşmamış gibi görünüyor. Yine de bunu başaracak kadar seksi. Önce Anna'ya gidiyor, kolunu onun omuzlarına doluyor ve sanki çok uzun zamandır ayrı kalmışlar gibi başının tepesine bir öpücük bırakıyor. Diğer elini bana uzatıyor. "Sen Rachel olmalısın. Ben Keane."

"Sonunda seninle tanışmak güzel." Başını sallıyor. "Ben de öyle."

Düzgün siyah saçları ve daha zayıf yapısıyla Keane'i Mason'a benzetmemek zor. Mason benden birkaç santim daha uzun ama Keane kadar yüksek değil. Mason da Keane'den neredeyse on yaş büyük ve Mason'ın koyu renk gözlerinin köşelerindeki ince yaşlılık çizgilerinde güven verici bir şey var. Ama görünüşünden öte, Mason'ın yanında olmak beni daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde sakinleştiriyor. Brian'ın beni ne kadar kaotik ve stresli hissettirdiğini ancak şimdi fark ediyorum.

"Şu çantaları alayım," diyor Keane, bavulları toplayıp evin içine taşıyor. Her ne kadar Mason Brown'dan yana olsam da, Keane İrlanda aksanıyla bonus puan kazanıyor. Anna'nın yerinde olsaydım, her zaman bunun altında kalırdım.

Anna ve ben Keane'i içeride takip ediyoruz ve arkamızdan annem geliyor, Maisie kalçasında, Anna'ya havaalanında anlattığı hikayenin gözden geçirilmiş bir versiyonunu dikkatle dinliyor.

Kalbim dolu.

★ ★ ★

Sonraki birkaç saati, annemin eşyalarını taşıma kutularına yerleştirmeye başlarken hatıraları gözden geçirerek geçiriyoruz. Annem ve ben sık sık eşyalar üzerinde durup onlardan kurtulmanın duygusal sonuçlarını düşünüyoruz, ta ki Anna, HGTV'deki makyaj programlarındaki sert sevgi dolu adam gibi devreye girene kadar.

Annemden plastik bir bebek kasesi alıp bağış kutusuna koyarken şakağına dokunarak "Anılar burada," diyor. "Bu, hayatınızda başka şeyler için ihtiyaç duyduğunuz alanı kaplıyor."

Anna bunun nasıl işlediğini hepimizden daha iyi biliyor. Ben'le ilişkisinden geriye kalan tek fiziksel nesne birkaç Polaroid fotoğraf, Ben'in plak koleksiyonu ve teknesi, ama Anna tüm ihtiyacının bunlar olduğunu söylüyor.

Çöp torbalarını kaldırıma taşıdığımızda ve kiralık arabayı Anna ve Keane'in otellerine giderken bırakacakları Goodwill bağış kutularıyla doldurduğumuzda öğleden sonra geç saatlerdi. Duş alıp kıyafetlerimizi değiştirdikten sonra hep birlikte Anna'nın eskiden çalıştığı korsan temalı restoranda buluşuyoruz. Hiçbir zaman en sevdiğim yer olmadı -yemekler iyi olsa da garson üniformaları iğrençti- ama Anna Keane'i eski uğrak yerleriyle tanıştırıyor.

Kombinezon fırfırları ve korse bağcıklarıyla seksi bir korsan kostümü giymiş olan hostes bizi masamıza götürürken Keane Anna'ya doğru eğilip sessizce "Üniforman hâlâ sende mi? Çünkü ataerkillik rolünü oynamaktan ve beni ezmene izin vermekten mutluluk duyarım."

Bir kahkaha atıyor, sonra yan tarafına dirsek atarak "Dur!" diye tıslıyor.

Bu espriyi yapmak için hiçbir bağlama ihtiyaç yoktu ve kıs kıs gülmemeye çalışırken, eski tanıdık bir kıskançlık dalgası hissediyorum. Onların sahip olduğu şeyi istiyorum. Bana Keane'in Anna'ya baktığı gibi bakan birini istiyorum. Beni yüksek sesle güldüren birini. Herkesin içinde yüzümü kızartan birini.

Mason gibi biri.

Belki de gerçekten iyi bir sohbetten çok fazla şey çıkarıyorum. Belki de biriyle bir bağ hissetmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki, olmayan bir bağ yaratıyorum. Belki de onun evinde yaşamak uzaklığını yakın hissettiriyordur. Yerime otururken otomatik pilota çalışıyorum, masadaki diğer herkesin belli belirsiz farkındayım. Annem çocuğuma el koydu, bu yüzden Maisie için endişelenmeme gerek yok ve bu da kafamda olmaması gereken düşünceler için çok fazla alan bırakıyor. Telefonumu elime alıp ona mesaj atma fikriyle oynuyorum.

"Rachel." Annemin sesi baloncuğumu delip geçiyor. "Ne içmek istediğini biliyor musun?"

"Bir margarita lütfen, buzlu ve tuzlu olsun," diyorum, telefonu bırakıp Mason Brown'la ilgili düşüncelerimi bir kenara iterek.

Yemeğin geri kalanında aileme geri dönüyorum, Anna ve Keane'in tropik bölgelerdeki maceralarını ve annemin yeni dairesiyle ilgili planlarını öğreniyorum. Yemekten sonra annem Maisie'yi eve götürüyor, böylece geri kalanımız takılabiliyoruz. Bardaki koltuklara geçip bir tur daha içki sipariş ediyoruz. Keane'in kola içtiğini fark ettim.

"Belirlenmiş sürücü" diyor.

"Ve..." Anna soruyor.

"Öldürücü bir akşamdan kalmalığım var." Başparmağını ona doğrultuyor. "Bu beni dün gece Waxy's Pub'da Carla'yla tanıştırdı."

Bir kahkaha attım çünkü Anna'nın en iyi arkadaşını tanıyorum ve ben de o bara gitmişim. İkisi de tehlikeli ve ölçülü bir şekilde deneyimlemek neredeyse imkansız.

Keane şöyle devam ediyor: "Bu gezegende yaşadığım otuz yıl boyunca, benden daha fazla Guinness tüketip de hikayesini anlatacak kadar yaşayabilen *biriyle* hiç karşılaşmadım." "Carla'nın içkisini tutma yeteneği... doğaüstü. Onun insan olduğuna bile tam olarak ikna olmuş değilim. Yine de çok eğlenceli biri."

O gazozundan bir yudum alırken Anna bana doğru eğildi. "Pekâlâ, patronunla ilgili baklayı ağzından çıkar."

"Ben... o..." Duruyorum, nereden başlayacağımı bilemiyorum. "O kadar kötü, değil mi?" Keane söylüyor.

"Evet."

Onlara Mason hakkında bildiğim her şeyi anlattım. Karısı. Piper'ın ölümü. Bitmemiş otel. Durmadan bira içmesi. Fırındaki yemek tabakları. Mutfak adasındaki yeşil çay. Bayan Havisham.

Keane, Anna'nın margaritasına uzanarak, "Topu bir dakika oyala," diyor.

Yıllardır ıssız bir adada yaşayan bir adam gibi yemeğini yerken, kadın başını sallıyor. "Bundan sonra ağzından ne çıkacağı hakkında hiçbir fikrim yok, o yüzden... her şeye hazırlıklı olun."

Keane, "Yeşil çay her şeyi ele veriyor," diyor. "Ama adamın bu kadar karışıkken harekete geçmeyecektir. Bir çocuğun yasını tutuyor. Muhtemelen boşanmasından dolayı pişmanlık duyuyordur. Şimdi de kendisi için çalışan birine karşı bir şeyler hissediyor ve büyük olasılıkla bu yüzden kendini suçlu hissediyor."

mutlu olmak istiyor. Bu bilgilerle ne yapacağına dair hiçbir fikri yok, bu yüzden tam bir karmaşa içinde."

Anna birkaç kez göz kırıyor. "O... aslında haklı."

"*Aslında mı?*" Yaralanmış gibi bir elini göğsüne vuruyor. "Elbette haklıyım. Rachel, şu anda Mason'ın verecek bir şeyi olmayabileceğini anlamalısın. Kız kardeşinle tanıştığımda, onun için bir arkadaştan fazlası olmamaya tamamen hazırdım, çünkü ihtiyacı olan şey buydu. Yani, o da oldukça boktan bir denizciydi."

"Hey!" diye itiraz ediyor.

Keane güler ve onun yanağına bir öpücük kondurur. "Seni Satürn'ün halkalarına kadar seviyorum ama sen çok... iyi değildin."

Anna orada eriyebilir.

"İkinizden de çok nefret ediyorum," diyorum gülerek.

"Dinle," diyor Keane. "Mason işaret fişeği yakmaktan çok sinyal gönderiyor. Ama bunu yaptığının farkında değil, o yüzden sabırlı olmalısınız."

"Teşekkür ederim."

Bana küçük bir selam veriyor. "Yardım etmekten her zaman mutluluk duyarım."

Anna ve Keane, Queenie'yi Montserrat'ta arkadaşlarına bıraktıkları köpeklerini kontrol etmekle ilgili kişisel bir sohbete dalmışken Mason'a hızlı bir mesaj gönderiyorum.

Sağ salim vardık. Toparlanma devam ediyor. Dört gün sonra görüşürüz.

Yanıt balonları ekranda belirir, sonra kaybolur. Tekrar beliriyor ve tekrar kayboluyorlar. Nefesimi tutmuş, cevabını bekliyorum. Ne yazdığını ve sildiğini merak ediyorum. Sonunda Mason'ın mesajı ekranda beliriyor.

Tabii önce aklıktan ölmezsem. Fırında yemek yok.

Sözlerini bir göz kırpma emoji takip ediyor. Tutunacak pek bir şey yok ama yine de tutuyorum.

BÖLÜM 13

Tampó

Filipinli

"bir kişi kendisini inciten birine karşı sevgisini veya neşesini geri çektiğinde"

Ertesi gün, tasnif, paketleme ve bağış işlemlerini tamamladığımız ilk günün devamı niteliğindeydi. Nakliyeciler geldiğinde, kamyonu toplamaları için onları bırakıyoruz ve en kişisel eşyalarını yanımıza alarak annemin yeni dairesine gidiyoruz. Daire internetteki ilanda görüldüğünden daha büyük ve üçüncü katta olduğu için katedral tavanları daha ferah hissettiriyor. Ayrıca ekstra bir oda olarak kullanılabilecek geniş bir veranda da var.

Anna sürgülü kapıyı açarak, "İnanılmaz bir gün doğumu izleyeceksiniz," diyor. Hepimiz çeşitli büyüklüklerde motorlu ve yelkenli teknelerin sıralandığı geniş bir kanala bakan lanai'ye doluşuyoruz. Kompleksin arazisi sarı ebegümeci çalıları ve palmiye ağaçlarıyla özenle düzenlenmiş. "Ve bir daha asla çimleri biçmek ya da yabancı otları ayıklamak zorunda kalmayacaksınız."

"Burayı seviyorum," diye itiraf ediyor annem. "Nakliyecilere yemek odası mobilyalarını buraya koyduracağım, böylece içeride daha fazla yerim olacak. Ve siz kızlar ziyarete geldiğinizde ya da misafirler için yataklı kanepesi olan yeni bir oturma odası takımı aldım." Gülüyor. "Sanki hiç misafirim oluyor da."

"Tinder'ı aç anne," diyorum. "Kendine gümüş bir tilki bul."

Orta parmağıyla burnunun ucunu oynatarak hepimizi gülmekten kırıp geçiriyor ve Maisie'nin neden onsuz güldüğümüzü sormasına neden oluyor.

Nakliyeciler geldiğinde, annem mobilyaları nereye koyacaklarını söylemek için geride kalıyor, geri kalanımız ise doğum günü pastası ve süslemeler için Publix'e gidiyoruz. Genellikle ev yapımı pastalar pişiririz ama annemin yeni mutfağı henüz hazır olmadığı için ben beyaz krema, mavi krema ve *Moana* süslemeleri olan çikolatalı bir pasta alıyorum. Dondurulmuş pizzalar, kağıt tabak ve peçeteler, kırmızı Solo bardaklar ve doğum günü sonrası içmek için iki sürahi ucuz sangria alıyoruz. Kasadan geçerken Keane, Maisie'ye Ohio'daki markette ağıladığı Mylar *Moana* balonunu hediye ediyor.

Daireye döndüğümüzde, nakliyeciler annemin mobilyalarını düzenlemiş ve kutuları uygun odalarına yerleştirmişlerdi.

Partiyi lanai'de kuruyoruz ve dakikalar akşam yemeğine yaklaştıkça, Brian'ın gelmeyeceğinden endişelenerek midem düğümleniyor. Geleceğinden endişeleniyorum. Sonunda güvenlik sistemi bip sesi çıkarıyor ve yüzü video monitöründe beliriyor. Annem hemen onu içeri çağırıyor. Annem kapının önüne ulaştığında göğsümde bir endişe yumağı oluşuyor.

"Babam geldi!" Maisie onu karşılamak için koşarken şarkı söylüyor. En sevdiği turuncu eşofman altı ve bol kot pantolonuyla her zamanki gibi sevimli görünüyor, ancak farklı davranıyor, paketlenmiş bir hediyeyi yere bırakıp onu kollarına alırken dikkati yalnızca Maisie'ye odaklanmış durumda. Maisie onun yüzünü ellerinin arasında tutuyor ve burnunu onunkine sürüyor; görünüşe göre Leo'dan öğrendiği bir numara.

"Mutlu yıllar, küçük bezelye," diyor Brian. "?" "Artık bir kedim var. Adı Yōkai."

"Bu çok havalı." Anna'nın aksine, Brian bir açıklama için bana bakmıyor. Bakışları odanın içinde geziniyor ve "Merhaba, beni davet ettiğiniz için teşekkürler" diyor.

Annem onu dairenin içinden geçirip lanai'ye çıkarıyor. Anna mutfaktan birkaç pizza getirirken Keane de yetişkinler için sangria bardakları dolduruyor. Hediyeyi oturma odasından getirdim. Mor denizkızı pullarına benzeyen bir kâğıda sarılmıştı. Brian'ın bunu denediğine inanmak istiyorum ama bu yoldan daha önce de geçmiştik. Ama hiç mor denizkızı pullarıyla değil.

Brian masaya otururken gergin görünüyor - Beck kadınlarından oluşan bir duvarla karşı karşıya olduğu düşünülürse öyle olmalı - ama Keane eline bir fincan sangria tutuşturuyor ve "Rahatla dostum," diyor.

Keane onu ustalıkla sohbet etmeye yönlendiriyor ve Brian kısa süre önce bir cep telefonu mağazasında yeni bir işe başladığını ve Ağustos ayında hava trafik kontrolörlüğü kursuna kaydolmayı planladığını paylaşıyor. Onu odadan dışarı sürüklemek ve bunları neden biz birlikteyken yapamadığını sormak istiyorum. Ama ailem burada ve Maisie beni dinliyor.

"Bu harika, Brian." Ne kadar kızgın olsam da, ciddiye aldım. "Tebrikler."

"Evet, teşekkürler." Yine benden öteye bakıyor. Bir şeyler inanılmaz derecede ters. Brian flörtöz ve çekici davranmıyor. Ona ihtiyacım yok ama göz teması bile kurmuyor. Acaba Maisie'den ayrılmayı planlıyor ve bunu herkesin önünde itiraf etmek istemiyor mu? Ya da... İçimde hiç düşünmediğim yeni bir korku yükseliyor. Ya bu gece onu götürür ve geri getirmezse? Suçlama gibi görünmeden ona bu soruyu sormanın bir yolu yok.

Maisie hediyelerini açarken bir parça doğum günü pastası yiyor ve en büyük gülümsememi takınıyorum. Anna ona Grenada'dan mavi bir batık elbise ve küçük bir çelik tava davulunun yanı sıra St. Lucia'dan küçük bir hasır çanta getirdi. Annesi ona Shopkins koleksiyonları yükledi. Brian'dan gelen denizkızı kutusunun içinde ise şekiller yapmak için kalıpları olan bir modelleme kumu seti var. Düşünceli bir hediye ve ilk tahminimin bunu başkasının seçtiği yönünde olmasından nefret ediyorum. Brian'ın annesi Rosalie gibi. Ya da Eden. Eğer hala resimlerdeyse.

Bunların hiçbiri mantıklı değil.

Belki de aşırı tepki veriyorum. Belki de Brian'ın benimle aynı odada bulunmaktan duyduğu garipliği tam bir komplo teorisine dönüştürdüm. Ama onlar çıkmadan önce Maisie'nin sırt çantasını ona verdiğimde, ne giydiğini ezberliyorum.

★ ★ ★

Uyuyamıyorum. Daireyi mutfaktan lanai'ye ve geri adımlarken göğsümdeki panik canlı ve kıvranıyor. Kanepeye oturuyorum. Televizyonu açıyorum. Tekrar ayağa kalkıyorum. Televizyonu kapatıyorum. Annem saatlerdir yatakta ve Anna ile Keane, Brian Maisie'yi aldıktan kısa bir süre sonra otellerine gittiler. Onu almak için evine gitmeyi düşünüyorum. Ayakkabılarımı bile giydim. Ona güvenmemeli miyim? Onu incitecek hiçbir şey yapmadı ama içimdeki korkuyu atamıyorum. Bunun yerine dışarı çıkıyorum ve ışık ufku kırana kadar deniz kıyısında yürüyorum. Döndüğümde annem lanai'de sabah kahvesini içiyordu.

"Erken kalkmışsın," diyor kaşlarını çatarak. "Seni yürürken gördüm. İyi misin?"

"Hayır. Bütün geceyi Brian Maisie'yi geri getirmeyecek diye korkarak geçirdim."

"Neden bir şey söylemedin?"

"Aklını kaçırmış gibi görünmeden eski erkek arkadaşınızı adam kaçırmaya teşebbüs etmekle nasıl suçlarsınız?"

"Kendimi kastetmiştim Rachel," dedi annem. "Geceyi yalnız geçirmek zorunda değildin."

"Seni endişelendirmek istemedim."

"Şu anda endişeliyim, bu yüzden bana hiçbir şey ayırmadın."

"Özür dilerim."

Beni kucaklıyor, küçük bir kızken yaptığı gibi sırtımı okşuyor. Yıkıldım, omzuna yaslanıp hıçkıra hıçkıra ağladım.

"Brian'dan daha iyisini yapabileceğini söylediğimde bundan her zaman nefret ettiğini biliyorum," diyor. "Ama onun hakkında ne düşünürsem düşüneyim, Maisie'yi çalmanın aklının ucundan bile geçeceğini sanmıyorum. Uzun vadeli planlama ve uygulama onun yetenekleri arasında değil."

"Ama duydunuz: Üniversiteye gidiyor ve iyi bir işi var."

Annem, "Ona kendini toparlaması gerektiğini söylemiştin," diyor. "Bana öyle geliyor ki dinledi."

"Bu, dün gece neden böyle yarım yamalak davrandığını açıklamıyor."

"Brian ilişkinizde rahattı çünkü onun davranışlarına hiç karşı çıkmadınız. Ohio'ya taşındığınızda bu döngüyü kırdınız. Sanırım incinmiş ve kızgın ve bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyor" diyor. "Göz teması kurmamak ve sizinle konuşmayı reddetmek, bir çay kaşığının duygusal derinliğine sahip biri için çok mantıklı."

Çenemi sıkıca avucunun içine alıyor. "Ve eğer dün gece bana bu konuyla gelmiş olsaydın, geceyi Brian Schroeder'in beceremeyeceği bir şey için endişelenerek geçirmeyecektin."

Güldüğümde ağlamaktan ıslak ve sümüklü oluyor. "Haklısın. Korkularımın benden uzaklaşmasına izin verdim."

"Sen bir annesin," diyor alnımdan öperek. "Olur böyle şeyler."

Annem kahvaltıya başlamak için mutfığa gidiyor ve ben de güvenlik sistemi bip sesi çıkarıp video ekranında kızımı görene kadar kanepede uyukluyorum.

Maisie krep şurubu ve portakal suyuyla kafayı bulmuş bir halde eve dalıyor, Brian da peşinde. Güneşli gülümsemesi soluyor ve gözlerini kaçırıyor. Belki de annem haklıydı.

"Merhaba Brian," diyorum ama bakışları sabit kalmıyor. "Bir dakikan var mı? Konuşmamız gerek."

"Şu anda gerçekten zamanım yok," diyor. Maisie'ye sarılır ve öper. Her zaman yaptığı gibi ona annesine iyi bir kız olmasını söylüyor. Sonra korkmuş bir tavşan gibi arkasına bile bakmadan kaçıyor.

* * *

Annem bizi çıkış kapısına bırakmak yerine Maisie ve benimle birlikte havaalanına gelmekte ısrar ediyor. Anna ve Keane Antigua'ya doğru yola çıktılar bile. Oradan bir feribotla teknelerinin demirlediği Montserrat'a geçecekler. Bu tür bir serseri yaşam tarzı benim için fazla öngörülemez, ama onlar için işe yarıyor gibi görünüyor.

Annem check-in sırasında bizimle birlikte bekliyor ve güvenlik kontrol noktasından geçmeden önce bize son bir kez sarılıyor. Biz diğer tarafa geçene kadar izliyor, sonra bizi artık göremeyene kadar el sallıyor.

Maisie uçahta uyuyakaldı, başı kalçamdaydı ve üç saat sonra Ohio'daydık. Pistte taksi yaparken telefonumu açtığımda Mason'dan bir mesaj buluyorum.

Hücre otoparkındayım. çıktığında bana haber ver.

İçimde bir mutluluk balonu yükseliyor ve gülünç göründüğümü bile telefonuma gülümsüyorum. Kelleys Adası'na dönmek için sabırsızlanıyorum. Mason'ı görmek için sabırsızlanıyorum.

Koltuklarımız business class'ın arkasındaki bölme sırasındaydı, bu yüzden Maisie ve ben uçaktan inen ilk insanlar arasındaydık. Havaalanında yarışmak istiyorum ama sadece Maisie'nin yürüyebildiği kadar hızlı hareket edebiliyorum, bu yüzden varış kapılarına geldiğimizde beklenti seviyem tavan yapıyor. Bu konuda frene basmam gerekiyor, ama yeşil kamyoneti kaldırıma yanaştığında, kulaklarımda akan kanın sesini duyabiliyorum ve bu ses *umut*, *umut*, *umut* gibi geliyor.

Ohio'da sıcak hava dalgası yaşanıyor olmalı çünkü Mason kamyonun arkasından geldiğinde üzerinde zeytin yeşili bir şort ve kolları dirseklere kadar kıvrılmış, flanel olmayan ekose bir gömlek vardı. Kahverengi deri parmak arası terlik bile giyiyor. Bütün paket

biraz başımı döndürüyor. Beni bıraktığı zamanki gibi, güneş gözlükleri gözlerini kapatıyor ama bana şaşı bir sırıtış atıyor. "Döndüğüne sevindim."

"Gerçekten mi?" Sakin davranmaya çalışıyorum. Umarım sakin davranıyorumdur.

"İnşaat müdürü cevaplayamayacağım sorular sorup duruyor," diyor Mason, bavulları kamyonetin kasasına kaldırırken ve kalbim küçük bir dalış yapıyor. "Ve evde yalnız olmak tuhaftı."

Ve dipten sonra çalım gelir. "Öyle miydi?"

"Birazcık." Omuz silkiyor, bu kesinlikle sonsuz aşkını ilan etmek anlamına gelmiyor ama Mason Brown'a çok tatlı geliyor. "Annen yerleşti mi?"

"Hemen hemen," diyorum. "Her şeyin nereye gittiğini bulması gerekiyor ama işin eğlenceli kısmı da bu."

"Kesinlikle aynı fikirde değilim."

"Şaşırdığımı söylemek isterdim ama hayır... bu sizin için çok yerinde bir davranış."

Kısa bir kahkaha atıyor ve ... Tanrım, bu sesi ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. O sesi ne kadar çok sevdiğimi.

"Ben yokken heyecan verici bir şey oldu mu?" diye sordum.

Mason, "Kabinler için şilteler ve yatak takımları birkaç gün önce geldi," diyor. "Taproom bir depoya benziyor, bu yüzden bira fabrikasını zamanında açacaksak bir depolama bölmesi ya da başka bir şey kiralamamız gerekebilir."

"Mason," diye seslendi Maisie. "Anna teyzem doğum günümde bana bir davul hediye etti."

"Ne tür bir davul?" "Bu bir çelik tava."

Açıklığa kavuşturmak için araba koltuğunun üzerinden bana bakıyor.

"Kız kardeşim Karayipler'de bir yelkenlide yaşıyor." Ona Ben'in ölümünü ve Anna'nın sonraki yelken macerasını, Keane ile nasıl tanıştığını anlattım.

"Keane bir korsan gibi," diyor Maisie. "Ama gözüne siyah bir şey takmıyor."

"Öyle mi?" Mason dikkatlice söylüyor.

Başını sallıyor. "Bacaklarından birinin sadece üst kısmında bacak var. Alt kısmı gerçek değil."

"Protez takıyor," diye açıklıyorum.

"Tamam, bu mantığı anlıyorum."

Maisie doğum günü partisiyle ilgili monologlarından birine başlıyor ve onu strese sokmadığından emin olmak için Mason'a saat tutuyorum, ama o başını sallıyor ve tüm doğru yerlerde uygun sesler çıkarıyor.

Sandusky'de pizza yemek için duruyoruz ve nihayet Kelleys Adası'na vardığımızda hava kararmış ve Maisie yatma vaktini çoktan geçmiş bir halde araba koltuğuna yığılmış durumda. Ben onu eve taşıırken Mason bavulları aldı.

Mutfağın ışığını açtığımda onu gördüm.

Kardeşlik evi gitmiş.

Onun yerine renkli yastıklarla süslenmiş altın sarısı mikro süet bir kanep, viski renginde kolsuz bir deri koltuk ve deniz mavisi kadife bir koltuk var. Sehpalar ve lambalar var. Bitkiler ve sanat eserleri. Mobilyaların renklerini birbirine bağlayan geniş bir alan halısı. Yeteri kadar kitap olmayan bir kitaplık. Mutfak adası ile oturma odası arasındaki boşlukta, merdiven arkası sandalyeleri olan ahşap bir yemek masası var.

"Ne-" Aniden duruyorum, şaşkınlıktan dilim tutuluyor. "Beğendin mi?"

"Nasıl ? Çok güzel."

"Geçtiğimiz yıl boyunca nasıl beklemede yaşadığım hakkında çok düşündüm," diyor. "Sanki Jess'in geri dönüp burayı tekrar doldurma ihtimali varmış gibi. Ama bu asla olmayacak. Ayrıca senin ve Maisie'nin benden uzak durmasını beklemenin bencillik olduğunu düşünüyorum. Kafam karmakarışık olduğu için kendinizi üst kata hapsedmek zorunda kalmamalısınız."

"Emin misin?"

"Jess gittikten sonra kendimi tamamen kapattım," diyor. "Bu yüzden otel bitmedi, bira yapılmadı ve üst kattaki daire hiç olmadı. İnan bana, bu anlaşmanın normal olmadığını biliyorum ama geçici bir durummuş gibi yaşamaya devam edemeyiz. Eğer artık bunu yapmak istemiyorsan, yapabilirim-"

"Kalmak istiyorum."

Başını sallar. "Tamam o zaman. Evine hoş geldin."

Elimin topuğuyla bir damla gözyaşını itiyorum. "Teşekkür
." "Maisie'yi yatağa götürsen iyi olur."

"Evet, haklısın," diyorum, duygusal olarak bu kadar ileri gitmesinden etkilenerek. Daha ileri gitmesi için baskı yapmadım. "Bavulları sana bırakacağım."

Sabah. İyi geceler Mason." "İyi geceler."

★ ★ ★

Sabah, bavullar yatak odanın kapısının önündeki koridorda ve tezgahın üzerinde sıcak bir fincan yeşil çay var. Yeni oturma odasında dolaşırken yavaşça yudumluyorum. Sanki her detay kendi beynimden çıkarılmış gibi.

Avery'yi aradım. "Bu oturma odası dönüşümüyle bir ilgin var mı?"

"Pinterest hesabınızı takip etmiş ve *tercihlerinizle kesinlikle hiçbir ortak yanı olmayan* öneriler sunmuş olabilirim."

"Biliyor muydun?"

"Mason bizden yardım istedi, ki bunu çok uzun zamandır yapmamıştı," diyor Avery. "Ben de onun kredi kartıyla çılgınca bir harcama çılgınlığına girdim ve tüm işi üçümüz yaptık. Bir ev yenileme programının kamera arkası ekibinin bir parçası olmak gibiydi."

"Bunu neden yapsın ki?"

"Biz de bunu merak ediyorduk," diyor. "Mason geçtiğimiz yıl boyunca kendini neredeyse herkesten soyutladı. Sonra siz ortaya çıkıp tuğlalarda bir delik açtınız ve işler yapılmaya başlandı. Ama sorduğumuzda sadece omuz silkti ve evin bitirilmesi gerektiğini söyledi."

Mason'ın bana Jess'in geri dönmesini umarak beklemekle ilgili anlattıklarını ona anlatamam. Bu benim paylaşabileceğim bir hikaye değil.

"Bu konuda yanılmadı," diyorum.

"Biliyorum," diyor Avery. "Ama biz hâlâ ikinizin gizli bir ilişki yaşadığınızı umuyoruz."

"Biz değiliz. Yemin ederim. Ben de en az senin kadar şaşkınım."

"Eski Mason'ın bir süreliğine geri dönmesi güzeldi."

Eğer bu Mason ve dün beni havaalanından alan Mason
-Düşündüğümde daha büyük bir belanın içindeyim.

"Adada çok fazla çocuk olmadığını biliyorum ama okullar yaz tatiline girdikten sonra insanlar kreş işini nasıl hallediyor?" Konuyu değiştirerek sordum. "Maisie ile ne yapacağımı bilmiyorum."

"Onu ben alacağım," diyor Avery. "O ve Leo çok iyi anlaşıyorlar ve Leo'nun birlikte oynayacağı birinin olması onun için harika olur. Ayrıca derslerim akşamları ve hafta sonları olduğu için, ona sahip olmaktan mutlu olurum."

"Ne kadar?" "Hiçbir şey."

"Gerçekten mi?" Dedim. "Emin misin?"

"Bana bir iyilik yapmış olacak," diyor Avery. "Aklımı kaçırmadan önce ancak bu kadar LEGO uzay gemisi savaşına katılabilirim."

Gülüyorum. "Buna hayır diyemem."

"Detayları kitap kulübünde konuşuruz."

Haziran

OceanofPDF.com

BÖLÜM 14

Ailyak

Bulgarca

"deneyimden ve genel olarak hayattan keyif alırken her şeyi sakince ve acele etmeden yapmanın ince sanatı"

Haziran ayının ikinci haftasında, oteli 4 Temmuz'da açamayacağımız çok açıktı ve bu hiç de beklenmedik bir şey değildi. Testerelerin aralıksız vızıltısı ve çivi tabancalarının sesi arazide yankılanmasına rağmen, sadece ilk kulübenin çatısı altında. İçki odasını açtığımızda turlar düzenleyebiliriz, ancak hala bu kadar çok inşaat devam ederken kulübeyi kiralamaya çalışmanın bir anlamı yok.

İçki odası barı ilk Salı feribotuyla gelir. Üst kısım, parlak bir cilayla cilalanmış koyu maun bir ön kısım ve yeniden kullanılan bowling salonu şeritlerinden yapılmıştır. Mason'ın yönetiminde, teslimatçılar onu yerine taşıyor ve zemine cıvatalıyorlar. Günün ilerleyen saatlerinde, on iki döner bar taburesi, yarım düzine masa ve yirmi dört metal küvet sandalyesi teslim alıyoruz ve taproom gerçek bir bar gibi görünmeye başlıyor.

Çarşamba günü fayans ustaları ilk kulübenin zeminini döşemek için geldi ve ben de bir göz atmak için ofisten çıktım. Kulübe, bira fabrikası ile aynı doğal ahşap plakalardan inşa edilmiş ve kireçtaşı kaplaması beton temelini gizliyor. Küçük bir verandası var - sadece birkaç sandalyeye yetecek büyüklükte - ve içerideki alçıpan beyaz kiremitle kaplanmış. Kulübe sanki bir asırdır burada duruyormuş gibi zamansız bir etki yaratıyor.

Mason yanıma geldiğinde zemindeki ilerlemeyi izliyordum. "Bir sonraki açılış hedefimize ulaşamayacağımız için gerçekten üzgünüm. ay," diyorum. "Ama çok güzel olacak."

Son birkaç haftadır sipariş ve teslimat çılgınlığı yaşanıyor. Yataklı kanepeler, Pendleton yün battaniyeler ve bir konaklama toptancısından banyo armatürleri. Craigslist'te birkaç eski İran halısı buldum ve Milano'daki bir antika dükkanından birkaç yatak daha aldım. Ayrıca

Birkaç farklı ev geliştirme mağazasından dolap satın alınmamış ve tezgah kalıntılarını indirimli olarak almak için yerel bir granit satıcısıyla çalışılmıştır. Her kabinde farklı renk ve tarzda dolaplar bulunacak.

Mason, "Son teslim tarihini kaçırmak benim suçum," diyor. "Siz olmasaydınız, bunların hiçbiri bu kadar ilerleyemezdi."

Sanırım bu bir iltifat. İltifat gibi geliyor ama bunu nasıl nezaketle kabul edeceğimi bilemiyorum. Bunun yerine onu inşaat konusunda bilgilendirmek için konuyu saptırıyorum.

"Peyzajcılar önümüzdeki hafta başında birahanenin arkasındaki verandayı inşa etmek ve kulübelerin her birinden patikalar döşemek için burada olacaklar," diyorum. "Bir ateş çukuru inşa etmeyi de düşünmeliyiz. Binanın arka tarafını açık havada film geceleri düzenlemek için kullanabileceğimizi düşünüyordum."

Mason uzun bir süre beni inceliyor ve yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Beni kulübenin kenarına yaslamasını ve öpmesini istiyorum. Dilimin ucuyla alt dudağımı ıslatıyorum ve bunu yapmasını istiyorum. Ama o sadece belirgin bir şekilde yutkunuyor ve "Sen... gerçekten zekisin." diyor.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Evet, beni sen işe aldın."

Perşembe akşamı Port Clinton'daki antika dükkanında Vivian'dan bir telefon aldığımda akşam yemeği için lazanya yapıyordum.

"Sana bahsettiğim tatil köyünü hatırlıyor musun?" diyor. "Açık artırma Cumartesi sabahı sekizde. Eski dekor Batılı bir kayak kulübesinden esinlenilmiş, bu yüzden aradığınız türden şeyler olmayabilir, ama orası lüks bir yer, yani pejmürde olmayacaktır. Muhtemelen göz atmaya değer."

"Kesinlikle. Hatırlattığın için teşekkürler."

"Detayları sana mesaj ," diyor ve sonra gidiyor.

Kısa bir süre sonra mesajı geliyor ve birkaç dakika sonra Mason dışarıdan mutfağa giriyor. Normalde işini bu kadar erken bitirmez, o yüzden kahverengi süet spor ayakkabılarını kapıda tekmeleyince biraz şaşırdım. Ona yaklaşan müzayededen bahsettim.

Salata için turuncu bir dolmalık biber doğrarken, "Taproom için ilginç parçalar bulmamız için bir şans olabilir," diyorum. "Biliyorum

Bana güvenin, ama bira fabrikası ve taproom sizin alanınız ve katkılarınızı önemsemiyorum. Tabii bir gün izin alabilirsen."

"Tamam." Mason, yeterli konsantrasyonla kendi yemeğini ortaya çıkaracakmış gibi buzdolabına bakıyor.

"Seni satmanın daha zor olacağını düşünmüştüm."

"Biralar bir araya geliyor" diyor. "Lager, IPA ve yeşil çay birası hazır. Fermentörde bir Kölsch var, bir başka deneysel bira da mayalanmaya hazır."

O buzdolabından cam bir saklama kabı içinde kalan biberleri alırken, ben de Maisie'nin mavi boya kalemiyle resim çizdiği yemek masasında başka bir yer ayarlıyorum.

Mason, "Yaz için şeftalili buğday birası yapmak üzere Catawba'daki meyve bahçesiyle birlikte çalışıyorum ve Grenada'dan rom fiçilerinde yaşlandırdığım bir stout var, bu da iyi bir sonbahar sezonu olacak" diyor. "Ayrıca adadaki diğer bira fabrikasına ve anakaradaki başka bir bira fabrikasına da konuk bira muslukları için ulaştım."

"Bu gerçekten heyecan verici," diyorum lazanya tepsisini fırından çıkarırken. "Bira ve yeşil çay birası muhtemelen şimdiye kadar yaptıklarımın en iyisi." "Fish Brothers'tan daha mı iyi?"

Dumanı tüten peynirli yemeğin üzerindeki folyoyu sıyırmamı izlerken, "Cazibemi geri kazanmış gibiyim," diyor. Kaşlarını hafifçe çatarak biberine bakıyor ve ben de bir gülümseme gizliyorum.

"Akşam yemeğinde bize katılmak ister misin?" "Eğer sakıncası yoksa."

Gözlerine bakıyorum. "Eğer umursasaydım, sormazdım."

Mason acılı biberi çabucak buzdolabına geri koyar ve masanın başına oturur. Maisie onun için çizdiği resmi kaldırır.

"Kırpimi beğendin mi?"

"Daha önce hiç mavi kirpi görmemiştim," diyor. "Çünkü o okyanusta yaşıyor."

"Suyun altında nefes alabiliyor mu?"

"Evet," diyor. "Evine yüzerek gitmek için şnorkel takıyor." "Evi nerede?"

Maisie kağıdı Mason'ın önüne koyar. "Çizebilir misin?"

Boya kalemini eline aldığında, "Bu bira fabrikasını ulusal bir marka haline getirmeyi planlıyor musun?" diye soruyorum. Bu sorunun onu ne yaptığı konusunda çok fazla düşünmekten alıkoyacağını umuyorum.

"Hayır." Birkaç kaba çizgi çiziyor. "Matt, Fish Brothers'ın bir isim haline gelmesinin arkasındaki beyindi. Benim için her zaman zanaat ve bilimle ilgili oldu."

"Biracılık dersleri vermeyi düşündünüz mü?" "Pek sayılmaz."

Lazanyayı kareler halinde keserken, "Bir haftalık bir seminer düzenleyebilirsiniz," diyorum. "Katılımcılar bira yapım sürecine katılır ve yaptıkları biradan bir numune alarak ayrılırlar. Bu semineri yılda sadece bir kez düzenlerseniz, rezervasyonlar açıldığı anda tüm biletler tükenir ve ortaya çıkan birayı sınırlı sayıda piyasaya sürebilirsiniz."

"Bu gerçekten harika bir fikir. Böyle şeyleri nasıl buluyorsun?"

"Hep bunu düşünüyorum." Salata kâsesini masaya getiriyorum, sonra lazanya için geri dönüyorum. "Demek istediğim, misafirperverliğin amacı, ister aile ve arkadaşlar ister ödeme yapan müşteriler olsun, misafirlerinizi eğlendirmektir. Ne kadar çok aktivite sunarsak, geri dönme ya da başkalarına anlatma olasılıkları o kadar artar."

Mason boya kalemini bırakır ve resmi Maisie'ye geri verir. Resim çizmek onun en iyi becerilerinden biri değildir ama kirpinin evi bir ananasa benzemektedir - Sünger Bob Kare Pantolon'un evinden farklı değildir.

Mason, "Dikenli bir kirpinin dikenli bir evi olmalı," diyerek Maisie'nin kıkırdamasına neden oluyor. Bana bakıyor. "Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Az önce yaptın."

Mason lazanyayı tabaklara koyarken ben de ayrı ayrı kaselerimize salata dolduruyorum ve birlikte yiyoruz. Bir aile gibi.

Kes şunu Rachel.

Arkadaş gibi.

★ ★ ★

Tatil köyü müzayedesı Cumartesi sabahı erken saatlerde yapılacak - ve iyi bir şeyi kaçırmamızı istemiyorum - bu yüzden Maisie'yi Avery'nin evine bırakıyoruz

Cuma öğleden sonra. Feribotta, Mason ve ben kamyonunda oturmuş şerbetçiotu hakkında bir podcast dinliyorduk.

"Bu kadar çok çeşidi olduğunu bilmiyordum," diyorum. "Ben şerbetçiotunu şerbetçiotu sanırdım."

"Bira üretimini karmaşık ve heyecan verici kılan da bu. Her şerbetçiotunun farklı bir aroma profili vardır ve işlem sırasında ekleyebileceğiniz ve sonucu etkileyecek pek çok başka bileşen vardır."

"Ne ekleyeceğini nereden biliyorsun?"

"Bazı şeyler gelenekseldir ve ilerledikçe öğrenirsiniz" diyor. "Ama çoğunlukla deney yapmakla ilgili. Cleveland'da İrlanda'nın kuzey kıyılarından deniz yosunu kullanan bir bira fabrikası var, bu da biraya tuzlu bir umami notası katıyor ve bunu ilk ben düşünmediğim için *nefret ediyorum*."

"Fish Brothers'ta çalıştığınız döneme kıyasla şimdi daha fazla deney yapıyor musunuz?" "Kesinlikle," diyor Mason. "Kehribar birası setimizle kapıdan

diğer biralarımızın tonunu belirledi. Kitlelere hitap etmek istedik, bu yüzden oldukça güvenli davrandım. Büyük bira fabrikalarının yaptığı şeyleri yaptık; misket limonu dilimi ile servis edilecek Meksika tarzı bir lager gibi."

Gözlerini deviriyor, sanki o birayı yapmak tamamen kendi kararı değilmiş gibi.

"En küçük bira fabrikalarının bile, biralarında yeşil çay, deniz yosunu veya meyve istemeyen insanlar için bazı standart ale veya lagerlere ihtiyacı var" diyor. "Ama satın alma baskısı olmadan istediğimi üretebilirim."

Onunla yüzleşmek için kayarken bacaklarımı altımdaki bank koltuğuna sıkıştırıyorum. "Yaşamak için bira yapmak istediğini söylediğinde ailen nasıl tepki verdi?"

"Büyürken, *Up* filmini hiç izlediniz mi?" diye soran inek bir çocuktum.

"Evet."

"Russell aslında benim dokuz yaşındaki halim."

"Aww, bu çok şirin."

"Noel için kimya seti isteyen, bilim fuarında birincilik kurdeleleri kazanan ve bir şeyleri incelerken ürkmeyen bir çocuktum

Biyoloji dersinde. Bu yüzden ailemin STEM alanında bir şeyler yapacağını düşündüklerinden eminim," diyor. "Fermantasyon bilimini tahmin ettiklerinden emin değilim ama bu konuda şaşırtıcı derecede soğukkanlı davrandılar. Özellikle de bu işte iyi olmaya başladığımda."

Göl pırıltılı ve masmavi, camlar kapalıyken Cedar Point'teki hız treni sürücülerinin belli belirsiz çığlıklarını duyabiliyoruz. Meksika battaniyesinin kenarındaki saçakla oynuyorum.

"Bir keresinde ailece Büyük Kanyon'a tatile gitmiştik," diyorum. "Kanyonla ilgili pek bir şey hatırlamıyorum ama motelle ilgili canlı anılarım var."

"Öyle mi?"

"Yatakların üzerinde -şimdi fark ediyorum ki- nesnel olarak berbat olan çöl manzara resimleri asılıydı ama ben onların güzel olduğunu düşünüyordum. O kadar göz alıcıydı ki size şampuan ve sabun *veriyorlardı*."

Mason gülüyor.

"Otellerde çalışma isteğimin orada başladığını söylemiyorum ama..." Biraz omuz silktim.

"İnsanlar sana büyüdüğünde ne olmak istediğini sorduklarında verdiği yanıt neydi?" diye soruyor.

"Genellikle Barbie'm o sırada ne yapıyorsa onu." Parmaklarımla işaretliyorum. "Başkan. Bale dansçısı. Kutup deniz biyoloğu."

"Bu... garip bir şekilde spesifik."

"Biliyorum, değil mi? Bir noktada Barbie yüzünden aerobik eğitmeni olmak istedim ama bir kez bile otel tuvaletlerini temizlemek istediğimi söylemedim. Bunu yapmamın tek nedeni liseden plansız mezun olmamdı."

Mason boğazını temizler. "Bana özgeçmişini gönderdikten sonra Cecily'yi aradım.

Yeteneklerinin gece masası müdürü olarak boşa harcandığını söyledi." Gösterge panelini tokatladım. "Biliyordum!

Referanslarımı aradın." "Sadece onu."

"Yine de bu kadar güvenilmez olamayacağını biliyordum."

"Yine de Cecily'ye güvendim," diyor, gözleri ufukta sabitlenmiş bir halde. "Ve o yanılmadı."

BÖLÜM 15

Mamihlapinatapai

Yaghan

"her ikisi de bir şeyi başlatmak isteyen ancak harekete geçmekte tereddüt eden iki kişi arasındaki anlamlı, ancak sözsüz bir alışveriş"

Sandusky şehir merkezinin tarihi bölümünde, körfeze bakan bir butik otelde birkaç oda ayırttığı bir blok uzunluğundaki mağaza ve restoran sırasına park ettiğimizde Mason'ın iltifatının sıcaklığını hâlâ hissediyorum. Otelde sadece dokuz konuk odası ve biri çatıda olmak üzere iki bar ve bitişiğinde bir taco restoranı var.

Giriş yaptıktan sonra asansöre binip ikinci kata çıktık. Kısa bir yolculuk, ama Mason'la küçük bir alanda kapalı kalmak beni gerginleştiriyor. Bu bir iş gezisi ve ayrı odalarımız var, ama göz göze geldiğimizde kendiliğinden yanacakmışım gibi hissediyorum.

Odalarımız binanın arka tarafında, koridorun karşısında ve içeri adım attığımda otel ineği kalbim sevinçle kabarıyor. Oda modern, çıplak tuğla duvarlı ve banyoda beyaz metro fayansları var. Pencereden kısmen feribot iskelesi, kısmen de şehir parkı olan Jackson Street İskelesi görünüyor. Sıcak hava sayesinde Sandusky hareketli. Bisikletçiler bisiklet parkurunda otelin önünden pedal çeviriyor. İskeleye parkta bir çalgıcı gitar çalıyor. Ve el ele tutuşan bir çift tiki-temalı bir arabadan dondurma alıyor.

Hızlı bir duş alıp kot pantolonumu ve tişörtümü mercan rengi bir şal elbise ve deri sandaletlerle değiştirdikten sonra Mason'la otelin barında buluşmak üzere aşağıya iniyorum. Henüz orada değildi, ben de bir kadeh roze sipariş edip dar arka güverteye çıktım. Yanıma geldiğinde korkuluklara yaslanıyorum.

"Hey." Şarabımın yanına bir bardak bira koyuyor ve kollarını korkuluklara dayıyor. Taze sabun gibi kokuyor ve ona bakmaya neredeyse korkuyorum. Sonunda topladığımda, saçlarının uçları nemli ve

koyu renk kot gömlek, pas rengi chino pantolon ve beyaz düşük topuklu Chucks giyiyor.

"Hey sen," diyorum, vücudumdaki her sinir ucu ihtiyaçla aydınlanmasına rağmen ses tonumu dostça tutmaya çalışarak. Ve arzu. Kesinlikle ikisi de.

"Elbiseni beğendim."

"Teşekkürler. Ne içiyorsun?"

"Bu bir Dortmunder, tüm zamanların en sevdiğim biralarından biridir" diyor. "Hiçbir zaman tadı harika olan bir tarif bulamadım. Düzinelerce kez demledim ve her zaman tamamen içilebilir oldu, ama-"

"İyi, harika değildir."

Gülümserken gözlerinin kenarları kırışıyor. "Aynen öyle."

Güneş ufka doğru batarken biz de arkadaşça bir sessizliğe gömülüyoruz. Gün batımı bazı binalar tarafından gizleniyor, bu yüzden bardaklarımız boşaldığında caddenin karşısına geçip şehrin kömür rıhtımlarının ötesinde gün batımını izleyebileceğimiz iskeleye gidiyoruz. İkimiz de telefonlarımızla fotoğraf çekiyoruz ve ben benimkini anneme ve Anna'ya mesaj atıyorum.

"Aç mısın?" Mason soruyor.

"Oraya varmak üzereyim."

"Otele bağlı taco restoranı gerçekten çok iyi," diyor. "Genellikle Sandusky'ye geldiğimde, bir sonraki sefere kadar beni idare etmesi için ağırlığımcı suşi yerim ama ne isterseniz yiyebiliriz."

"Suşi kulağa harika geliyor."

İskeleden aşağı doğru yürürken "Restoran bir taproom'da," diyor.

Gülümsüyorum. "Tabii ki öyle."

"Çocuğu bira fabrikasından çıkarabilirsin..."

Bu da beni sadece güldürüyor. "Hiç başka bir şey düşünüyor musun?"

"Benjamin'e atfedilen yaygın ve yanlış bir söz var.

Franklin 'Bira Tanrı'nın bizi sevdiğinin ve mutlu olmamızı istediğinin kanıtıdır' gibi bir şey söylüyor" diyor Mason. "Bira beni mutlu ediyor."

"Mülkün geçmişine bakınca bağcılık yapmamanıza şaşırdım doğrusu."

"Şarapçılık işi aile ağacının başka bir dalıydı" diyor. "Bu silsile 1950'lerde sona erdi ve şaraphane zaten

Büyükbabam mülkü satın alma şansına sahip olduğunda harabeye dönmüştü. Ben babamdan satın alana kadar ailemiz için sadece yazlık bir yerdi."

"Cleveland'ı hiç özlüyor musun?"

"Hayır, Jess her zaman benden daha sosyaldi."

İçimden küçük bir *ha!* sesi çıkıyor ve elimi ağzıma kapatıyorum. "Özür dilerim." "Hayır, biliyorum," diyor Mason. "Ama dediğim gibi, ben inek bir çocuktum ve

Çoğu insanın konuşmak istediğim şeyleri duymakla ilgilenmediğini oldukça genç yaşta öğrendim. O zamandan beri ilgi alanlarım genişledi, ancak sosyal olmayı hiçbir zaman tam olarak öğrenemedim."

"Hayatım Maisie'den önce ve sonra diye ikiye ayrılıyor," diyorum ona. "Eskiden bütün gece dışarıda arkadaşlarımla parti yapardım ama hamile kaldığımda her şey değişti. İş ve Maisie dışında hiçbir şeye zamanım kalmadı ve bekar arkadaşlarımda bana ayıracak zamanı kalmadı."

"Bu berbat."

"Hem evet hem hayır. Acıttı ama belli ki pek de iyi arkadaş değillerdi."

"Peki ya Maisie'nin babası?"

"Brian'ın benimle seks dışında ilgilenen ilk erkek olduğuna inanmak istiyordum," diyorum. "Ama beni yıllarca oyaladı çünkü onu her zaman geri alacağımı biliyordu."

"Neden yaptın?"

"Daha iyisini yapabileceğimi düşünmemiştim." "Bu çok saçma."

"Bunu J.Crew kataloğunun yirmi dördüncü sayfasından düşmüş gibi görünen adam söylüyor."

Mason bir kahkaha attı. "Bir gün seni annemle tanıştıracam ve o da sana diş tellerinin ve sarı röflenin fotoğraflarını gösterecek."

"Tanrım, yapmadın."

"Yaptım."

"Siyah saçlı mı? Aklından ne geçiyordu?" "Kız tavlamaı."

"İşe yaradı mı?"

Bana doğru bir bakış fırlattı. "Ne düşünüyorsun?"

"Eh, zaman senin dostun oldu," diyorum taproom/suşi restoranının girişine vardığımızda. "Artık böyle bir sorununuz olmamalı."

Mason kapıyı benim için açık tutuyor. "Umarım açmaz."

Bunun bir ima olup olmadığından emin değilim ama barda yerlerimizi alırken yanaklarım sıcacıktı. Çantamı barın üstündeki kancaya asıyorum ve konuyu değiştiriyorum. "Bu kesinlikle kurmamız gereken bir şey."

"Kancalar mı?"

"Pek çok kadın çantalarını yere koymak istemiyor, bu yüzden de kucaklarında tutuyorlar," diyorum. "Kancalar neredeyse hiçbir maliyeti olmayan bir kolaylık."

"Tamam. Bitti," diyor. "Bira örneklerinden oluşan bir uçuş denemek ister misin?" "Kulağa hoş geliyor ve uzman sen olduğun için seçebilirsin."

"Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme."

Gülüyorum. "İçinde istiridye olan bir şey olmasın lütfen." "Güzel."

Barmene seçeneklerini sıralıyor. Barmen birkaç dakika sonra geri dönüyor ve içinde soluk altın renginden koyu çikolata kahverengisine kadar değişen beş küçük bardak bira bulunan ahşap bir tepsiyi önümüze koyuyor.

"Bu ilki salatalıklı Berliner Weisse." Mason bardağı aldı ve önce bana uzattı. Salatalık daha önce denediğim bir tat değil. Geçici bir yudum alıyorum.

"Salatalığın sululuğu biranın ekşiliğini yumuşatıyor," diyorum. "Beğendim ama her zaman sipariş edeceğimden emin değilim."

"Salatalıklılık mı? Bu resmi bir bira tadım terimi değil."

"Artık öyle."

Aynı bardağı dudaklarına götürürken sırtıyor ve içimde yoğun bir sıcaklık dalgası yanıp sönerken kalçalarımın arasına yerleşiyor. Onun yutkunmasını izlerken boğazım kuruyor.

"Haklısın," diyor. "Ferahlatıcı ama ben biraz daha *güçlü* olmasını istiyorum." "Evet. Oomph." Sözcükler zayıf ve biraz da sallantılı bir şekilde dökülüyor.

"İyi misin?"

"Mükemmel. Sıradaki bira ne?"

Çek tarzı bir pilsner, bir amber ale, bir Belçika duble bock'u ve Mason'ın bana bahsettiği deniz yosunu stout'unu tadarken orada kalmaya ve nispeten akıllıca fikirler sunmaya çalışıyorum. Ama barda karşı karşıya geldiğimizde bu çok zor oluyor. Dışarıdan bize bakan biri

harika bir randevu geçiriyorduk. Öyle de *hissettiriyor*. Üst fermantasyon ve kuru şerbetçiotu hakkında konuşurken çok hareketli ve söylediği her şeyi anlamıyorum ama tutkusu taşıyor.

Sanki kimse dinlemediği için içine atmış gibi.

Maisie'yi kaybetmek dayanılmaz olurdu, bu yüzden yas tutarken onu dinlemediği için eski karısını suçlayamam. Ama aynı zamanda Mason'ı da, Jess muhtemelen bunu sağlayacak donanımına sahip değilken, kendisini rahatlatan tek şeye çekildiği için suçlayamam. Burada kimse kötü adam değil. İkisi de mutluluğu hak ediyor.

"Özür dilerim," diyor. "Çok heyecanlıyım ve duramadım." "Önemli değil."

"Biz, biz menüye bakmadık." "Genelde ne sipariş edersiniz?"

"Sashimi çeşitleri ve baharatlı ton balığı ve somon içeren bir ichiban roll," diyor menüdeki roll tanımını göstererek. "Başlangıç olarak deniz yosunu salatası."

Ben kendi yemeğini sipariş edemeyen bir kadın değilim. Mason gibi ben de kilolarca suşi yiyebilirim. Ama bir gecede, onu tanıdığımdan beri konuşmadığı kadar çok şey söyledi. Durmasını istemiyorum. "Hadi yapalım şunu. Ve suşuyla en iyi hangi bira gidiyorsa, tahminimce pilsner gibi hafif bir şey."

Mason'ın gözleri büyür ve başıyla onaylar. "Bir tanesinde çuvalladım. Ve eğer pilsner içecekseniz, orijinali de olabilir."

Birkaç şişe Pilsner Urquell ile birlikte yemek sipariş ediyor.

"Üniversitedeyken bir yaz Matt ve ben sırt çantamızla Avrupa'daki bira fabrikalarını gezmiştik" diyor. "Guinness, Carlsberg, Heineken, Chimay, Bitburger ve Weiherstephan'a gittik ama Pilsner Urquell kutsal kaseydi."

"Size bunlardan herhangi birinin nerede olduğunu söyleyemem-Hayır, bekleyin. Guinness İrlandalı ve bunlardan en az birkaçı da Alman."

"İrlanda, Danimarka, Hollanda, Belçika, Almanya ve Çekya." "Almanya'ya gitmeyi çok isterim," diyorum. "Büyükbabam ve büyükannem Berlin'de yaşıyor ama

hiç tanışmadık çünkü annem onlardan uzakta. Onlar gönderdi

Anna ve ben küçüklüğümüzden beri doğum günü kartları ve Noel hediyeleri alırız ama onları gerçekten *tanımıyorum*."

"Gitmelisin."

"Patronumdan biraz izin istemem gerekecek."

Ağzının kenarı yarım bir sırıtışla yukarı doğru kıvrılıyor. "Kışa kadar beklemeniz gerekebilir ama Noel pazarları buna değecektir."

"Çoğu patron bu kadar cömert değildir."

"Evet, hayatın çok kısa olduğunu en zor yoldan öğrendim." Bir an bara bakıyor, sonra boğazını temizliyor. "Ama ondan önce bile Fish Brothers'taki çalışanlarımız üretken ve mutluydu çünkü onların hayatlarını emmiyorduk. İşten daha fazlası için de yer olmalı."

"Kendi politikanıza uymamanız çok komik."

"Hey, güzel bir kadınla bir restoranda oturuyorum, suşı yiyorum ve bira hakkında konuşuyorum." Ne söylediğini fark ettiğinde tamamen durgunlaşır. "Umarım bunu iltifat kabul edersin, cinsel taciz olarak değil."

Kahkahalarım omuzlarımla titremesiyle başlıyor ve Mason da katıldığında gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülüyor. "*Hiç* kimse bana böyle iltifat etmemişti."

"Amacım memnun etmek," diyor. "Ya da daha doğrusu, işleri olması gerekenden daha tuhaf hale getirmeyi."

"A artı çaba."

Sessizliğe gömülüyoruz ve kısa bir süreliğine iltifata geri döneceğini umuyorum. Belki de ona söylemek istediğim her şeyi söyleyecek. Ama söylemiyor. Barmen bize *bunların hepsini nasıl yiyebileceğimizi soran* bir miktar suşı getiriyor ve her lokmasını *iyoruz*.

Bira akar. Sohbet akıyor. Ve bu adama karşı hissettiğim duyguların musluğunu nasıl kapatacağımı bilmiyorum.

★ ★ ★

Columbus Bulvarı'nın dibindeki çeşmeye bozuk para atmak için oyalanarak yavaşça otele geri dönüyoruz. Dileklerimizi kendimize saklıyoruz.

Arka güverteye ulaştığımızda otelin barı kalabalıktı.

"Bir içki daha içmek ister misin?" Mason sorar.

Çiğ balık ve birayla tıka basa doydum ve uzun bir gün oldu ama gecenin bitmesini istemiyorum. Yarın işimize geri döneceğiz ve ben Mason Brown'ın çenesi bir kez bile gerilmeyen ve omuzları hiç kalkmayan bu versiyonunu bırakmaya hazır değilim. Ayrıca Rachel Beck'in, kendisini endişe sarmalına sokmayan bir adamla akşam yemeği yiyen bu versiyonunu da gerçekten seviyorum. "Bir tane daha alabilirim."

Eğilirken parmak uçları sırtımın alt kısmına dokunuyor. "Burada bekle." O uzaklaşırken, parmaklarının sıcak izi benimle kalıyor.

Mason iki kadeh roze ile döndü. " sadece ayakta duracak yer var, o yüzden burada kalabiliriz." Kadehini kaldırıp bana kadeh kaldırmamı teklif etti. "Evet, roze."

Bardakları tokuştururken gülüyorum. "Burayı seviyorum." "Otel mi? Sandusky? Ohio'da mı?"

"Yukarıdakilerin hepsi."

"Güzel."

Keane'in Mason'ın işaret fişeği yakması hakkında söylediklerine rağmen, bu gece sinyalleri her yerdeydi. Şu anda elini tutup onu kendi isteğimle odama götürebileceğimi hissediyorum. Ama ne istediğini bildiğinden emin değilim. Özellikle de daha birkaç gün önce Jess'in geri dönmesini beklediğini itiraf etmişken. Brian'la geçirdiğim dört yıl boyunca özel bir şey yaşamadıktan sonra, birinin geçici kaçamağı olmaktan daha fazlasını istiyorum.

"Kitap kulübüne ev sahipliği yapma sırası bana geldiğinde arka verandada film gecesi yapmayı denemeyi düşünüyordum," diyorum. "Misafirlerimiz gelmeden önce tüm aksaklıkları giderebiliriz. Ya büyük oynarım ya da eve giderim."

Mason başını sallar. "Avery karaoke makinesini ödünç almak istemeseydi, kitap kulübünün gerçek doğası hakkında sonsuz bir cehalet içinde yaşayacaktım."

"Bekle. Bu *senin* mi?"

"İçki odası için aldım."

"Yalan söylemeyeceğim, daha bir barın ya da... biran bile yokken karaoke makinesi almana bayıldım."

"Ne diyebilirim ki? Ben ." "Evet.

Eeyore'un iyimser olduğu gibi."

Gülüyor. "O kadar da kötü
değilim." "Denediğinde
değilsin."

Mason'ın yüzü düşünceli bir ifadeye bürünüyor, gözleri karanlık ve ciddi.
"Deniyorum."

"Biliyorum," diyorum. "Sanırım bu geceyi sonlandırmanın vakti geldi."

Tek kelime etmeden boş bardağımı alıyor ve ben de onu bara kadar takip ediyorum. Bardakları geri vermek için duraklıyor ve sessizce asansöre doğru yürüyoruz. Bulunduğumuz katın düğmesine bastığımda yüzündeki ifade anlaşılmaz.

"Bir uyandırma çağrısına mı ihtiyacın var?" Bir çeşit dengeye dönmek için çaresizce soruyorum.

"Ben iyiyim."

Asansör rekor sayılabilecek bir hızla bizim kata ulaşıyor ve birkaç adım sonra onun odasıyla benimki arasındaki koridorun sonundayız.

"Yemek için teşekkür ederim," diyorum kapıma yaslanarak. "Ve oda için."

"Belki yarın iyi bir şeyler buluruz." "Umarım
öyle olur."

"Rachel?" Adımın içinde bir soru var ama ne olduğunu anlayamıyorum.

"Öyle mi?"

"Seni öpmek istiyorum."

Nefesim daralıyor ama panikten değil. Bu an çeşmenin dibindeki kuruş.
"Yapar mıydın?"

"Bir süredir var," diyor Mason. "Ama-"

"Herhangi bir sebep göstermek zorunda değilsin. Anlıyorum," diyorum.
"Ve eğer koridoru geçip beni öpersen, ben de seni öperim. Ama ciddi olacağım ve korkarım ki sen bunu yapmayacaksın. Henüz değil."

"Vay be." Soluğu sanki havası boşaltılmış gibi kesildi. "Bu... bunun böyle gideceğini düşünmemiştim."

"Ben de öyle." Aramızdaki mesafeyi kapatan ben oluyorum, dudaklarımı yanağına değdirmek için yüzümü kaldırıyorum. "Ama emin olduğunda ikimiz için de daha iyi olacak."

BÖLÜM 16

Verschlimmbesserung

Alman

"bir iyileştirme olması gereken, ancak aslında işleri daha da kötüleştiren bir şey"

Çatı katındaki bardan gelen gürültü ve ısrarcı pişmanlık arasında, gecenin büyük bir kısmını yatağında dönüp durarak geçiriyorum. Birden fazla kez koridoru geçip Mason'ın kapısını çalmaktan ve ona fikrimi değiştirdiğimi söylemekten vazgeçiyorum. Bunun yerine kendi ihtiyaçlarımla ilgileniyorum ve sonunda bar kapandığında uykuya dalıyorum.

Birkaç saat sonra alarmım beni ayağa kaldırıyor. Sabah ritüelimi aceleyle yerine getiriyorum, nemli saçlarımı topuz yapıyorum ve kot ceketle rahat bir siyah elbise giyiyorum.

Mason lobide beni bekliyor, en az benim kadar yorgun ve mahcup görünüyor. Bana bir fincan kahve uzattı.

"Teşekkürler," diyorum hafifçe.

"Günaydın." Homurdanıyor. "Tartışılır."

Bunu nasıl karşılayacağımı bilemediğimden cevap vermedim. Otelden çıkıp kamyonun park ettiği yere kadar onu takip ediyorum. Çantalarımızı arkaya yerleştirdik.

Huron'a giderken podcast dinlemiyor ya da hiçbir şey konuşmuyoruz ve aramızdaki garipliği silecek ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Tek teselli, odadaki filin birlikte yatmış olsaydık olacağından çok daha küçük olması. Belki de hiç fil olmazdı. Belki de mutlu olurduk.

Müzayede yeri tatil köyü yerine bir sanayi sitesindeki bir depo. On beş dakika erken gelmemize rağmen, otoparkta zaten birkaç düzine araba vardı.

"Hiç müzayedeye gittin mi?" Binaya girmek için bekleyen insanların arasına katıldığımızda Mason'a soruyorum.

"Hayır," diyor. "Sen mi?"

"Bu benim de ilk seferim."

"Umarım filmlerdeki gibi biri yanlışlıkla burnunu kaşır ve sonunda yanlışlıkla bir milyon dolarlık elmas bilezik satın almaz."

"Bunun gerçek hayatta olmadığına eminim," diyorum. "Ama kullanmayı planlamıyorsanız küreğinizi etrafta sallamayın."

"On bir yaşındayken babam da bana aynı şeyi söylemişti ve seks konuşması yapmıştık," diyor ve ben yüksek sesle kahkaha atarak önümüzdeki sıradakilerin dönmesine neden oluyorum. Mason masumca kahvesini yudumluyor ve beni onların sabahın erken saatlerindeki küçümsemelerini yakalamaya bırakıyor. Yanına dirsek atıyorum ve sırtıttığında göğsümün kabardığını hissediyorum.

Kapılar saat 8:00'de açılıyor ve kuyruk hızla ilerliyor. Kapıda, kır saçlı bir adam müzayedenin saat 9:00'da başlayacağını söylüyor ve bize kürekler uzatıyor. Mason bir tanesini kabul ediyor ve bana doğru sallayarak kahvemde boğulmama neden oluyor.

İçeride mallar iki odaya bölünmüş durumda. Birincisi, her biri tekstil ürünleri, küçük elektronik aletler, lambalar, aynalar, sanat eserleri, yapay bitkiler, metal bagaj rafları ve dökme otel tuvalet malzemeleri kutularıyla dolu katlanır masalarla dolu. Tüm bu ürünler satılık olarak işaretlenmiş ve duvar boyunca kırmızı metal yükleme arabaları sıralanmış. İkinci oda katlanır sandalyeler ve bir müzayedeci kürsüsü ile düzenlenmiştir. Bu odada her türlü mobilya, büyük tablolar, hayvan derileri, duvar halıları, boynuzlardan yapılmış birkaç avize ve ormanlık alan sahneleriyle karmaşık bir şekilde oyulmuş bir çift devasa ahşap kapı da dahil olmak üzere daha değerli parçalar bulunuyor.

"Bunu nasıl yapmak istiyorsun?" Mason bir yükleme arabasının kolunu tutarak sorar. "Birlikte mi hareket edelim yoksa ayrılıp yeniden mi toplanalım? Bu insanların bazılarında gerçek bir Kara Cuma havası var."

"Bunu birlikte yapalım," diyorum. "Biri bir şeyi bu kadar çok istiyorsa, ona sahip olabilir."

"Yeterince adil."

Satış salonunda başlıyoruz, sıraları dolaşıyoruz.

"Bu bagaj raflarının çoğu harika durumda," diyorum. "Biz de

."

"Hayır," diyor Mason ben daha sorumu tamamlayamadan. "Masrafları kısmaya çalıştığınızı anlıyorum ama misafirlerimiz için yepyeni şeyler alabilecek durumdayken bunu yapmamıza gerek yok. Neden burada olduğumuza odaklanalım."

Ancak tatil köyünün döküntülerinin derinliklerine indikçe, işe yaramadığını fark ediyorum. Sanat eserlerinin bazıları fazla Batılı, bazıları ise yerli kültürünü kendilerine mal ediyorlarmış gibi hissettiriyor. Çok sayıda balık resmi var ve ayılar çok ciddi.

"Ailende şaraphanenin sağlam olduğu zamanlara ait eski fotoğraflar var mı?" Soruyorum, aklıma bir fikir geliyor. "Ya da belki adada yaşamış Brown atalarının fotoğrafları?"

Mason sanki düşünüyormuş gibi siyah bir ayının ahşap oymasını eline alıyor. "Muhtemelen. Neden?"

"Çerçevesi siyah-beyaz fotoğrafların içki salonunda hoş durabileceğini düşünüyorum," diyorum. "Bunların hiçbiri doğru gelmiyor."

Ayıyı yere bırakıyor. "Anneme sorabilirim."

Birahanenin salonunda harika duracak mavi vitraylı, Craftsman tarzı birkaç masa lambası bulmayı başarıyoruz ama satış salonunun geri kalanı tam bir fiyasko. Mason lambaların parasını ödüyor ve müzayede salonuna dönmeden önce onları kamyonete yerleştiriyoruz.

Kapıdan girer girmez Mason olduğu yerde durdu.

"Bunu istiyorum," diyor ve boynuz avizelerin en büyüğünü işaret ediyor. Boynuzların dalları arasına monte edilmiş cam ampullerle en geniş noktasında yaklaşık altı fit genişliğinde. Benim seçeceğimden daha rustik ama bira fabrikasının tavanı son derece yüksek ve avize ifade yaratacak. "Ben kazanıyorum."

Koltukların çoğu zaten dolu ama biz arka tarafa yakın iki sandalye buluyoruz. Tesisin ana lobisinin duvarlarına asılmış birkaç hayvan derisi, bir dizi ormanlık alan tablosu ve metal çam ağaçlarıyla çevrili bir dizi sarkıt küre lamba için yapılan açık artırmalarda oturuyoruz. Sonra büyük avize açık artırmaya çıkıyor.

Müzayedeci, "Avizelerin tamamı, Wyoming ve Montana'dan temin edilen otantik geyik boynuzları kullanılarak yerel zanaatkar Al Parkinson tarafından el yapımı olarak üretildi" diyor. "Bu en büyük avize otuz altı ampule sahiptir ve yetmiş bir inç çapında ve altmış inç yüksekliğindedir. Değeri on

Açık artırmaya 500 dolardan başlayacağız. Kim beş yüz dolar verir?"

Müzayedeci hızlı ateş moduna geçerken Mason'inki de dahil olmak üzere birkaç kürek havaya kalkar. Beş yüz dolar mantıksız görünmüyor, ancak bir dakika geçmeden açık artırma bin doları aşıyor ve Mason küreğini kaldırmaya devam ediyor. Alıcılar iki bin dolarda azalmaya başlar. Açık artırma üç bin dolar gibi komik bir rakama ulaştığında alıcı sayısı daha da azalır. Ama Mason durmuyor. En yüksek teklif dört bin dolara ulaştığında avize için yarışan son iki kişiden biridir. Ve açılış teklifinin üzerinden beş dakika geçmeden müzayedeci tokmağını vurur ve Mason'ı kazanan ilan eder.

Aquamarine'de yıllarca çalıştıktan sonra, birisinin bu kadar kullanışsız bir şey için aşırı miktarda para harcaması beni şaşırtmamalı, ancak Mason Brown'ın böyle biri olması beni şok etti.

"Atılmış hayvan parçalarından yapılmış bir aydınlatma armatürüne cidden o kadar para mı harcayacaksın?" Kasaya gittiğimizde inanamayarak sordum.

"Dinle, bunu ayrıcalıklı bir pislik gibi görünmeden nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama Matt ve benim Fish Brothers'ı sattığımızda kazandığımız para-"

Aniden durur. İç çeker. Elini saçlarında gezdirir.

Mason, "Bir otel inşa etmek için yeterliydi ve hala ihtiyacım olandan fazlasına sahibim," diyor. "Çoğunlukla parayla iyi şeyler yapıyorum. Çocuk kalp vakıflarına, köpek kurtarma merkezlerine ve Planlı Ebeveynlik'e bağış yapıyorum ama arada sırada canım istediği için elli beş yüz dolara kocaman bir avize alıyorum."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Duygularımın kendi finansal güvensizlik geçmişimden kaynaklandığını biliyorum, ki bu Mason'ın sorunu değil.

"Kamyona sığacak mı?" diye sordum.

Alt dudağını çeker, sonra bırakır. Çok sessiz bir şekilde, "Siktir" dedi. "Sen öde," diyorum, çantamı karıştırıp başladığım mezurayı arıyorum.

Very Vintage Vivian'a ilk ziyaretimden sonra taşıyorum. "Ölçeceğim."

Dışarıda, park yerinde, kamyon kasasının boyutlarını hızlıca alıyorum, sonra avizenin boyutlarıyla karşılaştırmak için içeri dönüyorum.

Mason'a "Zar zor sığacak ve sadece yanlara doğru," diyorum. "Ve ağırlığın çoğunu taşıyacak boynuzları yastıklamak için bir şeye ihtiyacımız olacak. Mesela... polar battaniyeler. Eve dönerken avizeyi korumak için bir sürü satın alabilir, sonra onları yıkayabilir ve otel misafirlerimizin soğuk gecelerde dışarıda kullanmaları için el altında tutabiliriz."

"Sen-" Başını hafifçe sallıyor, sonra eğilip alnımdan öpüyor. "Sen bir dahisin."

Kırmızı kutup postuna sarılmış avize, Route 2'de batıya doğru ilerlerken kötü paketlenmiş devasa bir Noel hediyesi gibi görünüyor. Mason'ın gözleri dikiz aynasına o kadar sık gidiyor ki benimle yer değiştirmesi için kenara çekmesini sağlıyorum. Ben arabayı sürerken, o yolculuğun geri kalanını yoldaki her tümseğe takılarak geçiriyor, ta ki feribot iskelesine varana kadar.

* * *

"Yōkai'nin hikayesi nedir?" Feribot geçişi için yerleşirken dikkatini avizeden uzaklaştırmaya çalışarak soruyorum.

"Ben çocukken, Japon büyükannem ve büyükbabam anneme daha yakın olabilmek için Ohio'ya göç etmişler. Büyükbabam birkaç yıl önce öldükten sonra, büyükannem bana eşlik etmesi için bir kedi yavrusu sahiplenmeye karar verdi." Mason kapıya yaslanıyor. "Ama Obaachan barınağa gittiğinde, kimsenin istemediği kocaman, kötü ruhlu bir kediye sahiplendi."

"Zavallı bebek."

Biraz homurdanıyor. "Yōkai 'iblis hayalet' demek. Ki... şey, onunla tanışmıştın. Ama büyükanneme hiç kötü davranmadı, çünkü birbirlerini anlıyorlardı."

"Yōkai nasıl oldu da seninle birlikte oldu?"

"Jess'le ayrıldığımız sıralarda Obaachan destekli yaşama geçmek zorunda kaldı ve evcil hayvan besleyemedi," diyor. "Annem kediye almam gerektiğine karar verdi, böylece yalnız kalmayacaktım. Bunun ne kadar işe yaradığını gördünüz."

"Maisie'yi seviyor gibi görünüyor."

"Benim teorime göre Yōkai büyükannemin onu istediğini hissetti -özellikle de başka kimse istemezken- ve Maisie'nin sevgisinin hiçbir çekincesi olmadığını biliyor."

"Yōkai muhtemelen duygusal sana güvenmiyor."

Mason omzunu silkiyor ve başını sallıyor. "Bana hayatımın oldukça düşük bir noktasında geldi. Onu besliyorum ve kum kabını temiz tutuyorum ama beni sevmesi için ona pek fazla neden vermedim."

"Belki de yapmalısın."

Telefonunu bana uzatmadan önce bunu kısa bir süre düşünüyor. "Bana yardım eder misin?"

Mason Yōkai'ye bir kedi ağacı, bir dizi oyuncak, kurutulmuş balık ödülleri ve kabarık bir anksiyete yatağı sipariş ederken feribot yolculuğunun geri kalanını neredeyse kafalarımız birbirine değerek geçiriyoruz. Teslimat kutusunu saklaması gerektiğini çünkü onun da hoşuna gidebileceğini söylüyorum.

Tekne hafifçe iskeleye yanaşırken, "Ve güneşlenme odasını onun için bir yaşam alanına dönüştürebilirsin," diye öneriyorum.

"Orası... benim yatak odam."

"Biliyorum ve üst katta üç yatak odası varken kendi evinizde bir şiltede uyuyor olmanız biraz saçma."

"Sen ve Maisie için rahatsız edici olmasını istemedim."

"Yani onun yerine sen rahatsız mısın? Bu daha mı iyi?"

"Hayır, ama-"

"Mason, Maisie ve benim için yaptığın her şeyi takdir ediyorum ama sen de rahat etmelisin," diyorum. "Sana ana yatak odasını geri vermekten bile mutlu olurum."

"Bunu yapmak zorunda değilsin ama Yōkai için bir yaşam alanı odası yapmayı düşüneceğim."

Motoru çalıştırıyorum ve Indiana plakalı bir arabayı takip ederek feribottan çıkıyorum. Avery'nin evinin garaj yoluna girdiğimde Daniel ön verandaya çıkıyor, onu Avery, Maisie ve Leo izliyor.

"Bu da ne böyle?" Daniel sorar.

Mason, "İçki odası için geyik boynuzu avize," diyor. "Kalıp sana gösteremem. Son düzlükteyiz."

"Bunu görmeliyim." Daniel benim için şoför kapısını açtı. "Yolun geri kalanında onu ben götüreceğim. Sen, Avery ve çocuklar golf arabasıyla takip edebilirsiniz."

"Anne!" Maisie kıpırdanarak Daniel'in dizlerine sarılıyor ve onu gördüğüme o kadar seviniyorum ki sürücü koltuğunu bırakıp onu kucağıma alıyorum.

Parıltılı mor oje sürüyor ve saçındaki parlak pembe çizgi beni duraksatıyor, ta ki Leo'nun kafasının arkasından bir *Star Wars* Padawan'ı gibi yeşil bir örgü sarktığını ve Avery'nin koyu buklelerinin altında düz mavi perçemler olduğunu fark edene kadar.

Mason ve Daniel yavaşça garaj yolundan geri dönerken Avery, "Klipsli," diye açıklıyor. "Kuaförcülük oynuyorduk ve eskiden kalma birkaç renk uzatmam olduğunu hatırladım."

"Ben yokken eğlenmişe benziyor."

Çocuklar araba koltuklarına bağlandıktan sonra, Avery ve ben golf arabasına bindik.

"Yatmadan önce annesini özlediği için biraz ağlamaklıydı," diyor gülümseyerek. "Ama Daniel kanepelerinden bir kale yapmalarına yardım etti ve oturma odasının zemininde kamp kurdular."

"Onu tuttuğun için teşekkür ederim." "Satış nasıldı?"

"Birkaç lamba buldum," diyorum. "Ama asıl büyük vurgun avizeydi, Mason'ın marifetiydi."

"Gerçekten mi?"

"Farklı bir insan gibiydi."

Avery bana yan gözle bakıyor. "İyi anlamda mı?"

Olan her şey -özellikle de olmayan öpücük- ağzımın içinde duruyor, dökülmek istiyor ama o önce onun arkadaşıydı. Ve dün geceyle ilgili koşullar sadece bana ait değil. Mason'ın mahremiyetine girmeden bu konuda nasıl konuşacağımı bilmiyorum.

"Açık artırmayı kazanma konusunda çok hevesliydi."

"Avizeyi görmek için sabırsızlanıyorum," diyor. "Dün gece eğlenceli bir şey yaptın mı?"

"Sandusky şehir merkezinde bir yerde içki içip suşi yedik."

"Randevu gibi mi?"

Gülüyorum. "Çok acımasısın."

"Randevu gibi mi?" diye tekrarlıyor, kirpiklerini bana doğru kırıştırarak.

Bir an için zamanda geriye, koridora doğru yuvarlandım, başka bir şey söylemeli miydim düşündüm. Başka bir şey yapmalıydım. Başımı salladım.

"Randevu değil."

Mason ve Daniel avizeyi çift kapılı girişten içki salonuna taşırken otelin garaj yoluna giriyoruz. Çocuklar önümüzden koşuyor.

"Bu ay kitap kulübüne ev sahipliği yapıp yapamayacağını soracaktım," diyor Avery. "Son dakika olduğunu biliyorum ama Gail'in annesinin ameliyat olması gerekiyor, o yüzden ev sahipliği yapamayacak."

"Kesinlikle. Aklımda zaten bir şey var."

Maisie ve Leo sallanan personel kapısından bira fabrikasına çıkarken Mason da avizenin etrafındaki battaniyeleri açıyor.

"Kahretsin," diye fısıldıyor Daniel, sonra cebinden cüzdanını çıkarıp bir dolar alıyor ve Avery'ye uzatıyor.

"Küfür kavanozu," diye açıklıyor. "Leo'nun yanında ağzımızdan çıkanlara dikkat etmeye çalışıyoruz, özellikle de bu kelimelerin ne anlama geldiğini sormaya başladığından beri."

"*The Good Place* tarafından bize hediye edilen yedekler için her gün şükrediyorum." "Bunu asabilir miyiz?" Daniel Mason'a sorar.

"Kablolar hazır."

"O kadar uzun bir merdivenin var mı?" "Evet."

Daniel ellerini birbirine vurur. "Hadi yapalım şu işi."

Avery ve ben çocukları eve götürüyoruz, çocuklar yemek masasında boyama yaparken biz de mavi vitray lambaları temizliyoruz. Yōkai saklandığı yerden çıkıyor ve Maisie'nin sandalyesinin ayaklarının etrafında koruyucu bir şekilde kıvrılıyor. Güneş odasını bir kedi yaşam alanına dönüştürme fikrimi paylaşıyorum.

", " diyor Avery.

"Sorun şu ki Mason orada uyuyor."

"Bekle. Ne?" diyor. "Buranın onun ev ofisi olduğunu ve şiltenin de sadece... ıvır zıvır olduğunu sanıyordum."

İkinci katı nasıl bir daireye dönüştürmek istediğini ve Maisie ile benim mahremiyetimiz olsun diye nasıl şiltede uyduğunu anlatıyorum. "Bu benim için bir sorun olsaydı, bir yabancıнын evine taşınmayı kabul etmezdim, ama o bu konuda çok ... düzgün davrandı."

Avery, "Sen Florida'dayken onun sana yaptığını yapmalıyız," diyor. "Eşyalarını üst kata taşıyın ve bir kedi yaşam alanı inşa edin. Daniel bir kediye

Yōkai'nin farklı seviyelerde oturabilmesi için duvarlarda raflar. Bunu Pinterest'te görmüştüm."

"Aradaki fark, buranın Mason'ın evi olması. Onun adına karar veremem."

"Yeterince otoriter değilsin."

"Küçük kız kardeşim konuşmak istiyor."

Avery gülüyor. "Sana osuruktan bahsetmiş miydim?" "Sanırım hatırlardım," diyorum.

"Bu hafta başında yoga sınıfımdaki kadınlardan biri kocaman bir osuruk çıkardı," diyor. "Ki bu... her neyse. Vücutlarımız ses çıkarır ve ben genellikle olmamış gibi davranırım, çünkü kimse dikkat çekerek utanmamalı. Ama bu sefer görmezden gelinemeyecek kadar kötü kokuyordu. Dersi bırakıp pencereleri açmak zorunda kaldım."

"Tanıdığım biri miydi?"

"Belki."

"Pat?"

Gülüyor. "Asla söylemem."

Telefonum Mason'dan gelen bir mesajla çaldığında orta parmağımla burnumun kenarını kaşıyorum. **Işık asıldı. Gel de bak.**

Avize başımızın üzerindeki hava boşluğuna hükmediyor, geyik boynuzları görsel doku katıyor ve cam ampuller sıcak bir ışık yayıyor. Sahip olduğumuz eklektik motife uyuyor. Mason'a gülümseyerek bakıyorum. "Bu mükemmel. Her kuruşuna değer."

Dirseğimi kendi dirseğiyle dürtüyor. "Bana daha fazla güvenmelisin." "Güveniyorum."

"O bir an mıydı?" Avery bize şüpheyle baktı. "Çünkü öyle görünüyordu."

"Bir dakika bile olmaz." Mason'ın başı kararlı bir şekilde hayır anlamında dönüyor ama yanıldığından tam olarak emin değilim.

"Bebeğim," diyor Daniel, "çok fazla Hallmark filmi izliyorsun."

"Biliyorum. Bu sayede bir anı gördüğümde tanımayı öğrendim."

Mason boğazını temizler. "Hep birlikte yemek yemeye ne dersiniz? Bu saçma konuşmaya bir son verelim."

Ancak Village Pump'ta bir masanın etrafında toplanmış, walleye tacos yiyip bira içerken, birlikte yemek yiyen bir grup arkadaş gibi görünmüyoruz. Çocuklu iki çift gibi görünüyoruz. Yerlilerden bazıları bize merakla bakıyor - özellikle de çoğu Mason'ı aylardır görmediği için- ve acaba uydular bu gece dedikodularla çalkalanacak mı diye merak ediyorum.

"Birbirinizi ne zamandır tanıyorsunuz?" Daniel'dan Mason'a bir patates kızartmasını göstererek soruyorum.

"Brown'lar yazları adaya gelmeye başladığında sekiz yaşlarında olmalıyım," diyor Daniel. "Mason benden büyüktü ama diğer çocukların çoğu ergen ya da bebekken, iki yıl çok da büyük bir fark değildi."

"Owen ve Laurel ilk yaz beni hemen terk ettiler," diye ekliyor Mason. "Babam bana eski bir olta verdi ve gidip eyalet parkında şansımı denememi söyledi. Oraya gittiğimde Daniel suyun içinde dolaşıyordu."

"Yem için kerevit yakalamaya çalışıyordum."

"Ben de yardım etmeyi teklif ettim ve yemimizi kullanarak birkaç mavi balık yakaladık-" "Ve sonra şaraphane kalıntılarının arkasındaki ormanı neredeyse yakıyorduk.

Balıklarımızı kızartmak için ateş yaktık," diyor Daniel gülerek.

Maisie'nin göz kapakları düşmeye başlayana ve Leo başını Daniel'in omzuna koyarak uyuyakalana kadar ikisi sırayla adada büyüme hikayelerini anlatıyor, Avery ve beni çocukluk maskaralıklarıyla güldürüyorlar.

Avery, "Bu çocukları yatırsak iyi olacak," diyor.

Mason hesabı ödedikten sonra Maisie'yi yükseltici koltuğundan kaldırır. Kollarında kemiksiz kalır ve onu restoranın dışına taşır. O ve Daniel iyi geceler dilerken karmaşık bir tokalaşma yapıyorlar. Avery bana sarılıyor ve Maisie'ye göz kulak olduğu için ona tekrar teşekkür ediyorum.

Mason Maisie'yi dikkatlice araba koltuğuna bağlar ve Maisie uyuklamadan önce sadece kısa bir an için uyanır ve yol boyunca uyur.

Otel. Onu eve taşır, merdivenlerden odasına çıkarır ve nazikçe yatağı yatırır.

Koridorda dururken "Her şey için teşekkürler," diyor. Belki de koridorlar bizim olayımızdır. "Dün gece işleri tuhaflaştırdığım için özür dilerim."

"Ben yaptım."

Sessizce gülüyor. "Evet, belki de yaptın."

İkimizin de hissettiğı ama ikimizin de tanımlamaya hazır olmadığı bir şeyin eşiğinde dururken, kollarımı beline doluyorum ve kollarının beni sardığını hissedene kadar ona tutunuyorum. Onu öpmüyorum. O da beni öpmüyor. Sadece birkaç uzun an boyunca birbirimize sarılıyoruz ve ben bıraktığımda o da aynısını yapıyor.

"İyi geceler," diyorum yatak odamın kapısını açarken.

Bana attığı küçük yarım sırtış, neredeyse tam gülümsemesi kadar yıkıcı ve onu öpmemenin bir hata olup olmadığını merak ediyorum. "İyi geceler Rachel."

BÖLÜM 17

Kilig

Filipinli

"sevdiğiniz birini gördüğünüzde yüzünüzün kızarması ve midenizde kelebekler uçuşması hissi"

Önümüzdeki iki hafta bana kucaklaşmayı, seksi gülümsemeleri ya da 4 Temmuz'da içki salonunu açmaktan ve kitap kulübünden başka bir şey düşünecek zaman bırakmıyor. Teslimatlarla dolup taşıyoruz: taproom lounge alanı için bir çift deri kanepeler, kilim tarzı bir iç/dış mekan halısı, süslü yaldızlı bir çerçeve içinde Kelleys Adası'nın eski moda büyük bir haritası, barın arkası için bir bira menü panosu, diğer bira fabrikalarından bira fiçileri, bir açık hava film ekranı ve projektör ve yirmi dört deniz mavisi Adirondack sandalye - yirmisi kulübenin verandası ve geri kalanı evin ön verandası için. Ayrıca kedi aksesuarlarıyla dolu bir kutu da aldık.

Oak Harbor'dan bir asfaltlama şirketi otoparka çimento döşemek ve çakıllı araba yolunu asfaltlamak için geliyor. Sandusky'den bir tabela şirketi Limestone'un girişini işaretleyen güzel bir ahşap tabela inşa etti. Bira fabrikasının arkasındaki taş veranda, bir ateş çukuru ve kabinlere giden yürüyüş yolları ile birlikte tamamlandı.

Kitap kulübünden önceki Çarşamba günü, inşaat müdürü ilk kulübenin bittiğini söylemek için ofise geldiğinde internetten daha fazla William Holbrook Beard baskısı alıyordum. Her şeyi bırakıp onu inşaat alanına kadar takip ediyordum. Kulübenin dış cephesi son baktığımdan bu yana pek değişmemiş ama içeride banyo armatürlerle donatılmış ve mini mutfak tamamlanmış. İlk yatak - Vivian'ın dükkânından alınan eski moda çift kişilik yatak - şiltesi ve bazasıyla birlikte monte edilmiş ve odanın ortasında yerleştirilmeyi bekleyen bir yataklı kanepeler var.

"Yarın ve Cuma günü Keith'i mobilyaların düzenlenmesi ve resimlerin asılması konusunda ihtiyacınız olan her konuda yardımcı olması için hazır bulunduracağım," diyor. "Sandalyelerin montajını da bitirmek üzereyiz."

"Bunu çok takdir ediyorum. Teşekkür ederim."

Doğrudan kulübeyi dekore etmeye dalmak istesem de, Maisie'yi Avery'nin evinden almadan önce kendimi ofise dönmeye ve sanat eseri siparişimi bitirmeye zorluyorum. Mason bira fabrikasından geldiğinde evde akşam yemeğini hazırlıyordum. Açılış yaklaşırken, fırında tabak/mutfakta çay rutinimize geri dönmüştük, bu yüzden onu gördüğüme şaşırdım.

"Harika kokuyor. Nedir bu?"

"Crock-Pot'a biraz enchilada sosu ve baharatlarla biraz orzo, siyah fasulye, mısır ve yeşil biber attım," diyorum. "Özel bir şey değil ama lezzetli."

Bir kâse dolduruyor ve Maisie ile bana masada katılıyor.

"Bugün birkaç barmen işe aldım," diyor Mason, elindeki un tortillasını kasesine doğru tararken. "Tomas Slovakyalı, Lenna Estonyalı ve ikisinin de bar deneyimi var. Kabinleri rezerve ettikten sonra, masa servisi için birkaç kişi daha işe almak istiyorum, ama şimdilik sadece iki kişiyle idare edeceğimizi düşünüyorum. Gününüz nasıl geçti?"

"Adirondack sandalyeler kitap kulübü için hazır," diyorum. "Ve yarın ilk kulübeyi dekore etmeye başlayacağım."

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Senden değil. Sürpriz olmasını istiyorum." Gülüyor. "Yeterince adil."

Yemekten sonra bulaşık makinesini dolduruyor, böylece Maisie'ye banyo yaptırabiliyorum. Islak saçları tarandıktan ve pijamalarını giydikten sonra 6,521,943. kez *Moana*'yı izlemesine izin veriyorum.

"Bir dakikan var mı?" Mason soruyor. "Sana taproom'da bir şey göstermek istiyorum."

"Evet, tabii."

Bira fabrikasına giden yol, adaya ilk geldiğim zamankinden çok farklı. Tekerlek izlerinin üzeri asfaltlanmış ve asi çimler ehlileştirilmiş. Yol boyunca kadife çiçekleri, kırmızı sardunyalar ve pembe impatienslerle doldurulmayı bekleyen çiçek tarhları var. Spot ışıkları bira fabrikasının önünü ve ön kapının yanındaki Division Caddesi'ndekiyle aynı olan tabelayı aydınlatıyor.

"Garaj yoluna girdiğim ilk gün bunu asla hayal edemezdim," diyorum.
"Ama şimdi... çok güzel."

"Bunu sen
yaptın." "Bunu
biz yaptık."

Mason benim için kapıyı açıyor ve ışığı yakıyor. Avize eğimli tavanda ısıltılar saçarak aydınlanıyor. Deri koltuklar bir salon alanı olarak düzenlenmiş, kilim tarzı halı bir tür sınır oluşturuyor. Ahşap bir sehpa ve vitray lambalarla vurgulanmış bir çift sehpa var. Kanepelerden birinin üzerindeki duvarda eski moda bir Kelleys Adası haritası asılı.

"Çok görünüyor," diyorum. "Bayıldım."

Bara doğru eliyle işaret ederken sırtıyor. "Dahası da var."

Barın arkasındaki duvarda siyah bir menü panosu asılıdır. Mason şortunun arka cebinden telefonunu çıkarır ve ekrana birkaç kez dokunur. Birden menü panosu hareket etmeye başlar, harfler yer değiştirir, tıpkı bir tren istasyonundaki eski moda bir kalkış panosu gibi

-Ta ki biraların isimleri ve fiyatları açıklanana kadar. Little Fish Lager. Sunshine Ale. Old Stone IPA. Porch Swing Kölsch. Stargazer Berliner Weisse.

"Bu harika, ama-Bekle. Berliner'den nasıl haberim olmadı?" "Lanet ." Elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Senin Berliner'i
Bunu görmek için. Bunu görmemiş gibi
davranabilir misin?" "Benim için bira mı
yaptın?"

"Evet."

"Tadı nasıl?"

Barın arkasına geçer, bir bardak alır ve musluklardan birinden doldurur. Dökülen bira hafif pembeydi. Bardağı bana uzatırken kendimi bir bar taburesinin üzerine atıyorum. "Bu hibiskus."

"Gerçekten mi?"

Hibiskusun tadı kızılıcığı andırıyor, hem ekşi hem de tatlı, ardından Weisse birasının keskin tadı geliyor. Mason beni izlerken alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıyor. "Nefret mi ediyorsun?"

"Bayıldım."

"Doğru tadı bulmak için çok uğraştım." Barın altına uzanıyor ve bana etiketli bir şişe uzatıyor. Ovalin ortasında, tanıdık Y şeklindeki Yengeç takımyıldızının bulunduğu bir gece gökyüzü var. Benim takımyıldızım. Benim burcum. "Sonunda daha eşsiz bir şeye ihtiyacım olduğunu anladım. Daha ... Floridalı."

Göğsümde bir sızı filizleniyor. Acı verici değil ama sıcak, derin ve muhtemelen hayat değiştirici. "Yaptın mı?"

"İstiyorum."

"Emin misin?"

Başını sallıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş. "Kesinlikle."

Taburenin basamağında duruyorum ve barın karşısına geçiyorum. Mason ters yönden eğiliyor. Ama aramızda çok fazla mesafe var. Dudaklarımız zar zor birbirine değiyor ve barın kenarı beni neredeyse ikiye bölüyor. İkimiz de kahkahayı patlattık.

"Gelmiş en kötü ilk öpücük."

"Kesinlikle bir yarışmacı," diyor. "Bir daha vermeli miyiz?" "Bence denemeliyiz."

Mason barın arkasından çıkıyor ve bar taburemin önünde duruyor. Hiçbir giriş yapmadan, yüzümü nazikçe ellerinin arasına alıyor ve parmaklarının tenimdeki hissi omurgamdan aşağı bir ürperti dalgası gönderiyor. Üzerimdeki etkisinden memnun bir şekilde sırtlıyor ve eğiliyor. Bu sefer ağızlarımız mükemmel bir şekilde bir araya geliyor.

Bir öpücük diğerini ve diğerini doğuruyor, her biri bir öncekinden daha aç. Artık tadına baktığımıza göre, ikimiz de doyamıyoruz. Onu daha yakına çekerken gömleğinin arkasını yumruklarımla sıkıyorum. Beni taburede öne doğru kaydırıyor ve bacaklarımı kalçalarının etrafına sarıyorum. Vücutlarımız pek çok yerde birbirine değse bile, ondan daha fazlasını istiyorum. Hepsini. Yerde. Yeni deri koltuklardan birinde. Barda. Herhangi bir yerde. Her yerde.

Mason aniden geri çekildi, nefesi kesilmişti. "Maisie'yi unuttuk."

"Tanrım," diye inledim. "Berbat bir ebeveynim."

Öne eğiliyor ve beni usulca öpüyor. "Yakın bile değil."

"Gitmek zorunda mıyız?"

"Tamam, *şimdi* berbat bir ebeveyn oldun."

Kendimi bar taburesinden indirirken omzuna sahte bir yumruk atıyorum. "Maisie'yi yatırdıktan sonra seni odama davet edecektim ama şimdi..."

Mason beni öyle bir öpüyor ki dizlerim . "Beni davet et." "Emin misin?"

"Artık Jess'e aşık değilim, eğer buysa," diyor, ışıkları söndürmek ve kapıyı kilitlemek için duraklıyor, biz bar odasından çıkarken. "Piper'ı kaybetmenin üstesinden gelebileceğimi hiç sanmıyorum ama sen beni bir çıkmazdan kurtardın, o yüzden-"

"Minnettarlık seksi istemiyorum, Mason."

"Oh, kahretsin. Hayır, öyle demek istemedim," diyor elimi tutarak. "Hayatımı en iyi şekilde alt üst ettin ve istediğin kadar... kalmanı istiyorum."

Bir an için neredeyse *sonsuz* dek diyecekmiş gibi geldi.

Eve varana kadar sessizce yürüdük. Verandada, kapıyı açmadan hemen önce onu durduruyorum. Onu öpüyorum. "Devam edecek."

"Buna güvenin."

İçeride, Maisie'nin kanepelerle bir yastık kalesi yaptığını görüyoruz - teşekkürler Daniel - ve içeride Yōkai ile yatıyor, ikisi birlikte *Moana*'yı izliyor. Mason iç çekiyor ve gözlerindeki hüznü, omuzlarının çöküşünü fark etmemek mümkün değil.

"Bunun senin için zor olduğunu biliyorum," diyorum. "Özür dilerim."

"Hayır. Sorun değil. Açıkçası, burada yaşayabileceğini söylediğimde kendimi neye açtığımı pek düşünmemiştim," diyor. "Ama Maisie ara sıra bana Piper' hatırlatan bir şey yaptığında içim içimi yiyor. Bu Maisie'nin suçu değil. Senin de suçun değil."

"Nasıl biriydi?"

"Jess ve benim mükemmel bir karışımımızdı," diyor arka cebinden cüzdanını çıkarırken. Bana ailesinin bir fotoğrafını uzatıyor. "Akıllı. Aptal. Yumuşak. Cesur. Dik başlı. Piper babamla balığa çıkmayı çok severdi ama bunu yaparken genellikle payetler ve süslü ayakkabılar giyerdi. Bira yapımına meraklıydı ve bir keresinde onu bir bira etkinliğine götürdüm ve odadaki herkese en sevdiği biranın Dortmund olduğunu söyledi. *Üç* yaşındaydı."

Fotoğraftaki küçük kız Mason'ın gülümsemesine ve aynı siyah saçlara sahip. Ve Jess'in hayal ettiğim gibi mükemmel ve zayıf olmadığını fark etmeden edemiyorum.

Mason gibi yakışıklı birinin seçebileceği biri. Uzun kahverengi saçları ve yeşil gözleriyle çok güzel ve benim gibi cömert, hatta belki biraz daha iri.

"Piper çok güzel," diyorum. "İkisi de öyle."

Fotoğrafı cüzdanına geri koyarken gülümsüyor. "Teşekkür ."

"Şişman kız fetişin yok, değil mi?"

Mason, "Her boydan kadınla çıktım, yani tam olarak öyle diyemem," diyor. "Ama özellikle çıkık kalça kemikleri ve keskin köprücük kemikleri beni cezbetmiyor. Yumuşak ve kıvrımlı olanlara eğilimliyim. Yine de genel olarak, bir tipe sahip olmanın sınırlayıcı olduğunu düşünüyorum. Yani, bazen Pedro Pascal için bile biraz ateşli oluyorum."

"İstatistiksel olarak konuşursak, herkes Pedro Pascal için biraz ateşlidir," diyorum. "Yani sen o kadar da özel değilsin."

"Egom teşekkür ediyor."

"Sen ve Pedro çok tatlı bir çift olurdunuz."

Gülüyor. "Peki ya sen? Senin bir tipin var mı?"

"Bana meyilli olan erkeklere meyilliyim."

Mason başını sallar. "Bunu yapmayı

bırakmalısın." "Bu benim tecrübem."

"Sen güzelsin ve akıllısın," diyor. "Ve senin her şeyini takdir etmeyen bir erkek hiçbir şeyini hak etmiyor demektir."

Onu öpmek istiyorum. Ya da daha iyisi, elini tutup onu yukarı sürüklemek. Ama Maisie tam orada, bu yüzden elimi serçe parmağımı onunkine dolayacak ve biraz sıkacak kadar kaydırıyorum. "Teşekkür ederim."

Kanepede minder kalmadığı için yastık kalesinin iki yanındaki halıya yayılıyor. Mason şortunun ön cebinden küçük bir plastik torba çıkarıyor ve içinden minik bir kedi ödülü alıyor. Yōkai'nin yanına, yere koyuyor. Yōkai, Mason'ın onu kandırmaya çalışmadığından emin olana kadar bekliyor, sonra bir patisini uzatıyor ve yiyebileceği kadar yaklaştırıyor.

"bir tane alabilir miyim?" Maisie soruyor. "Onlar

kedi ödülleri," diyor Mason.

"Ben bir kediyim."

"Sen bir dingleberry'sin."

"Dingleberry nedir?"

"Çok aptal bir insan."

"Ben bir insan değilim," diyor Maisie. "Ben bir kediyim."

"Hala bir kedi ödölü almıyorsun. İğrençler." "Nereden biliyorsun?"

"Bir tane yedim."

Maisie kahkahalarla yana doğru düşer ve kalenin yıkılmasına neden olur. Yōkai mutfağa fırlıyor ve küçük mutluluk anımız oturma odasının her tarafına dağılıyor. Minderleri kanepeye geri koyduk ve filmi bitirmek için yerleştik. Mason bir uca otururken ben de diğer uca oturuyorum, Maisie bana sarılmış. Filmin jeneriği bittiğinde Maisie başını Mason'ın kalçasına yaslamış, Mason'ın eli de sırtında . Kedi de kanepenin tepesine tünemiş, ikisini de izliyor.

Televizyonu kapatıyorum.

"Oldukça iyi bir film," diyor Mason.

"Beğendiğinize sevindim," diyorum. "En az bin kez daha izlemeye hazır olun."

"Aman Tanrım. Çocukluğumun o kısmını neredeyse beynimden silip atmıştım."

Gülüyorum, Maisie'yi kanepeden kaldırıyorum. Mason ışıkları kapatıyor ve ben ön merdivenlerden yukarı çıkarken Yōkai önce yatak odasına ulaşmak için yanımdan hızla geçiyor. Maisie'yi yatağa yatırıyorum, sonra Mason'ın kapı çerçevesine yaslandığı koridora çıkıyorum. Elimi tutuyor ve bir öpücük için beni kendine çekiyor. Tatlı ve kısa bir öpücüktü.

"Ertelememizin bir sakıncası var mı?" diyor. "Bu gece... çok fazlaydı."

"Öyleydi ve iyi." "Sen harikasın."

"Haklısın," diyorum gülümseyerek. "Yine de bana katılabilirsin, sadece yalnız kalmamak için bile olsa. Ama hayır dersin bunu kişisel olarak algılamam."

"Bu hoşuma giderdi." "İçeri gel."

Mason yatak odasına adım atar ve kapının hemen ötesinde durur. "Vay canına.

Bu harika görünüyor."

Antika dükkânlarındaki hazine avlarımdan ve gece geç saatlerde Etsy'de gezinirken bulduğum bazı sanat eserlerinden birkaç parça topladım. Birkaç tane

daha fazla bitki. IKEA komodin ve şifonyerin çekmece kulplarının yerine boyalı topuzlar. Bir küme kağıt yıldız fener.

"Teşekkürler," diyorum ve kıyafetlerimi değiştirmek için banyoya giriyorum. Mason'ın beni çıplak görmesini istemediğimden değil, ama bu yeni bir şey ve gerginim. Yatak odasına adım attığımda, boxer külotuna kadar soyunmuştu - vücudu saran, kalp atışlarını hızlandıran, ağzı kuru türden. Karın kaslarının ya da Adonis kemerinin olmaması beni biraz rahatlatıyor ama Mason'ın vücudu zayıf ve fit. Doğruca banyoya koşup saklanmak istiyorum.

"Bu pijamaların içinde çok şirin görünüyorsun," diyor ve ben de üzerinde ananas seçtiğim için memnunum. Tam olarak seksi değiller ama en az rüküş olanları. "Komodinin üzerindeki kitaptan sol tarafı sevdiğini tahmin ediyorum."

"Teşekkürler ve evet, sol taraf benim."

"Bu biraz garip." Mason yatak takımını sağ tarafa çevirir. "Daha önce evli olmadığım biriyle yattığımı sanmıyorum."

"Bir de şu açıdan bak," diyorum yorganın altına girerken. "Pişman olacağın hiçbir şeyle uyanmayacaksın."

Yanımdaki yatağa girerken ağzının bir köşesi sırıtıyor. "Yani, seni boşaltmadığım için pişman olabilirim."

Sözleri kalçalarımın arasındaki ağrıyan ihtiyacı kesinlikle yok etmiyor ve yüzüm ateşle kızarıyor, ama seks yapmadan o kadar uzun zaman geçirdim ki biraz daha uzun süre beni öldürmeyecek.

Umarım.

Kolunu kaldırıyor, böylece göğsüne yerleşebiliyorum. Ben de bunu uzun zamandır kimseyle yapmamıştım. Teni benimkine karşı sıcak ve rahatlatıcı.

"Bilmem gereken kurallar var mı?" Mason soruyor.

"Kaşıklaşmak hoş karşılanır. Pijamalarımın altına izinsiz dokunmak hoş karşılanmaz."

"Not edildi," diyor. "Ve aynı."

Kolumu beline doğru uzatarak biraz daha sokuluyorum. "Mükemmel."

"Sana iyi geceler öpücüğü verebilir miyim?" Uzanıp ışığı kapatıyor.

"Yapmazsan gücenirim."

Karanlıkta ağız benimkini buluyor. Öpüşme kısa sürüyor çünkü ikimiz de gülümsemekten kendimizi alamıyoruz. Dudaklarını alnıma değdiriyor. "İyi geceler Rachel."

"Tatlı rüyalar."

Yan yatıyorum ve Mason arkamda kıvrılıp koluyla beni kendine çekiyor. "Bunun kadar tatlı olmayacaklar" diye fısıldarken ağız kulağımın yanında.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 18

Meraki

Yunan

"Kendinizi ruhunuzla, yaratıcılığınızla veya sevginizle bir şey yapmaya o kadar yürekten verirsiniz ki, eserinizde kendinizden bir parça bırakırsınız"

Mason'la yatakta uyanmanın garip olabileceğini düşünmüştüm ama hayır... hayal ettiğim kadar muhteşem. Uykudayken yüzü rahat ve güzel ve bu bende uyanırken de bu yumuşaklığı nasıl koruyacağımı bulma isteği uyandırıyor. Onu rahatsız etmek istemiyorum ve onu uyurken izlemek ürpertici geliyor, bu yüzden dönüp uyuyorum.

Bir sonraki uyanışında telefonum inşaat işçisi Keith'ten gelen bir mesajla çalıyor. **Kulübeye başlamaya hazırım. Neredesin?**

"Oh kahretsin. Saat sekizi geçti." Yorganı üzerimden atıp yataktan fırlıyorum, beynim bulanık ve ilk olarak ne yapmam gerektiğini bulamıyorum. "Geç kaldım."

Mason'ın kahkahası derin ve uykudan boğuk. "Hasta olduğunu söyle. Eminim patronun aldırmayacaktır."

"Kulübede çalışmaya başlamam ve bu akşamki kitap kulübüne hazırlanmam gerekiyor," diyorum temiz bir şort bulmak için şifonyerimin çekmecesini karıştırırken. "Ve... Tanrım, Maisie'yi Avery'nin evine götürmeliyim."

"Rachel, rahatla." Yataktan kalktı. "Sen kulübeye git; ben Maisie'yi şehir merkezine götürüp kitap kulübü için elimden geldiğince hazırlık yapacağım."

"Olamaz! Bu gece Maisie'yi ne yapacağım? Avery'nin kitap kulübünde benimle birlikte olacağını tamamen unutmuşum." Endişem artıyor. "Belki o-"

"Nefes al."

Duruyorum ve derin nefes alıyorum.

"Daniel ve ben hallederiz," diyor.

"Bunu yapmak zorunda kalmanı istemiyorum."

"Teklif ediyorum," diyor. "Size yardım etmeme izin verin."

"Tamam. Gidip Maisie'yi giydireyim, belki bir Pop-Tart ya da
-."

"Rachel. Dur." Mason beni omuzlarımdan tutuyor ve göz göze gelene kadar başını eğiyor. "Güven bana. Bunu daha önce de yaptım."

"Haklısınız. Teşekkür ."

Bana hızlı bir öpücük verdi. "Git."

O odamdan çıkarken hızlıca giyiniyorum. Yüzümü yıkayıp nemlendiriyorum. Dişlerimi fırçaladım. Maisie'nin odasına gidiyorum ve onu Yōkai'nin patilerine çorap giydirirken buluyorum.

"Bugün hızlı hareket etmeliyiz çünkü geç uyandım," diyorum, Maisie'nin inatçı günlerinden biri olmaması için dua ederek. "Hadi giyinelim."

Beş dakika sonra, artık çorapsız bir Yōkai ile arka merdivenlerden inip Mason'ın bize kağıt havlulara özenle sarılmış yumurtalı ve tostlu sandviçler yaptığı mutfığa giriyoruz. Çay yok ve bu konuda ne hissettiğini merak ediyorum.

"Bugün Leo'nun evine kamyonla gitmek ister misin?" diye soruyor Maisie'ye. "Arkada mı?"

Gülüyor. "Hayır, hanımefendi, ama sizi kamyona kadar sırtımda taşıyacağım."

Maisie mutfak taburelerinden birine tırmanıyor ve kendini onun sırtına atıp kollarını boynuna doluyor. Yumurtalı sandviçi alıyor, kapının yanındaki kancadan kamyonetin anahtarlarını alıyor ve bana göz kırıyor. "Sonra görüşürüz."

Onlar gittikten sonra ayakkabılarımı giyiyorum ve Keith'in beklediği kulübeye doğru yola çıkıyorum. Saçları ağarmış ve elleri yıpranmış yaşlı bir adam.

"Geç kaldığım için çok özür dilerim," diyorum. "Uyandırma mesajı için teşekkür ederim." "Nereden başlamak istersin?"

"Önce tüm mobilyaları yerleştirelim, sonra sanat eserlerinin nereye konması gerektiğini bilirim," diyorum. "Bunlar bittikten sonra, tüm kabarık şeyleri kendim yapabilirim."

Her şeyi kabinlere göre düzenlediğim depolama bölmesine giderken kahvaltı sandviçimi bitiriyorum. Mobilyaları, sanat eserlerini, lambaları, rulo haline getirilmiş halıları ve tekstil kutularını taşıyarak birkaç yolculuk yapıyoruz. Keith, yataklı kanepenin, sehpanın ve sandalyenin yerleşimini düşünürken ve yeniden gözden geçirirken sabırlı davranıyor ve geniş alan içinde küçük bir oturma alanı yaratıyor.

Sonunda tatmin oldum. Öğle yemeği için ara veriyoruz ve döndüğümüzde perde çubuklarını monte ediyor ve kristal avizelerden birini takıyor. Dans eden ayılar baskısını yatağın üzerine asıyor ve badminton racketlerini yataklı kanepenin üzerine çaprazlama yerleştiriyoruz. Lucy'nin tavsiyesine uyarak bir Etsy mağazasından Keith'in mini mutfak duvarına monte ettiği vintage görünümlü bir Parcheesi tahtası aldım. Tüm matkap tozları süpürüldükten sonra, onu normal işine geri gönderiyorum ve geri kalanını kendim yapıyorum - yatağı hazırlıyorum, kırlentleri düzenliyorum, mutfak çekmecelerini mutfak eşyaları ve aletlerle dolduruyorum, perdeleri asıyorum ve banyoya havlu ve banyo malzemeleri tedarik ediyorum. İşim bittiğinde, Mason'ın kitap kulübü hazırlıklarının nasıl gittiğini görmek için musluk odasına gidiyorum.

Tüm Adirondack sandalyeler Mason'ın bira fabrikasının arka tarafına kurduğu açık hava sinema perdesine bakacak şekilde sıra sıra dizilmiş. Bira fabrikasının kapısından içeri giriyorum ve onu, sürecin ilk adımı olan öğütme makinesine bir torba malt dökerken buluyorum.

"Şu anda yeni bir biraya mı başlıyorsun?"

"Sanırım mı?"

"Peki ya kitap kulübü?"

Mason torbayı değirmene boşaltmayı bitiriyor, sonra beni sallanan kapıdan geçirerek içki salonuna götürüyor. Masalar açık büfe tarzında düzenlenmiş, herkesin yiyecek katkısını bekliyor.

"Kırmızı şarap masada," diyor. "Barın altındaki soğutucuda beyaz ve roze. Crock-Pot'ta uyuşturucu kadar bağımlılık yaptığı söylenen Buffalo tavuk sosu, bu yüzden kendinizi uyarılmış sayın. Bir kutu kraker, tam şurada. Kereviz ve havuç da soğutucuda."

"Her şeyi düşünmüşsün."

Şakağına vuruyor, sonra parmağıyla beni işaret ediyor.

"Daniel ve ben ormanda kamp yapmayı ve çocuklara yıldırım böceklerini nasıl yakalayacaklarını öğretmeyi düşündük," diye devam ediyor Mason, "ama sıkılırlarsa, korkarlarsa ya da her neyse, onları eve getiririz."

"Senden bunu istemek benim için çok fazla."

"Gönüllü oldum, unuttun mu?"

"İyi olacak mısın?" diye sordum.

"Bilmiyorum," diyor. "Ama bununla başa çıkacağım."

"Teşekkür ederim."

"Hangi filmi gösteriyorsunuz?"

"*Thelma & Louise*."

"Bu çok neşeli."

Gülüyorum. "Kitap kulübünün hoşuna gidecek bir film gibi görünüyordu."

"Oh, bulacaklar," diyor ve bana hızlı bir öpücük vermek için öne doğru eğiliyor. "Ama Rosemary ve Virginia'yı doğu taş ocağının dibinde üstü açık bir arabanın içinde bulursak, bu senin suçun."

★ ★ ★

Kitap kulübü üyeleri birahanenin dışında etrafımda toplanırken, "Limestone'a hoş geldiniz," diyorum. "Bu ayki toplantımız iki bölümden oluşuyor. Birinci bölümde birahanedeki ilk misafirlerimiz olacaksınız, o yüzden içeri buyurun."

Binanın içine girerken herkes aynı anda konuşuyor. Bazı *ooh* ve *aah*'lar var. Birkaç *vay* be. Nefes nefese bir *vay be*.

"Çok güzel," diyor Rosemary, aynı anda Tori de "Harika!" diyor.

"Teşekkür ederim," diyorum. "Henüz birkaç son rötuşumuz var, ama ben Bir araya geliş şeklinden gerçekten memnunum."

Pat, kızarmış makarna ve peynir toplarıyla dolu bir fırın kabını büfe masasına taşıırken, "Mason'ın burayı bitirebileceğini hiç sanmıyordum," diyor. "Ama eski şaraphaneyi binanın bir parçası haline getirmesine bayıldım."

"Yakından görmek için can atıyordum." Diane masaya içi ıspanak sosuyla dolu bir ekmek kâsesi ekliyor.

"Ben de," diye katılıyor Courtney.

"Bir içki alın. Bir tabak doldur. Etrafa da göz atabilirsiniz," diyorum. "Merdivenlerin yukarısında bir gözlem platformu var ama bu gece bira fabrikası sessiz."

"Mason'ı iş başında göreceğimizi umuyordum," diyor Gail, kaşlarını *ne demek istediğimi anladın mı* tarzında sallayarak.

"Gail!" Virginia skandala uğramış bir halde haykırır. "Onu küçüklüğünden beri tanıyorsun, bisikletiyle adanın etrafında dolaşırken."

"Eğer fark etmediysen," diyor Gail, "o artık küçük bir çocuk değil."

Avery gözlerini kocaman açarak bana bakıyor ve yüksek sesle gülmek için eliyle ağzını kapatıyor.

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama bu gece bebek bakıcılığı yapacak." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz, çok fazla şey söylediğimi hissediyorum. Bakışlar odanın içinde uçuşuyor. Söylenmemiş sorular. Kelleys Adası'nda laf çabuk yayılır. Village Pump'ta birlikte olduğumuz geceyi mutlaka duymuşlardır. Merak ediyor olmalılar.

"Bunu duyduğuma çok sevindim," diyor Rosemary. "Bu bira fabrikasına kapanarak çok fazla zaman geçirdi."

"Her neyse," diyorum, dikkatlerini özel hayatımdan başka yöne çekerek. "Yemek yerken biraz sohbet edebiliriz diye düşündüm, sonra da gecenin ikinci kısmı için dışarı çıkarız."

Sonraki otuz dakika boyunca, Fenike yeraltı dünyasında geçen bir genç yetişkin fantezisi olan kitap hakkında sadece bardaklarımızı ve tabaklarımızı yeniden doldurmak için duraklayarak canlı bir tartışma yürüttük. Çoğunlukla aklım kitap kulübünde ama Stargazer musluğunun kulpunu çektiğimde Mason'ın bunu benim için yaptığını hatırlıyorum ve bu düşünce içimi ısıtıyor.

Kitap tartışması sona erdiğinde, dışarı çıkmadan önce herkesi bardaklarını doldurmaya teşvik ediyorum. Hepimiz içkilerimizi doldurup arka kapıdan verandaya çıkıyoruz.

Akşam sıcak olmasına rağmen, etkili olması için sandalyelerinin her birinin koluna kırmızı polar bir battaniye örttüm ve çukurda bir ateş yaktım. Projektör verandanın arka tarafındaki bir bar taburesine kuruldu.

"Açık havada film gecesini misafirlerimiz ve yerel halk için düzenli bir etkinlik haline getirmeyi umuyoruz," diyorum. "Yani, bir kez daha, kömür madenindeki kanaryalarım olacaksınız. Bu gecenin filmi özellikle sizin için seçildi... *Thelma & Louise*."

Projektörün düğmesine basıyorum ve Avery'nin yanındaki Adirondack sandalyeye yerleşiyorum.

"Çok iyiydin," diye fısıldıyor.

"Teşekkürler," diyorum. "Ama karaoke ve film gecesini arasında Mason kitap kulübü hakkında çok şey biliyor. Ya onu öldürmemiz ya da onursal üye yapmamız gerekecek."

Avery kıs kıs güler. "Hiçbirinin onun her ay kitap kulübünde olmasından şikayet edeceğini sanmıyorum, özellikle de Gail'in."

Courtney'nin golf arabası garaj yolundan döndükten kısa bir süre sonra Mason ve Daniel ağaçların arasından çıkar. Her iki adam da küçük bir çocuğu elinden tutmuş götürüyor. Maisie Fred'i boynuna sarmış, bu da onun ölçülemeyecek kadar yorgun olduğu anlamına geliyor, ancak Leo elinde ateşböcekleriyle dolu bir fıstık ezmesi kavanozuyla neredeyse enerjiyle titreşiyor.

"Biz... batırdık," diye itiraf ediyor Daniel. "Leo s'mores ile kafayı bulmuş durumda ve Maisie de amperden on bire kadar huysuz."

Maisie Mason'dan ayrılıyor ve bana doğru koşuyor. Sanki günlerdir ayrıymışız gibi önce bacaklarıma sarılıyor, sonra da sinirli küçük yumruklarıyla kalçalarımı yumruklamaya başlıyor. "Eve gitmek istiyorum."

Onu kucağıma . "Evindesin, bebeğim."

"Hayır. Ben diğer evimize gitmek istiyorum, Oma'nın yaşadığı yere."

"Yeni bir evi var, hatırladın mı? Oraya taşınmasına yardım etmiştik. Artık burada yaşıyoruz."

Maisie burnunu omzuma sürtüyor. "Bundan hoşlanmadım."

"Bunu sabah konuşuruz, tamam mı?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Mason kederli görünüyor. Sanki yanlış bir şey yapmış gibi.

"Bu onun için normal," diyorum. "Bunu kişisel algılama. Harika iş çıkardın." Avery bana "Temizliğimiz var," dedi. "Onu yatağına götürün."

Her zamanki gibi, Maisie eve giderken kollarımda uyuyakaldı. Onu soymaya ya da pijamalarını giydirmeye zahmet etmiyorum. Spor ayakkabılarını çıkarıp onu yatağına yatırıyorum. Yōkai yatağına atlıyor ve Maisie'nin sırtına yerleşiyor.

"Teşekkürler," diye fısıldıyorum kediye, o da bana ters ters bakıyor.

Bira fabrikasına döndüğümde Mason projektörü ve perdeyi sökmüş, Avery de çiyden ıslanmasınlar diye battaniyeleri toplamıştı. Leo yere yığılmadan önce "küller, küller, hepimiz düşeriz" şarkısını söyleyerek daireler çizerken Daniel birahanedeki kirli bardakları yıkıyor.

"Yatma saatinden sonra çikolata yemek en iyi planım değildi," diyor Daniel. "Ama iyi tarafından bakarsak, muhtemelen geç uyuyacak."

Şarap şişelerinin tortularını giderden aşağı döküyorum. "Bugün uzun bir gündü ve en iyi arkadaşların bile bazen ara vermeye ihtiyacı olur. Maisie'yi yarın evde tutacağım."

Mason ve Avery dışarıdan geliyorlar ve dördümüz içki odasını temizlemeyi bitiriyoruz. Avery Leo'yu dönüşün ortasında yakaladı. "Sakinleşme zamanı, küçük adam. Eve gidiyoruz."

Onlara teşekkür edip iyi geceler diledikten sonra, Mason ve ben içki salonunda yalnız kaldık.

"Merhaba," diyor, elimi tutuyor ve beni kendine çekiyor. Gülümsüyorum, kalbim uçuşa geçiyor.

"Merhaba."

Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni öptüğünde rahatlamış gibi hissediyorum. *Nihayet*. Kollarımı boynuna doluyorum ve onun kolları da belimi sararak beni kendine çekiyor. Dili ağzıma dalıyor ve uzun uzun öpüşüyoruz.

"Aman Tanrım." Bir ses bizi böldü. Avery'nin sesi. "*Çok* özür dilerim. Çantamı unutmuşum."

Sevişmiyormuşuz gibi davranmak için artık çok geç, bu yüzden Mason beni kollarının arasında tutuyor ve odanın diğer ucuna, kanepenin üzerinde duran küçük süet çantasının olduğu yere ve kapıya doğru koşuyor.

"Hiçbir şey görmedim," diyor heyecanlı bir şekilde yumruğunu havaya kaldırarak. "Ama biliyordum! İkinizi de seviyorum. Hoşça kalın."

O gittikten sonra Mason alnını benimkine değdiriyor ve biraz gülüyor. "Bunun sonunu *asla* duyamayacağız."

"Biliyorum."

"Ama bunu asla bir sır olarak saklayamayacaktık," diyor. "Seninleyken mutlu olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum ve gözleri olan herkes bunu fark edecektir."

"Egom için çok iyisin."

"Bunu duyduğuma sevindim." Burnumun ucunu öpüyor. "Egon bunu hak ediyor." "Eve girmeliyiz."

Beni kollarının çemberinden kurtarıyor ve elimi tutuyor. "Bu alt metindi... değil mi?"

"Eğer öyle olmasını istiyorsan."

Mason sırtlıyor. "Kesinlikle öyle."

Bira fabrikasını kilitlemek için duruyoruz, sonra eve doğru yürüyoruz. Çoğunlukla açık olan gökyüzünde ince bulutlar süzülüyor. Yıldızlar her yerde. Ve havada sadece bir esinti öpücüğü var.

"Hiç dışarıda yaptın mı?"

"Ne yaptın?" diye soruyor, bana ne demek istediğimi çok iyi anladığını gösteren bir sırıtış atmasına rağmen. "Balık tutmayı mı? Beyzbol mu? Çimleri biçmek mi?"

Yan tarafına dirsek atıp gülüyorum. "Ahmak. Seksten bahsettiğimi biliyorsun."

"Hiç açık havada seks yapmadım," diyor. "Yaptın mı?"

"Hayır."

"Denemek
ister misin?"

"Evet."

"Burada bekle." Mason koşarak birahaneye gidiyor ve kırmızı polar battaniyelerden biriyle geri dönüyor, sonra beni evin arka tarafında, iki büyümüş leylak çalısının arasındaki küçük bir oyuğa götürüyor. Gecenin bu saatinde kimsenin bizi görme ihtimali yok ama mahremiyete verilen bu küçük önem için minnettarım.

"Maisie'ye yakın olmamız gerekmeseydi," diyor battaniyeyi çimlerin üzerine sererek, "seni ormanın derinliklerine götürür ve sana ağza alınmayacak şeyler yapardım."

Sandaletlerimi çıkardım ve . "Ooh, ne gibi?"

"Sana söyleseydim anlatılamaz olmazlardı, değil mi?" Mason yanıma uzanıyor ve ona sarılmam için kolunu kaldırıyor. Tişörtü Daniel ve çocuklarla birlikte yaktıkları kamp ateşinden kalma odun dumanı gibi kokuyor.

"Sana inanmıyorum."

Hafifçe gülüyor. "Çok zekisin, çünkü neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikrim yok. En sıcak görüşüm öpüşmenin temel ön sevişme olduğudur."

"Bir gösteri lütfen."

Mason yüzüme doğru kayıyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Tüy gibi hafif, sonra kayboldu. Yanaklarımı, burnumu, alnımı öpüyor ve boynumun kenarına ulaştığında, uyluklarımın arasında biriken sıcaklığı hissediyorum.

"Ne demek istediğinizi anlıyorum."

"Oh, daha yeni başlıyorum."

Bir sonraki öpücük uzun ve yavaştı ve kendimi tamamen onun ağzının benimkinin üzerindeki hissine teslim ederek zevke gömülüyorum. Zaman anlamını yitiriyor ve nihayet gözlerimi açtığımda yıldızlar gökyüzünde hareket etmiş oluyor.

"Rachel," diyor, sesi yumuşak ve alçak. "Seni her yerinden öpmek istiyorum."

Bu düşünce nefesimi kesiyor ve "Evet, lütfen" diye fısıldıyorum.

Elbisemin önündeki düğmeleri açıyor ve ellerinin tenime kısa bir dokunuşu bile neredeyse dayanılamayacak kadar fazla geliyor. Elbisem düşüp açılıyor ve ben de iç çamaşırı giydiğim için sessiz bir şükür duası ediyorum. Tişörtünün eteklerine uzanıyorum ve Mason ipucunu alıp tişörtünü kafasının üzerinden çekiyor. O şortunu çıkarırken ben de sütyenimi çıkarıyorum, kıyafetlerimiz çimlerin üzerinde yığınlara dönüşüyor. Boxer külotunu çıkarıyor, sonra iç çamaşırım çıkarmama yardım etmek için battaniyenin üzerine diz çöküyor.

Kendimi çok açıkta hissediyorum. Sadece beni hiç çıplak görmemiş bir adam tüm kusurlarıma aynı anda şahit olduğu için değil, sanki vücudum tüm evrenin görmesi için sergileniyormuş gibi hissettiğim için. İçgüdüsel olarak battaniyeyi üzerime çekiyorum. Kendimi saklamak. Ta ki Mason neredeyse saygılı bir ses çıkarana kadar.

"Sen." Durdu. Sertçe yutkunuyor. "Rachel, sen lanet bir tanrıçasın."

Eğildi ve ağzımı açmaya başladı.

Bu öpücüğün daha öncekilerden aşağı kalır yanı yok ama bu kez sıcak çıplak tenini benimkine bastırıyor. Dilinin yumuşak bir hareketiyle ağzımdan aç bir inilti çıkarıyor ve onu kendi diline hapsediyor. Sıcaklık içimde bir dalga gibi yuvarlanıyor, hangi yönün yukarı olduğunu anlayamayana kadar duyularımı altüst ediyor.

Dudakları benimkilerden uzaklaşıyor, boynumda usulca geziniyor. Uyluklarımın arkasında tüylerim diken diken oluyor. Başparmağının ucu yavaşça meme ucumun üzerinde kayıyor. Nefesim kesiliyor, göz kapaklarımın arkasında kıvılcımlar dans ediyor ve sırtım daha fazlası için açgözlülükle yükseliyor. Başparmağını dilinin bir kıvrımıyla değiştiriyor ve neredeyse battaniyeden havalanıyorum.

"Mason." İsmi bir yakarış gibi dökülüyor, ağzından neredeyse çok fazla çıkıyor ama yetmiyor.

"İyi misin?"

"Tamam, ama-" Meme ucumu ağızına aldığında nefesim kesiliyor ve cümlemin geri kalanı kayboluyor.

Mason beni her yerimden öpmek istediğini söylerken abartmıyordu. Dudakları uyluğumun iç kısmını sıyırdığında, serbest kalmak için yalvarıyordum. Adını haykırdığımda, evren sadece iki kişiden oluşuyordu.

OceanofPDF.com

Temmuz

OceanofPDF.com

BÖLÜM 19

Liming

Trinidad ve Tobagon İngilizcesi

"yiyecek, içecek, sohbet ve kahkahayı paylaşırken hiçbir şey yapmama sanatı"

Dört Temmuz her zaman en sevdiğim bayramlardan biri olmuştur. Havai fişek gösterilerini izlemeyi seviyorum. Kırmızı, beyaz ve mavi giyinmeyi seviyorum. Ve Aquamarine'de tüm gece süren barbekü organizasyonuna yardım etmeyi hep sevmişimdir. Deneyimli bir el olmama rağmen, Limestone'un 4 Temmuz'daki açılışıyla ilgili zihinsel bir kontrol listesi hazırlarken midem düğüm düğüm oldu. Adadaki çoğu insan bayramı aileleriyle birlikte kutladığı için Mason ve ben ücretsiz bira ve bira fabrikası turlarıyla tüm gün açık bir ev düzenlemeye ve ziyaretçilere bitmiş kulübeyi kontrol etme fırsatı sunmaya karar verdik. Benim dışımda her şey hazır. Mason'ın ailesi Cleveland'dan geliyor ve bu ilk karşılaşmamız olacak.

"Ya ailen beni sevmezse?" Üzerinde sadece lacivert bir şortla banyodan çıkarken soruyorum. Ben zaten bir çift kiremit kırmızısı şort, düz beyaz bir tişört ve lacivert düşük topuklu Chucks giymiştim.

Yıldızların altındaki gecemizden sonra Mason üst kattaki odama taşındı - bizim odamıza - ve ofisini Yōkai'nin kedi yaşam alanına dönüştürdü. Daniel ona duvar rafları yapıyor ama şimdilik kedi ağacının en üst basamağında, güneş ışığının tam olarak düştüğü yerde takılmaktan memnun. Mason'la henüz çok iyi arkadaş değiller, ama Yōkai sık sık saldırmıyor.

"Seni sevecekler," diyor.

"Nasıl bu kadar eminsin?"

"Annemle babamı otuz dokuz yıldır tanıyorum." Saçıma mavi bir bandana bağladığım aynanın önünde arkamdan yaklaşıyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Bu kıyafetin içinde o kadar tatlı görünüyorsun ki, hemen üzerinden çıkarmak istiyorum-"

"Mason!" diye bağırıyor bir kadın sesi -sanırım annesi- yan kapı gıcırdarken. "Geldik!"

Arka merdivenlerden aceleyle inip Brown'larla dolu mutfağa girerken kırmızı-beyaz-mavi ekose gömleğinin düğmelerini ilikliyor. Son basamaktan itibaren anne-babası, kardeşleri, kayınvalidesi, yeğenleri ve yeğenleri tarafından bir kucaklama ve öpücük bulutuyla sarılışını izliyorum. Bu kadar küçük bir aileden geldikleri için, onların varlığı odayı dolduruyor ve bu biraz bunaltıcı. Kargaşayı duyan Maisie, Yōkai'nin odasından koşarak içeri giriyor ve bu kadar çok insanı görünce durmak için sığıyor.

"Aile," diyor Mason. "Rachel Beck ile tanışmanı istiyorum. Nisan ayında burada otel projesinin yöneticisi olarak işe başladı ama artık birlikte çalışıyoruz."

Anne ve babası sanki bu yeni bir bilgiymiş gibi kısa bir bakış atıyorlar ve sonra annesi bana bakıyor. Beni süzüyor. Dişlek bir gülümseme sunmuyor ama ağzının köşesi şaşırtıcı derecede tanıdık bir şekilde yukarı kalkıyor.

"Rachel, bunlar benim ailem, David ve Yōko Brown." Mason elime uzanarak beni kendine çekti ve kolunu belime doladı.

Babası altmışlı yaşlarının sonunda ya da yetmişli yaşlarının başında görünüyor. Heybetli bir boyu, gümüş rengi saçları ve küçük oğluyla aynı keskin çene çizgisi var. Ön kolunun arkasında yeşil bir dövme var. Belki askeri bir şeydir, ama zaman bunu söyleyemeyecek kadar soldurmuş.

Mason'ın annesi kocasıyla aynı yaşlarda, çene hizasındaki siyah saçlarında muhteşem bir beyaz çizgi var ve neredeyse hiç kırıksıklığı yok. Ayak bileklerine kadar inen mavi bir etek, beyaz bir tunik üst ve şeffaf kırmızı bir sonsuzluk atkısı giyiyor. Çok şık.

"Merhaba," diyorum ikisiyle de el sıkışarak. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum." "Mason bize senin hakkında çok şey anlattı," diyor babası. "Sadece bu kısmı değil." "Bu hepimiz için biraz yeni bir şey."

"Peki kim bu tatlım?" diye soruyor annesi, Maisie mutfak adasının köşesinde sürünüp utangaç bir şekilde kalçama yaslanırken.

"Bu benim kızım, Maisie." Maisie'nin seviyesine iniyorum. "Bu Mason'ın annesi, babası ve ailesinin geri kalanı."

Anne ve babasına gözlerini dikmiş bakıyor, ilişkileri çözümlemeye çalışırken hiçbir şey söylemiyor.

"Bu benim Kardeşim, Laurel, ve onu Koca, Mike," Mason diyor ve yüz hatları babalarına daha çok benzeyen bir kadını işaret ediyor.

Burnu daha belirgin, gözleri daha az köşeli. Laurel'in kocası ensesinde bir demet halinde bağlanmış rasta saçlarıyla yakışıklı bir Siyah adam ve üç çocukları ikisinin güzel bir karışımı. "Bunlar da John, James ve Lillie."

Mason diğer grubu işaret ederken merhabalaşıyoruz. "Bu benim kardeşim Owen ve karısı Didie."

Brown kardeşler arasında annelerine en çok benzeyen Owen'dır. Karısı da Asyalı ama daha yuvarlak bir yüzü, daha geniş bir burnu ve daha koyu bir cilt tonu var. Etnik kökenini tam olarak tanımlayamıyorum ama muhteşem ve ekstra kıvrımlı bir kadın ve ailelerinin bu kadar geniş, güzel ve kapsayıcı olmasını seviyorum.

"Çocukları da Keo ve Mali," diye devam ediyor Mason.

Bir merhaba ve hoş geldin turu daha ve sonunda hepimiz tanıştık.

"Anne ve baba, üst kattaki misafir odası sizin için" diyor. "İlk kulübede de standart bir yatak ve bir yataklı kanepeler var. Daniel ve Avery Rose, kulübeyi paylaşmak istemezseniz evlerinde bir oda teklif ettiler, bu yüzden kimin neyi alacağını bulmak için yazı tura atmaktan veya taş-kağıt-makas oynamaktan çekinmeyin."

"Maisie'nin odasında uyku tulumundaki çocuklar için de bolca yer var," diye ekliyorum.

Mason'ın yeğenlerinin hepsi Maisie'den büyüktür ama en küçükleri olan Lillie sadece birkaç yaş büyük gibi görünmektedir. Maisie'ye yaklaşıyor. "Barbie oynamak ister misin?"

Maisie başını sallar. "Odamı görmek ister misin?"

Mason'ın ailesinin geri kalanı dağılırken ikisi Lillie'nin bavulunu sürükleyerek arka merdivenlerden çıkarlar. Mason, Owen, Didie, Laurel ve Mike kulübeyi görmek için dışarı çıkarken, büyük çocuklar kulübede bisikletler bulur ve Division Sokağı'na doğru araba yolunda kaybolurlar. Mason'ın babası küçük kızları takip ederek bavulları boş odaya taşıyor ve beni Mason'ın annesiyle yalnız bırakıyor.

"Mason içki odasının duvarları için eski aile fotoğraflarını getirmeni istedi mi?" Oğluyla olan ilişkimden bahsetmeye fırsat bulamadan soruyorum.

"Unutmuş olmalı," diyor kadın. "Ama bu çocuk hayatı boyunca dağınıktı."

"Kulağa doğru geliyor."

Gülüyor. "Kaç fotoğrafa ihtiyacınız var?" "Size taproom'u gösterebilir miyim?"

"Görmeyi çok isterim."

Güneşli kadife çiçekleri ve kadifemsi kırmızı sardunyalarla yeni sınırlandırılmış, çiçeklerin arasına güneş ışıkları serpiştirilmiş bira fabrikasına giden yolda yavaşça yürüyoruz. Mason'ın annesi her şeyi anlıyor. "Geçen sonbahardan beri buraya gelmemiştim. Bütün bu alan çimenlerle doluydu."

"Nisan'da geldiğimde de aynıydı."

"Bunların hepsini sen mi yaptın?"

"Hem evet hem hayır," diyorum. "Bence Mason bir itkiye ihtiyacı biliyordu ama beni işe aldığı anda onu gerçekten iteceğimi bilmesine imkan yoktu. Ben onun omuzlarındaki yükün bir kısmını aldım."

Bir an sessiz kalıyor, sonra başını sallıyor. "Evet, bunu görebiliyorum."

Ön kapıya ulaştık. Kapıyı onun için açık tutuyorum ve ışıkları açıyorum. Tepedeki avize parıldıyor ve vitray lambalar zemine mavi desenler saçıyor. Yōko'nun gözleri odada geziniyor.

"Bira etiketlerini büyütüp çerçeveletmişim ama çok fazla yer kaldı," diyorum. "Mason'ın gerçekten zengin bir aile geçmişi olduğu için eski fotoğrafların -özellikle de daha samimi, daha az poz verilmiş olanların- güzel görüneceğini düşündüm. Sadece Brown'lar değil, senin ailen de."

"Eski fotoğraflarla dolu bir tavan aramız var" diyor. "Bir gün Cleveland'a gel. Birlikte kutulara bakarız ve en beğendiklerinizi seçersiniz."

"Bu hoşuma giderdi."

Yōko, Sunshine Ale etiketinin önünde duraksıyor. "Bu ne?" "Oh!

Bunun sürpriz olması gerekiyordu."

"Yeşil çay," diyor gülümsemesini iki parmağıyla kapatarak. "Her zaman çok düşünceli bir çocuk olmuştur."

"Öyle."

"Onu seviyorsun," diyor. Bir ifade, soru değil.

"Erkekler söz konusu olduğunda ... hatalar yaptım," diyorum. "Yanlış olanları seçtim ya da çok erken atladım, bu yüzden bu kelimeyi anlamsızca kullanmamayı öğreniyorum. Mason'a çok değer veriyorum ama sanırım o hâlâ bazı şeyleri aşmaya çalışıyor."

"David bize Jessica'nın gittiğini söylediğinde çok şaşırdık," diyor. "Onu seviyorduk. Onu hala seviyoruz. Ancak evliliklerinin, birlikte yaşadıkları kederin ağırlığını taşıyamayacağını anladık. Oğlumun mutlu olmasını istiyorum ve eğer siz de bu mutluluğun bir parçasıysanız, hayatımıza hoş geldiniz."

"Teşekkür ederim."

"Ona biradan haberdar olduğumu söylemeyelim," diyor komplocu bir tavırla. "Anlaştık."

Sabah yerini güneşli bir öğleden sonraya bırakırken Maisie ve Lillie, Mike'ın onlar için yan bahçeye kurduğu fiskiye'nin içinden çılgık çılgıca koşuyor. Yerel halk gelip gider, Mason'ın birasını denemek ve ilk kulübeye göz atmak için taproom'da durur. Daniel, Avery ve Leo yaban mersini ve çileklerle süslenmiş Amerikan bayraklı bir pastayla gelirler ve hemen arkalarında Daniel'in ebeveynleri Fred ve Betsy Rose vardır. Vivian ve Lucy konserve kavanozları dolusu baharatlı ev yapımı turşu ve dev bir kase patates salatası getirir. Mason'ın babası barbekünün başına geçerek hamburger, soslu sandviç ve et yemeyen Didie için sebzeli burger pişiriyor. Onlar acıktıkça, daha büyük çocuklar da adanın etrafında bisiklet sürmeye başlarlar. Rosemary arka bahçesindeki ağaçtan kendi yaptığı bir şişe kayısı likörüyle uğruyor, yaşlılar ada dedikodularını konuşurken likörlerini yudumluyorlar.

Telefonum Brian'dan gelen görüntülü aramayla çaldığında Maisie'nin oyununu izliyordum.

"Brian! Dördüncün kutlu olsun," diyorum.

"Evet, Maisie ile konuşabilir miyim?"

"Fiskiye'nin içinde oynuyor. Belki onun yerine bunu yarın yapabiliriz?"

"Onunla istediğim zaman konuşabileceğimi söylemiştin."

"Biliyorum," diyorum. "Ama kelimenin tam anlamıyla sırlıslık ve yaptığı şeyi durdurmak istemeyecektir."

"Onu benden uzak tutamazsın. Bu doğru değil." "Brian, bu bir tatil."

Sessiz ve arka planda birinin konuştuğunu duyuyorum. Annesine benziyor ama ne dediğini anlayamıyorum.

"Maisie'yle konuşmak istiyorum," diyor Brian, sesinde keskin bir tonla.

"Tamam." Bahçeyi geçip kızların ve şimdi de Leo'nun yüzlerini doğrudan fiskiyenin içine yere gidiyorum. Onunla havadan sudan konuşmanın bir anlamı yok, o yüzden konuşmuyorum. Telefonu Maisie'nin yüzünü görebileceği şekilde ona doğru çeviriyorum. "Maisie, baban merhaba demek istiyor."

Koşup ona el sallıyor. "Merhaba babacığım! Arkadaşlarımla oynamakla çok meşgulüm! Güle güle!"

O fiskiyeye doğru koştururken ben de telefonu çeviriyorum. Brian'ın ağzı sert bir çizgi halinde ve onu hiç görmediğim kadar öfkeli görünüyor.

"Bunu sen yaptın," diyor.

"Hayır, Brian," diyorum sesimi düz tutarak. "Bunu sen yaptın. Video oyunları oynamak ya da kız arkadaşınla takılmak için Maisie'yi eve her erken getirdiğinde, kızından daha önemli şeyler olduğu mesajını verdin. Ve bir bayram kutlaması sırasında aradın." Rosalie'nin ekran dışından tekrar konuştuğunu duyuyorum ama ne dediğini anlayamıyorum. Sanki dinliyormuş gibi bir süre başka tarafa bakıyor ve aniden ekran kararıyor. Tüm konuşma beni tedirgin ediyor. Neden *bugün* Maisie'yle konuşmadığı için yaygara koparmayı seçti? Neyi başarmaya çalışıyordu? Onu geri aramaya çalışıyorum ama telefon doğrudan sesli mesaja.

"Hey." Avery iki elinde kırmızı birer Solo bardakla yanıma gelirken beni kendime getiriyor. Onu kitap kulübü gecesinden beri kısa bir süre görmüştüm, Mason'la beni meyhanede öpüşürken yakalamıştı ama bugün için hazırlanmakla o kadar meşguldüm ki gerçekten konuşma fırsatımız olmamıştı. Bana bardaklardan birini uzattı. "Sana bira getirdim."

"Teşekkürler."

"Orada neler oluyor?" diye soruyor, kaşlarının arasındaki gergin noktaya parmağının ucuyla dokunarak. "Her şey yolunda mı?"

"Konuşmaya degecek bir şey yok."

"Mason'ın bununla bir ilgisi var mı?"

"Hayır," diyorum, Mike, Daniel ve Owen ile mısır deliği oynadığını görene kadar araziyi tarıyorum. "O harika biri."

"Çok ince bir nokta koymak istemem ama biliyordum." Güldüm. "Biliyordun."

"Ve sana ayrıntıları sormamak için çok uğraşıyorum," diyor Avery. "Daniel bana bunun beni ilgilendirmedini hatırlatıp duruyor."

"Çok fazla ilişkim olmadı ama geçmişte, ihtiyacım olanı hiçbir şekilde alamadığım için stresli hissederek çok zaman geçirdim," diyorum. "Mason'la olan ilişkim hakkında söyleyebileceğim şey, kaygılarımı uzak tuttuğu ve iyi şeyler için çok fazla yer bıraktığıdır."

"Bilmem gereken tek şey bu," diyor.

"Yoga da yardımcı oluyor," diye ekleyerek onu güldürüyorum. "Teselli ödülü olmama gerek yok."

Akşam karanlığında ızgaradaki kömür yanarak yumuşak turuncu bir parlılığa dönüşür ve biri çukurda ateş yakar. Mike ve Owen çocuklar için bambu maytap kutuları çıkardılar. Maisie'nin maytabının ucunu kömür közlerinden birine elimi onunkinin üzerinde tutuyorum. Maytap mavi ışığa dönüştüğünde sevinçle çığlık atıyor ve birlikte etrafta sallıyoruz. Mali havaya adını yazıyor. Lillie maytabı bir peri asasıymış gibi bileğini sallıyor. James ve John ışın kılıcı düellosu yapıyor. Keo aynı anda beş tane yanan kırmızı maytap tutarak kendini ateş lordu ilan ediyor. Leo maytabını kol uzunluğuna kadar uzatır ve bir daire çizerek döner.

Maisie birkaç kızarmış şekerleme yedikten sonra yorulmaya başlıyor, ben de onu biraz kestirmesi için eve götürüyorum. Uyku düzeni bozulacak ama daha önce hiç havai fişek gösterisi görmemişti ve onu reddetmeye yüreğim el vermiyor.

En alt basamağa ulaştığımda, Mason'ın bahçenin karanlık ve sessiz tarafına bakan mutfak penceresinde durduğunu fark ediyorum. Yanında duruyorum ve kolunu omuzlarıma doluyor.

"Merhaba yabancı," diyorum. "İyi misin?"

"Çoğunlukla, ama bazen anılar geliyor."

"Bugün çok şey oldu. Herkes gitmişken havai fişek gösterisini atlayıp rahatlamak ister misin?"

"Hayır," diyor şakağımı öperek. "Bu benim en sevdiğim kısım."

"Aileni seviyorum."

"Senden hoşlanıyorlar."

"Sizin kendi küçük Birleşmiş Milletleriniz var."

Mason güler. "Doğru. Mike'ın annesi Guyanalı, Didie'nin ailesi ise Laos'tan Amerika'ya gelmiş. Babam 4 Temmuz'da hep geleneksel piknik yemekleri ister ama diğer tatil yemeklerimiz muhteşemdir. Şükran Günü'ne kadar bekleyin. Göreceksiniz."

Bizi aylar sonrasına yansıtmasını seviyorum ama kendimi aşmak istemiyorum. Bu kadar mutlu olmanın rahatlığını yaşamak istemiyorum. "Kulağa hoş geliyor."

"İyi misin?"

Mason'ı aile içi meselelerimin içine çekmek istemediğimden, "Brian'la daha önce gereksiz bir drama yaşadık," diyorum. Ama o tuhaf konuşmada Brian'ın Maisie ile dostça sohbet etmek istemesinden daha fazlası olduğu hissinden kurtulamıyorum.

"Anladım," diyor Mason. "Ve Şükran Günü hakkında düşünmek çok fazla düşünmektir."

"Evet."

Yüzünü bana dönüyor ve elini boynuma dayıyor, başparmağı yanağımı okşuyor. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, şu anda, burada, seninle olmayı dünyadaki herkese tercih ederim."

"Bu çok fazla insan demek."

"Ben de bunu söylüyorum." Bana verdiği öpücük uzun süreli ve tatlı. "Partiye yeniden katılsak iyi olur, çünkü... bu bizim partimiz."

Yōkai sinsice odaya giriyor ve mutfak tezgahının üzerine atlıyor, onu daha önce hiç böyle bir şey yaparken görmemiştim. Mason bile şaşırmış görünüyor. Kendini ona sürtmüyor - henüz bu sevgi seviyesine yaklaşmadı

-Ama ona bir ödül verene kadar bakıyor.

Dışarıda James, John ve Keo havai fişek patlatmaya başladılar ve ben yüksek sesle onlara el koymamız gerekip gerekmediğini merak ediyorum.

"Bu bir geçiş töreni," diyor Mason. "Owen ve ben onların yaşındayken, babam havai fişek gösterisine kadar bizi oyalaması için şişe roketleri verirdi."

Brown ailesinin geri kalanıyla ateş çukurunun etrafında yeniden bir araya geliyoruz; sandalyelerde toplanmışlar, aile hik yelerini paylaşıyor ve gülüyorlar. Avery ve Daniel dışında diğ r yerliler evlerine gitmiş.

Mason'ın annesinin yanına oturuyorum, o da eğilip elini benimkinin üzerine koyuyor. "Bana g n řđđ birasını gösterdi. Çok şaşırmış gibi davrandım."

Gülüyorum. "Tadına baktın mı?"

"Evet," diyor. "ok beğendim ama senin ebeğ meci biranı daha çok seviyorum."

"Bu çalışmak zorunda olmadđđm ilk 4 Temmuz." Ona Aquamarine'de tüm gece süren barbek den bahsediyorum. "Konuklar South Beach'te havai fişek gösterilerini izlemeye gider ve otele döndüklerinde Kobe burgerleri ve bifteklerle dolu bir ızgara ve gün doğumuna kadar dolu bir bar olurdu. Geceleri alıřtđđm için ailemle birlikte havai fişekleri izlemek için asla evde olmazdım."

"Peki sen eğleniyor musun?"

" yleyim," diyorum. "Gelecek yıl bir şeyler pişirmeyi deneyebilirim."

Y ko, "Japonya'dan taşındıktan sonra David beni ilk 4 Temmuz'um için adaya getirdi," diyor. "Fark etmediyseniz, Kelleys Adası çok beyazdır, bu yüzden bazı insanlar David Brown'ın Asyalı bir kızla evlenmesini skandal olarak değerlendirdi."

"Buna inanırım."

"Vietnam'daki savaşın üzerinden çok zaman geçmemişti, bu yüzden sürekli Vietnamlı olmadđđmı açıklamak zorunda kaldım. Yaşlı bir adam İngilizce anlamadıđđmı düşündüğü için bana bağırıp duruyordu."

"Yikes."

Başını sallıyor. "oğu insan kibar olmasa da nazikti ve havai fişekleri bu gece izleyeceğimiz verandadan izledik. O zamanlar evin sahibi Fred Rose'un babasıydı."

"Kökler burada iniyor, değil mi?"

"Kesinlikle  yle," diyor. "Ve adalıların yeni şeylere ısınması zaman alabiliyor. Rosemary Walcott buzların kırılmasına yardımcı oldu."

"Onu çok seviyorum," diyorum. "O ve Avery bana hoş karşılandığını hissettiren ilk kişilerdi."

"Eminim aileni özlüyorsunuzdur."

Mason'ın babası havai fişekler için Carpenter Point'e gitme vaktinin geldiğini fark edene kadar ona annemden -asker bir adamla evlendikten sonra Amerika'ya taşınması da dahil olmak üzere- ve Anna'nın Karayipler'deki maceralarından bahsediyorum. Maisie'yi uyandırmak için eve gidiyorum ve onu Mason'ın kamyonetle beklediği yere götürüyorum. Kardeşleri, yeğenleri ve yeğenlerinin hepsi arkaya biniyor ve Maisie bunu görünce onlara katılmak için yalvarıyor.

Didie, "Onu ben tutarım," .

"Kısa bir yol ve yavaş gideceğim," diye beni temin ediyor Mason. "Söz veriyorum."

Maisie'yi kamyonetin yanından Didie'nin kucağına alıyorum ve kabine tırmanıyorum. Arkamızda iki golf arabasıyla birlikte şehir merkezinden geçip West Lakeshore Drive'a doğru ilerlerken küçük bir geçit töreni oluşturuyoruz. Roses'ların evi gölün engelsiz manzarasına sahip ve adanın yarısı gösteri için gelmiş gibi görünüyor. Battaniyelerin üzerine yayılmışlar ve geniş ön bahçede katlanır çim sandalyelere oturmuşlar.

Mason, Maisie'yle beni yolun karşısına geçiriyor, suyun kenarındaki büyük bir kayanın üzerine oturuyoruz, hepimiz bir kaşık seti gibi iç içe geçmişiz.

"Burası her zaman en sevdiğim yer olmuştur. Buradan Lakeside ve Put-in-Bay'den gelen havai fişekleri görebilirsiniz." Batıdaki karanlık kara parçalarını işaret ediyor. "Ve açık gecelerde Cedar Point'teki gösteriyi de görebilirsiniz."

Saniyeler sonra Lakeside'dan bir roket gece gökyüzüne doğru vızıldayarak yükselir ve büyük bir kırmızı patlama ile patlar. Tüm kalabalık toplu bir *ooooooooh* ile tepki verir!

Maisie hayretle soluk soluğa kalır. "Anne, gördün mü?"

Bir sonraki çiçek pırıl pırıl yeşile dönüşürken "Evet," diyorum. Sonra Mason'a: "En sevdiğin yeri bizimle paylaştığın için teşekkür ederim."

PG ile PG-13 arasında ince bir çizgide yürüyen bir öpücükle cevap verir. Ve beni biraz nefessiz bırakıyor.

"Hey," diyor Daniel kayadan. "İkinizin havai fişekleri izliyor olmanız gerekiyordu."

Mason bana sırtıyor. "Olmadığımızı kim söyledi?"

BÖLÜM 20

Natsukashii

Japonca

"anıları geri getirdiği için kalbi ısıtan bir duygu"

Arabamı feribotun güvertesine sürdüğümde Temmuz ortasında kavurucu sıcak bir gündü. Klimalar sonuna kadar açık. Dört kamara daha bitti, ben de Mason'ın Cleveland'daki annesiyle eski fotoğraflara bakmak için izin aldım.

Brown'lar şehrin doğu yakasında, geniş çimenlikleri ve büyük, gölgeli ağaçları olan varlıklı bir banliyöde yaşamaktadır. Mahalleleri McMansion'lar, Amerikan çiftlik evleri ve yüzyıllık evlerden oluşuyor. Brown'ların evi, bana Kelleys Adası'ndaki araziye hatırlatan büyük bir ağaçlık arsa üzerinde kırmızı tuğlalı bir koloni ve Mason'ın küçük bir çocukken bahçede oynadığını hayal edebiliyorum.

Uzun araba yolunun sonuna ulaştığımda Mason'ın annesi ön merdivenlerde bekliyordu. Bej rengi bir tunik elbise ve siyah bir tayt giymişti ve bu kombinasyon bana en iyi oyunumu evde bırakmışım gibi hissettirdi. Eğer yaşlı bir vatandaş olarak bu kadar güzelse, genç bir kadın olarak ne kadar nefes kesici olduğunu tahmin edebiliyorum. Muhtemelen oğlu kadar nefes kesici.

"Bizi iyi bulduğuna çok sevindim," diyor. "İçeri gelin."

Evin içi, çok sayıda çiçek deseni ve kıvrımlı ayaklı mobilyalarla zariftir. Her yerde çocuklarının ve torunlarının fotoğrafları var ve buzdolabının yan tarafı çocukların sanat eserleriyle kaplı. Yōko ocağın başında duraklıyor, bir çift ekstra uzun ahşap çubuk alıyor ve beni güneşlenme odasına götürmeden önce bir tencerenin içindekileri hızlıca karıştırıyor. Pencereleden arka bahçe uzaklara doğru uzanıyor ve bir nehirle son buluyor.

"David'e kutuları buraya, çok sıcak ve tozlu olmayan bir yere getirmesini söyledim," diyor. "Biraz bakıp sonra öğle yemeği yiyebiliriz. Ben ramen yapıyorum."

"Çok lezzetli kokuyor," diyorum. "Şimdiye kadar sadece paket içinde yedim."

"Bunlar iyi ama ev yapımı çok daha iyi. *Chashu* yaptım ve *shoyu tamago* dün gece-"

"Bu ne anlama geliyor?"

Gülüyor. "Burada yeni olduğunu unutmuşum. *Chashu* domuz göbeğidir ve *shoyu tamago* da bir gece soya sosunda bekletilmiş orta boy haşlanmış yumurtadır."

"Bunu kesinlikle hiç denemedim."

"Çocuklarıma ne söylediğimi size de söyleyeyim," diyor gülerek. "Eğer beğenmezseniz, fıstık ezmesi ve jölemiz var."

Sarı çiçekli minderleri olan bir çift hasır koltuğa oturuyoruz ve o ilk kutunun kapağını açıyor. "Bunlar David'in ailesinin Kelleys Adası'ndaki en eski fotoğrafları. Muhtemelen burada şaraphanenin güzel bir resmini bulacağız. İnsanların çoğu çok sert ve poz vermiş olacak ama belki şansımız yaver gider." Yōko kucağıma kalın bir fotoğraf yığını bırakıyor. "Sorularınız varsa, David cevapları biliyor olabilir, ama sanırım biz tarihten ziyade estetik."

"Doğru. Tarih, Mason'ın tarihi olduğu ölçüde önemlidir," diyorum. "Ama ben daha çok oyun duygusuyla ilgileniyorum sanırım. Bu insanların resmi aile portreleri dışında da hayatları olduğuna dair kanıtlar."

İlk fotoğrafların çoğu, sıra sıra dizilmiş insanların hafif bulanık ev fotoğraflarıyla karışık sepya tonlu profesyonel portrelerdir. Bazılarının alt kısmında el yazısıyla yazılmış isimler var. Bazılarının arkasında kimlik bilgileri var. Yōko şaraphanenin bir fotoğrafını kenara ayırıyor, ancak ilk iki yığınınımızdan başka bir şey çıkmıyor.

Sonraki yığınlarımızı karıştırırken bana Mason'ın çocukken evin arkasındaki Chagrin Nehri'nde oynamayı ne kadar sevdiğini anlatıyor.

"Siyah bir labradorumuz vardı ve ikisi sabahları nehre doğru yola çıkarlardı" diyor. "Eve o kadar sık sıırıslıkam gelirdi ki, üstünü değiştirebilmesi için arka kapının dışında bir havlu ve kuru giysiler bulundurmaya başladım."

"Ele avuca sığmaz birine benziyor."

Başını sallıyor. "Owen ve Laurel sporda aktifti, Mason ise değildi ama meraklı bir çocuktı, bu yüzden kendini meşgul edecek pek çok yol buldu. Değil

her zaman iyi yollar."

"Bana birasının bodrumda nasıl patladığını anlattı."

"Ah, hiç başlamayayım bile," diyor. "Bir keresinde de çamaşırları kaldırırken dolabında içi sarı bir sıvıyla dolu plastik bir süt kabı bulmuştum. Acaba geceleri koridordan tuvalete gitmeye üşeniyor muydu diye düşündüm ama sorduğumda bana elma şarabı mayalamaya çalıştığını söyledi."

"Görünüşe göre her zaman biracı olmuş."

"Bir zamanlar onun kimyager ya da eczacı olmasını umuyordum" diyor. "Ama bira yapımcılığıyla son derece gurur duyuyorum. Oh, şuna bakın!"

Bana, bir kısmı nehrin üzerinde uzanan devrilmiş bir ağacın üzerinde yürüyen genç beyaz bir çiftin fotoğrafını uzatıyor. Genç kadın kısa kabarık kollu, kemerli bir elbise ve topuklu Mary Janes giymiş, dengesini korumaya çalışırken kollarını . Arkasındaki genç adam takım elbise giymiş ve kravatını gevşetmiştir. Bir eli cebinde. İkisi de gülüyor ve doğrudan kameraya bakmıyor.

"Tam da aradığım şey buydu," diyorum.

"Bunlar David'in anne babası," diyor Yōko, ikinci bir fotoğrafı kaldırarak. Aynı çift, ama bu fotoğrafta genç kadın kütüğün üzerinde oturuyor, genç adam da onun yanında duruyor. "Bu onların resmi nişan fotoğrafı. Bu daha sonra çekildi."

"Bu mükemmel."

İlk kutuyu bitirdiğimizde neredeyse öğle yemeği vakti gelmişti. Bulabildiğim diğer tek fotoğraf David'in büyükbabasının tumbul bacaklı bir bebekken Radio Flyer vagonunun yatağında otururken çekilmiş bir fotoğrafıydı.

Yōko, "Biraz ara verelim ve yemek yiyelim," diye öneriyor.

Mutfakta ramen kaynarken çorbanın suyunu saklama kavanozlarına süzüyor. Çorbanın bir kısmını kaselere dökerken ve haşlanmış erişteyi eklerken onu izliyorum. Ramen suyunu biraz kurutulmuş mantarı sulandırmak için kullanıyor. Buzdolabından bir rulo domuz göbeğinden dilimler kesiyor ve içinde yumuşak ve kremi sarıları olan yumurtaları ikiye bölüyor. Et, yumurta ve mantarları, biraz yeşil soğan ve küçük bir miktar kırmızı baharatla birlikte eriştenin üzerine diziıyor. Son dokunuş olarak şunları ekliyor

Suşi yemekten tanıdığım küçük nori yaprakları. Zamanında yediğim ramen paketlerine kıyasla bu öğle yemeği tam anlamıyla gurme.

Yōko bana bir çift yemek çubuğu ve suşi restoranlarında verdikleri gibi düz dipli bir çorba kaşığı uzatıyor. Tüm malzemeleri çorbanın içine karıştırmasını izliyorum. Erişteden bir parça koparıp çorba kaşığının içine katlıyor, sonra kaşığı çorbanın içine daldırıyor. Elimden geldiğince onu taklit ediyorum. İlk ısırtığım daha önce tattığım hiçbir ramene benzemiyor.

"Vay canına, bu inanılmaz," diyorum. "Bir daha asla anlık hayata geri dönebileceğimi sanmıyorum."

Gülüyor. "Sana tarifimi vereceğim. Mason'ın favorisidir."

"Çok isterim. Teşekkür ederim."

Mutfağı temizledikten sonra güneşlenme odasına dönüyoruz ve bir sonraki kutuyu açıyoruz. Bu kez Mason'ın babasının küçük bir çocukken karnavalda tüylü bir midillinin üzerinde otururken çekilmiş bir fotoğrafını buluyoruz. Yığınlarımdan birinde, çimenlerde tek başına duran collie tipi bir köpeğin rastgele çekilmiş bir fotoğrafını buluyorum.

"Bu David'in çocukluk köpeği Angus'tu," diyor Yōko, fotoğrafı saklama kutusuna eklerken. "Birlikte büyümüşler."

Bana bir plajda el ele tutuşan dört beyaz genç kızın resmini uzatıyor. İkisi etekli mayo giyerken, diğerleri yüksek belli erkek şortu ile iki parçalı takım elbise giyiyor ve dalgalar ayak bileklerine vururken hepsi gülümsüyor. "Sanırım bunlar David'in annesi ve arkadaşları. Belki de Euclid Plajı'ndadırlar."

Brown ailesinin kutularını bitirdiğimizde Mason'ın annesi üçüncü bir kutu açıyor, bu kutuda kendi aile fotoğrafları var. İlk fotoğrafta Maisie'nin yaşlarında, küt kaküllü ve yanak hizasında saçları olan, kimono giymiş ve bir tapınağın merdivenlerinde duran gülümsemeyen küçük bir kız var.

Yōko, "Bu benim üç yaşındayken Shichi-Go-San festivalindeki halim," diyor. "Çok küçük olduğum için hafızam çok zayıf ama annem evde kalıp oynamak istediğim için üzgün olduğumu söylerdi. Şekerin cazibesi bile beni gülümsetememişti."

Bir sonraki fotoğrafı eline alıyor ve yüzü sevgiyle yumuşuyor. Bu fotoğrafın David'le tanıştığı zamanlara ait olduğu belli. Genç ve zayıf, beyaz düğmeli bir gömlek giyiyor. Çok seksi bir kız. Kolunu David'e dolamış.

Omuzlarına sarılıyor ve sanki kimse izlemiyormuş gibi birbirlerine bakıyorlar. Kadın kocasının yüzüne dokunuyor.

"Onunla tanıştığımda... Buna ilk görüşte aşk diyemem, çünkü Japon bir erkek arkadaşım vardı ve kız kardeşlerim David'e aşıktı, ama onda sevilecek çok şey vardı," diyor. "Yetmişli yılların başıydı ve ben özgür bir kadın olmak istiyordum - o zamanlar feminist diyorlardı - ve birçok erkek bu hareketi desteklemezken o destekliyordu. Bana evlenme teklif etti ama şartlarım vardı. 1940'ların savaş gelinleri gibi ismini Amerikanlaştırmayacaktım. Çocuklarımız Japonca konuşmayı öğrenecekti. Ve ev kadını olmak istemiyordum."

"Açıkçası, bunların hepsini kabul etti."

Gülüyor. "Başka seçeneği yoktu."

"Kız kardeşlerinden biriyle evlenebilirdi" diyorum, bu da onu güldürüyor. "Umarım bu çok ileri bir soru değildir, ama neden çocuklarınıza Japon isimleri vermediniz?"

"Owen'a hamileyken isimler konusunda çok tartıştık," diyor. "Nihayetinde, çocuklarımızın muhtemelen ötekileştirileceğine ama bunun isimleri yüzünden olmak zorunda olmadığına karar verdik. Kırk dört yıl sonra, bunun doğru seçim olduğundan tam olarak emin değilim."

Yōko düşünceli görünüyor ama sonra başını sallıyor. "gelenin en iyisini yap ve her şeyin yolunda gitmesini um."

Kutuya uzanıyor ve eğri burunlu ahşap bir kızağın üzerinde sırayla oturan üç çocuğun renkli bir fotoğrafını çıkarıyor. Bu bir aksiyon fotoğrafı, kızak oluklarından aşağı inerken çekilmiş. Ağızları sonuna kadar açık - çığlıklarının ortasında yakalanmışlar - ama ifadeleri saf bir zevk.

"Mason, Laurel ve Owen," diyor. "Yerel gazetelerden birinden bir fotoğrafçı kızak pistiyle ilgili bir makale için çekti. Eminim biraz dijital sihirle bu da diğerleriyle uyumlu olacak şekilde siyah-beyaz bir fotoğraf haline getirilebilir."

"Kesinlikle."

Kutuyu karıştırıyorum ve Mason'ın küçük bir çocukken izci üniforması giyerken çekilmiş bir fotoğrafını buluyorum. Russell kadar yuvarlak değil ama saçları dimdik duruyor ve kuşağı neredeyse tamamen rozetlerle kaplı. Bir kahkaha atıyorum.

"Komik olan ne?" Yōko resme bakmak için boynunu bükerek soruyor. Açıklıyorum.

"Ah evet," diyor gülerek. "O film yetişkin olduklarında çıkmış olsa da, Owen ve Laurel ona uzun süre Russell dediler. Gerçi bunu meyhaneye asmasan iyi olur. Onu utandırmak istemeyiz."

"Yapmayacağım," diyorum. "Yine de çerçeveletip komodininin üzerine koymak istiyorum."

"Sığılacak bir çerçevem var. Ve senin için bir fotoğrafım daha var." Kutuyu karıştırıyor, sonra yaşlı bir Japon kadının resmini çıkarıyor. Yüzü derin kırışıklıklarla kaplı ve beyaz saçları başının tepesine yakın bir yerde topuz yapılmış. Sırtında yuvarlak yüzlü bir bebek bağlı. "Bu benim büyükannem ve bu bebek de benim."

"Oh, bu çok güzel. Tüm fotoğraflar çok anlamlı ve Mason bunlara bayılacak," diyorum. "Bunu benimle yapmak için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

"Oğlumun kalbini bu kadar sağlam ellerde tuttuğun için teşekkür ederim." O anın duygusallaşmasına fırsat vermeden, Yōko avucunu dizime yerleştiriyor ve ayağa kalkarken beni kaldıraç olarak kullanıyor. "Gitmeden önce sana şu ramen tarifini getireyim."

★ ★ ★

Eve dönerken Maisie'yi almak için duruyorum ve Avery pijamalarıyla kapıyı açıyor. Teni solgun ve gözlerinin altında koyu halkalar var.

"Maisie burada değil," diyor, paravan kapıdan benimle konuşurken. "Sen gittikten kısa bir süre sonra Leo kendini iyi hissetmediğinden şikâyet etmeye başladı. Kustu ve ateşi yüksekti, Maisie'nin hastalanmasını istemedim, bu yüzden Mason gelip onu aldı."

". Neden beni aramadın? Geri gelirdim." Avery, "Korkunç bir şey değildi," diyor. "Mason da aldırmadı."

"İyi misin? Pek iyi görünmüyorsun."

"Sanırım Leo ve ben bu pisliği birlikte kaptık."

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"İyi olacağız," diyor. "Yine de teşekkürler. Şimdi, oturma odasının zemininde sızıp kalmadan önce yatağa dönüyorum."

Doğruca eve gidiyorum, Mason ve Maisie'yi *Tilki ve Tazı*'ya o kadar dalmış buluyorum ki ikisi de varlığını fark etmiyor bile. Maisie Mason'ın yanına sokulmuş, Mason da kolunu Maisie'ye dolamıştı. Maisie beni fark ettiğinde kanepeden fırlıyor ve bacaklarıma atlıyor.

"Anne! Bira yaptım!" Yanakları ben ayrıldığımda olduğundan biraz daha pembe ama hasta görünmüyor. Mutlu görünüyor. "Ve kanoya bindik."

Mason koltuktan kalkarken uzaktan kumandayı duraklatarak, "Mayşeyi çalıştırmak için düğmeye basmasına izin verdim," diye açıklıyor. "Daha sonra eyalet parkında bir kano kiraladım ve uyku vakti gelene kadar kuzey körfezinde kürek çektik."

"Kulağa çok fazla gibi geliyor."

Beni öpüyor. ". Ve değildi. Eğlendik."

"Bunu yaptığın için minnettarım. Teşekkür ederim," diyorum ve mutfağa doğru ilerliyorum. "Bu arada, annenden çorba tabanı getirdim ve ramen için biraz *chashu* ve *shoyu tamago* gönderdi."

Mason beni takip ediyor. "Ramen hakkında konuştuğunu duymanın beni azdırdığını söyleyebilir miyim?"

"Şu anda değil." Başımı Maisie'ye doğru eğiyorum. "Ama belki sekiz buçuk gibi bana tüm detayları anlatabilirsin."

Annesinin evinden getirdiğim kapları açarken hafif hınzırca gülüyor. O yemek yaparken ben de adada oturup ona fotoğrafları gösteriyorum. Annesi gibi o da yemek yaparken çubuk kullanıyor. Ona öğle yemeğinde ramen yediğimi söylemiyorum, çünkü onu yemek yaparken izlemek *beni* biraz tahrik ediyor.

BÖLÜM 21

Nepakartojama

Litvanyalı

"asla tekrarlanmayacak mükemmel bir durum"

Mason Maisie'yi almaya geldiğinde ben altıncı kamaradaydım ve bir başka William Holbrook Beard baskısını asıyordum -bu baskıda keçiler bir tür bacchanalian geçit töreninde yürüyordu. Yalnız olması dışında.

"Merhaba," diyorum beni öpmek için eğildiğinde. Parmak uçlarını ensemin arkasına, saç çizgimin hemen altındaki çukura dokunduruyor. Omurgamdan aşağı tatlı bir heyecan gönderiyor. Hem de her seferinde. Tek. Zaman. "Maisie nerede?"

"Avery ve Daniel bu gece ona bakacaklar. Doğum günün için bir şeyler yapmamız gerektiğini düşündüm. Belki Sandusky'ye gidip yemek yer ve sinemaya gideriz, belki de geceyi *havuzlu* bir otelde geçiririz."

"Sana özel bir şey yapmamız gerekmediğini söylemiştim."

"Evet, ama"-kolunu boynuma doladı ve şakağımı öpmek için beni kendine çekti-"sadece bir kez yirmi dokuz yaşına giriyorsun."

Gülüyorum, onu şakacı bir şekilde itiyorum. "Seni salak."

Mason kabin kapısını arkamızdan kilitledi. Elimi tutuyor ve mükemmel bir sessizlik içinde birlikte yürüyoruz. Ağaçlarda serçeler ve kızılgerdanlar cıvıldıyor ve bir yerlerde bir kardinal *kuş kuş kuş ötüyor*. Böyle bir huzuru daha önce hiç yaşamamıştım. Ve kesinlikle böyle bir aşkı da hiç tatmamıştım.

"Hey, telefonumu ofiste unuttuğumu fark ettim," diyor Mason bira fabrikasına yaklaşırken. "Hemen alıp geleyim, sonra feribota gideriz."

Bana kapıyı açıyor ve içki salonuna adımımı attığımda bir "Sürpriz!" korusu ve bir bina dolusu insanla karşılaşıyorum. Avery ve Daniel. Vivian ve Lucy. Laurel ve Mike. Owen ve Didie. Mason'ın ailesi. Kitap kulübü üyeleri. Yoga sınıfındaki herkes, Walt bile. *Annem de burada*.

Rengârenk flama çelenkleri başımızın üzerindeki hava sahasını süslüyor, bir masanın üzerinde kahverengi kreması olan bir doğum günü pastası, paketlenmiş hediyelerle birlikte duruyor ve başka bir masa ısınan tabaklarla dolu. Bunalmış bir halde bir adım geri çekiliyorum ve Mason duvar gibi karşımda duruyor. Kollarını arkamdan sarıyor, ağzı kulağımın yanında. "Mutlu yıllar."

Konuşmak için ağzımı açtım. Onun yerine gözyaşlarına boğuldum. "Hey," diyor usulca. "Sorun yok."

"Hiç kimse benim için sürpriz bir parti düzenlemedi." Islak bir şekilde burnumu çektim ve Avery hemen çantasından bir mendil çıkardı. "Ve hayatımda beni önemseyen hiç bu kadar çok insan olmamıştı."

Walt, "Ben sadece pasta için buradayım," diyerek herkesi güldürüyor ve beni kahkahalar ve gözyaşları arasında hüngür hüngür ağlayan bir karmaşaya dönüştürüyor.

Mason sırtımı ovuyor ve Vivian bana bir bardak beyaz şarap getiriyor. Sümüklü burnumu sildim. "Hepinize teşekkür ederim. İcraatınız kusursuzdu. Hiçbir fikrim yoktu ve... herkes nereye park etti?"

Mason gülüyor. "Bu iyi yağlanmış bir makineydi." "Yani bunu Avery'nin koordine ettiğini söylüyorsun."

Sırtıma hafifçe vuruyor, sonra da arkadaşlarıma sarılabilmem için beni kalabalığın içine itiyor. Rosemary'ye kalçasının nasıl olduğunu sorarak, Lucy'ye eBay'den aldığım eski bir Çin dama tahtasından bahsederek ve Pat'in yeni saç kesimine iltifat ederek herkesle kısa sohbetler yapıyorum. Sonunda anneme ulaştım.

"Bunca yolu geldiğine inanamıyorum," diyorum kolları beni sararken.

"Mason ayarladı," diyor. "Ve ailesi beni aldı havaalanından. Dün geceyi onların evinde geçirdim." "Oh, o duvarda bir sinek olmak."

"Yōko ve benim bazı ortak noktalarımız var, bu yüzden uzun uzun konuştuk," diyor. "Oğulları için iyi olduğunu düşünüyorlar ve görünüşe göre o da senin için iyi."

Odada Mason'ı arıyorum ve onu elinde bir bardak birayla annesinin Vivian'a anlattıklarını dikkatle dinlerken buluyorum. Tesadüf eseri mi yoksa benim isteğimle mi , bana baktı

ve sırtlıyor. Konuşmaya geri dönmeden önce bana hızlıca göz kırpmıyor.

"Evet," diyorum. "Öyle."

Cebimde telefonum çalıyor ve annem "Yōko ve ben öğleden sonrayı parti için jaegerschnitzel yaparak geçirdik, bu yüzden gidip evden almam gerekiyor. Seninle birazdan konuşuruz."

Annemin şnitzelini düşününce midem gurulduyor. Her yıl doğum günüm için yapar. Acaba doğum günü pastamın seçiminde de parmağı var mıydı? Eğer öyleyse, krem şanti ve vişne ile kaplanmış bir Kara Orman pastası ve onu da yemek için sabırsızlanıyorum.

Telefona cevap veriyorum, Anna ve Keane'den görüntülü arama var.

"İyi ki doğdun Rachel!" diye bağırırlar ve Keane, Anna elini onun ağzına kapatana kadar doğum günü şarkısının akortsuz bir yorumuna başlar.

"Keşke orada olabilseydik," diyor. "Ama şu anda Bermuda'dayız ve İrlanda'ya transatlantik geçişi yapmaya hazırlanıyoruz."

"Bu çok heyecan verici. Korktun mu?"

"Biraz," diyor. "Önce Maine'e yelken açacağız ve oradan sonra yaklaşık bir ay denizde kalacağız ki bu da şimdiye kadar karaya dokunmadan gittiğim en uzun sürenin çok ötesinde. Ama kasırga sezonundan önce Karayipler'den çıkmak istiyoruz. Her neyse, bizden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Şaşırdın mı?"

"Tamamen. Mason o kadar gizliydi ki hiçbir fikrim yoktu."

"Sanırım," diyor Keane, "bizimle kendisi temasa geçtiğine göre... anlaşmayı tamamlamayı başardınız."

Gülüyorum. "Öyle de diyebilirsin."

". Bana iki parmakla küçük bir selam verdi.

"Seni partinden alıkoymayacağız," diyor Anna. "İyi eğlenceler. Doğum günün kutlu olsun. Seni seviyorum."

Almanca yerine İngilizce söylediği için gülümsüyorum. "Ben de seni seviyorum."

Bağlantıyı kesme düğmesine daha yeni basmıştım ki Avery içeri dalıyor, kolunu koluma doluyor ve yanağımdan öpüyor. "Mutlu yıllar!"

"Bu gerçekten de birinin benim için yaptığı en güzel şey."

"Çok fazla övgü alamam," diyor. "Tüm çocuklar için bir bebek bakıcısı ayarladım ve parti süslemelerini seçtim çünkü *bu* kararı Mason'a bırakmıyordum ama diğer her şeyi o planladı ve sürprizi zamanladı."

Ona tekrar bakıyorum ve onu bana bakarken yakalıyorum. Bana küçük bir sırıtış daha atıyor ve bu sadece özel bir konuşma gibi hissettirmekle kalmıyor, aynı zamanda onu buradan sürükleyerek çıkarma isteği uyandırıyor.

"Bunu aklından bile geçirme," diye uyarıyor Avery, aklımdan geçenleri okuyarak. "Eğer siz ikiniz gizlice kaçarsanız ve beni herkesi tek başıma eğlendirmek zorunda bırakırsanız, sizden ayrılırım."

Mason'a gülümsüyorum. "Hiçbir yere gitmiyoruz."

"O zaman gözlerini kapatmayı bırak."

"Hey, bir araya gelmemizi isteyen sendin," diyorum. "Şimdi iyiyi, kötüyü ve sersemliği sen üstlenmek zorundasın."

Avery güler ve bara yaslanır. "Annen ve Bayan Brown arkadaşlık bileziklerini değiş tokuş etmeye şu kadar yakınlar."

"Endişelenmeli miyim?"

"Mason'ın annesi köri doria adında harika bir pirinç güveci yapıyor," diyor ve bu o kadar rastgele ki nereye varmak istediğini merak ediyorum. "Bana tarifini vereceğine söz verip duruyor ama hiç vermiyor. Bugün mutfağa girdiğimde onu annen için yazarken buldum."

"Bana tonkotsu ramen tarifini verdi, belki de sen buna layık değilsindir."

"Kaba."

Gülüyorum. "Kusura bakma. Sana bir sempati birası ısmarlayabilir miyim?" "Rachel, bedava. Ama evet."

Barın arkasına geçiyorum ve Mason'ın Bergman Meyve Bahçeleri'nden taze şeftalilerle yaptığı yeni buğday birası Peach Babe'den birkaç bardak dolduruyorum. Hasat genellikle Eylül ayına kadar sürdüğü için sınırlı bir yaz dönemi için hazırlanıyor, ancak sonbahar için romlu stout ve balkabağı birası hazırlıyor ve Noel için de *Glühbier* denemeleri yapıyor.

Şeftali kokusu narindir ve tadı hafif suludur.

Avery uzun bir içki alıyor, sonra hafif orgazmik bir ses çıkarıyor. "Tanrım, bu çok iyi."

"Seni ve biranı biraz yalnız bırakacağım." Dirseğini dürtüyorum. "Ayrıca, gidip kaynaşmam lazım."

Walt beni son beş yılını eski bir Lyman'ı (sanırım bir tekne) restore ederek nasıl geçirdiğine dair bir hikayenin içine sürüklemişti ki annem ve Yōko ısınan tabaklarda bir büfe hazırlamaya başladılar. Şnitzel, lahana turşusu, kırmızı lahana, spätzle ve küçük bir tencere kahverengi mantarlı jaeger sosu -En sevdiklerim. Kuzey Ohio'daki pek çok insan Alman kökenlidir, bu yüzden Walt beni hikayenin ortasında terk ettiğinde ve hemen bir açık büfe kuyruğu oluştuğunda şaşırmadım.

Gece yeme ve içme ile devam ediyor, birileri şarkı söylemek istediğinde karaoke melodileri ile noktalanıyor. Kara Orman doğum günü pastasını dilimliyoruz ama ancak bir dilek tutup yirmi dokuz mumu da üfledikten sonra. Paylaşmıyorum ama dileğim bu adanın, bu insanların sonsuza kadar kalması. Özellikle de Mason'ın.

Daha sonra, Avery'nin doğum taşlarımından biri olduğunu söylediği, deri kordon üzerindeki akik taşından bir kolyeyi açıyorum. Vivian ve Lucy bana 1950'lerden kalma eski bir küre hediye ediyor. Mason'ın ailesi bana Etsy için cömert bir hediye kartı veriyor ve Laurel bunu otel için kullanmayacağıma dair bana söz verdiriyor. Yoga sınıfı, mat, tutucu çoraplar, blok ve hatta bir dizi egzersiz kıyafeti de dahil olmak üzere bir dizi yoga ekipmanına katkıda bulundu. Özellikle Walt'tan bir Led Zeppelin atleti var, o da bana çirkin pembe tişörtümü giymeyi bırakabileceğimi söylüyor. Yanağından öptüğümde gür sakalının altından kızarıyor.

Bütün hediyelerimi açtıktan sonra annem beni kenara çekti. Bana bir zarf uzatıyor. İçinde bir kart ve üzerinde büyükannemle büyükbabamın adları, telefon numaraları ve Berlin'deki adreslerinin yazılı olduğu küçük bir kağıt parçası var.

"Sen ve kız kardeşin her zaman çok cesur kızlar oldunuz," diyor. "İkiniz bana affetmem ve af dilemem için ilham verdiniz, ben de onları aradım. Ayrıca aileni tanımanı engellemenin bana düşmeyeceğini fark ettim, bu yüzden onlarla iletişime geçmek istersen..." Ona öyle sıkı sarılıyorum ki, biraz gıcırıyor ve gözlerini silerek uzaklaşıyor.

"Ich werde dich für immer lieben."

"Ben de seni sonsuza dek seveceğim anne."

Hediyeler açıldıktan sonra konuklar akın akın uzaklaşmaya başlar. Bir süre sonra annem Maisie'nin odasında uyumak üzere eve doğru yola çıkar. Vivian ve Lucy geç saatteki feribota yetişmeleri gerekene kadar kalıyorlar. Geriye sadece Avery, Daniel, Mason ve ben kalıyoruz, arka taraftaki Adirondack sandalyelerde oturup biralarımızı yudumluyor, sessizce rastgele şeylerden konuşuyor ve sabah temizlemek zorunda kalacağımız dağınıklıktan şikayet ediyoruz.

Daniel sürekli Avery'nin kolunu dürtüyor ve "Bebeğim, eve gitmemiz gerek" diyor.

Ama hiçbirimiz kımıldamıyoruz. Etrafımızdaki çimenlerde cırcır böcekleri cıvıldıyor ve arada sırada büyük boynuzlu bir baykuş *kim-kim-kim-kim* diye sesleniyor ve testere perisi tekrarlanan tek bir notayı öttürüyor.

"Mason." Avery bira bardağını ona doğru sallıyor. "Bu gece masada senden gelen bir hediye görmedim."

"Evet, Rachel'a tek bir şey bile söylemedim."

Boynumdaki turuncu-kırmızı akik taşını parmaklayarak gülüyorum. "Sürpriz bir parti büyük bir hediyedir. Bunu asla unutmayacağım."

"Aslında," diyor. "Senin hediyen... ahırın arkasında." Avery,

"Senin bir ahırın yok," diye belirtiyor.

"Seks, bebeğim," diyor Daniel esnemeye çalışarak. "Belki gerçek bir hediye de vardır ama kesinlikle seksten bahsediyor."

Dik oturuyor ve adamın kolunu sertçe kavıyor. "Eve gitmemiz gerekiyor."

Kendini sandalyeden kaldırırken gülüyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Avery yanağını öperek, "Temizlik görevi için bizi ara... bilirsin... yarın ya da her neyse," dedi. "Doğum günün kutlu olsun, iyi eğlenceler ve böcek ilacı kullanmayı unutma."

Onlar gider gitmez Mason elimi tutuyor ve beni ayağa kaldırıyor. Beni kulübelerin ötesine, ormanın içine götürüyor. Yol yok, sadece küçük bir el feneri bize rehberlik ediyor, o da yılların deneyiminden gelen bir güvenle ağaçların arasında ilerliyor. Çok geçmeden küçük bir açıklığa ulaşıyoruz ve nefesim göğsümde sıkışıyor. Çevredeki ağaçların dallarına yüzlerce, belki de binlerce peri ışığı dizilmiş ve yerde *bir* yatak var - çarşaflar, yastık kılıfları ve sahte bir kürkle donatılmış bir yatak

koyu orman yeşili bir battaniye. Yatağın ortasında kahverengi kraft kağıdına sarılmış ve sicim fiyonklu bir hediye duruyor.

"Oh, Mason, bu-"

Bütün gün hazırlandığım yakıcı bir öpücükle sözümü kesiyor, elleri yüzümde ve dili ağızımda. Bu, kıyafetlerimizi yırtıp sıcak, terli, nefes nefese seks yapmanın başlangıcı olması gereken türden bir öpücük. Ama aniden çekiliyor ve beni nefessiz bırakıyor.

"Hemen döneceğim," diyor. "Hediyeni aç." "Bekle.

Ne? Nereye gidiyorsun? Nereye gidiyorsun?"

"Sadece... hediyeni aç."

Mason karanlıkta kayboluyor ve beni açıklıkta yalnız bırakıyor. Yatağa yaklaşıyorum, hediyeyi elime alıyorum ve sicim fiyonkunu çekiştiriyorum. Fiyonk düşüyor ve kâğıt da onu takip ediyor. Kutunun içinden iç çamaşırı çıkıyor; düğmeli, yosun yeşili dantel bir bikini ve önü dantel panelli, yüksek belli bir külot. Kumaş yumuşak ama sağlam. Pahalı. Zevkli ama inanılmaz seksi. Kendim için almayı hayal bile edemeyeceğim bir şey, ama seçenek sunulsa tam olarak seçeceğim şey. Eğer dikkat etselerdi biri benim için tam olarak bunu seçerdi. Kıyafetlerimi çıkardım ve iç çamaşırlarımı giydim. Kendimi görebileceğim bir ayna yok ama Mason ormandan çıktığında gözlerindeki açlık bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

"Nereye gittin?" diye sordum.

"Hiçbir yerde." Eli göğsümdeki danteli örtüyor ve dudaklarını boynumun kenarına sürtüyor. "Sadece bunu giymene izin vermek istedim, böylece çıkarabilirim."

Agustos

OceanofPDF.com

BÖLÜM 22

Saudade

Portekizce

"özlem ve melankoli ile tatlandırılmış derin, ruhu parçalayan hüznün"

Ağustos ayında Ohio'nun Florida kadar bunaltıcı olabileceğini asla tahmin edemezdim, ancak ayın ortasına yakın bir Cumartesi günü, çalışmak için çok sıcak. Sondan ikinci kulübedeki inşaat sesleri bile ağır çekimde gerçekleşiyormuş gibi geliyor. Mason birahaneyi kilitliyor. Mayolarımızı , hızlı bir piknik hazırlıyoruz ve golf arabasıyla sahile gidiyoruz. Maisie'yi Avery'nin evinde bırakmak beni biraz suçlu hissettiriyor ama göl suyu yapış yapış tenime değdiğinde bu duyguyu bir kenara itmek çok kolay oluyor.

Uzun bir süre sırt üstü yüzüyoruz, sonra kumun üzerine havlu seriyoruz ve tekrar terlemeye başlayana kadar güneşte pişiyoruz. Tam anlamıyla durulama ve tekrarlama. Salamlı sandviçler yiyoruz ve bardak getirmeyi unuttuğumuz için doğrudan şişeden kırmızı şarap içiyoruz. Güneşten ve şaraptan yorulduğumuzda eve gidiyoruz, orada sevişiyoruz ve öğleden sonra uykuya dalıyoruz.

Çatıda bir melodi gibi çalan yağmurun sesiyle uyanıyorum. Yataktan kalkıp üzerime bir atlet ve şort geçirip yağmurun açık pencerelerden içeri girmediğinden emin olmak için aşağı indiğimde Mason hâlâ uyuyordu. Ön kapıda durmuş gök gürültüsünü dinlerken merdivenler gıcırıyor ve Mason gelip kollarını arkamdan doluyor ve enseme öpüyor. "Hey, sen." derken sesi uykudan .

"Merhaba." Başımı omzuna yaslıyorum. "Mükemmel bir gün için teşekkürler."

"Bunun yerde daha çok var." "Öyle mi?"

"Evet."

Sessizleşiyor ve orada durup yağmurun saçaklardan taşıp bir şelale gibi yere dökülüşünü izliyoruz. Yağmur damlaları verandanın köşesinde asılı duran bambu rüzgâr çanlarının üzerine düşüyor ve usulca takırdamalarına neden oluyor.

"Hey, Rachel?" Mason uzaktan şimşekler çaktığını söylüyor.

"Hmm?"

"Seni seviyorum."

Bu sözleri Brian'a ilk söylediğimde, ilişkimizin hiçbir yere gitmediğine dair kırmızı bir bayrak olmalıydı. Şefkatli ve tatlı olduğu anlar vardı ve Maisie benzeri bir bağlılıkla bir gün onun da bu sözlerle karşılık vereceğine inanıyordum. Ama hiç söylemedi. Ve sonra, seni seviyorum diyen bir adamla çok hızlı ve aptalca bir ilişkiye , ama bunun doğru olması için o kadar çaresizdim ki yalanı yuttum. Kafamın içindeki tecrübenin sesi belki de çok erken olduğunu fısıldıyor. Ama kalbimin ortasındaki sükûnet Mason Brown'ın bu sözleri söylediğinde ciddi olduğunu biliyor.

"Ben de seni seviyorum."

"Bunun karmaşık olduğunu biliyorum çünkü Maisie'nin bir babası var ve ben ... bunu tekrar yapabileceğimden emin olmadığım günler geçiriyorum" diyor. "Ama o harika bir çocuk ve ben de onu seviyorum."

"Piper'ın yeri doldurulamaz ve Maisie için kendinizden başka bir şey olmanıza gerek yok."

Mason beni öptüğünde, tatlıyla karışık acının tadını alabiliyorum. Ve bu sorun değil. Bazen hayat böyledir.

"Seni tekrar yukarı çıkarmak istiyorum," diyor. "Ama yağmur dinmeye başlamış gibi görünüyor ve birimizin Maisie'yi almaya gitmesi gerekiyor."

"Taş-kağıt-makas?"

"Sıra sende."

Mason taş atıyor. Ben makas atıyorum.

"Peki," diyorum. "Ben gidince bir pizza sipariş et, Maisie'yle eve dönerken alırsınız."

". "

★ ★ ★

Maisie ve arkada sıcak bir pizzayla arabamı garaj yoluna çevirdiğimde yağmur sisli bir çiselemeye dönüşmüştü. İnip postaları kontrol etmek için bir an duruyorum. Maisie tuvalete gitmesi gerektiğinden yakınıyor, ben de onu araba koltuğundan indirip eve kadar kendi başına koşmasına izin veriyorum. Posta kutusunu açtığımda kupon broşürleri, kredi kartı teklifleri ve yasal faturalarla dolu küçük bir çığla karşılaşıyorum. Bunların arasında Fort Lauderdale'deki bir hukuk firmasından bana gönderilmiş bir zarf var ve resmi görünüyor.

Yırtıp açtım. İçinde Brian'ın yasal babalık kurduğunu ve Maisie'nin ebeveyn sorumluluğunu ve eşit zaman paylaşımını talep ettiğini bildiren bir mektup var. Mahkeme kararıyla 28 Eylül için bir arabuluculuk tarihi belirlenmiş.

Birden her şey odak noktasına oturdu. Brian'ın yükseltilmiş hayat hedefleri. Kaçamak davranışları. Denizkızı ambalaj kağıdıyla iyi seçilmiş doğum günü hediyesi. Dört Temmuz'daki o garip görüntülü konuşma. Ve bunların hepsi bu velayet mücadelesine işaret ediyor.

Aylardır ilk kez kalp atışlarım hızlanıyor ve göğsümdeki ağrı kalp krizi geçiriyormuşum gibi hissediyorum. Kocaman nefesler alıyorum ama ciğerlerim havasız kalıyor. Ellerim öyle şiddetli titriyor ki, tüm postaları ıslak çimlerin üzerine bırakıyorum. Dizlerimin üzerine çöküp yayılıyorum, kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum ama düşünebildiğim tek şey Maisie'nin benden alınmış olması. Mektupta *eşitlikten* bahsediliyor ama bunun nasıl olabileceğine bir türlü aklım ermiyor... Brian beni Florida'ya dönmeye zorlamaya çalışıyor. Beni hayallerimden vazgeçirmeye çalışıyor. Bu adadan. Bu hayattan. İstedğim her şeyden. Mason'ı geride bırakmayı düşündükçe içimde yeni bir panik sarmalı oluşuyor ve her zaman kullandığım sakinleştirme teknikleri başarısız oluyor.

Mason beni çimlerin hıçkıra hıçkıra ağlarken buldu, saçlarım ve kıyafetlerim sıırıslıklamdı. Ayağa kalkmama yardım etti. Arabayı garaj yolunda çalışır halde, sürücü kapısı açık, pizza arka koltukta soğumuş ve postalar çimenlere saçılmış halde bırakarak beni eve götürüyor. Beni neyin tetiklediğini bilmiyor ve ben de ona söyleyemeyecek kadar perişanım. Sadece sırtımı yavaş daireler çizerek ovuyor ve alçak, sakin bir sesle benimle konuşuyor. "Hey, yanıdayım. Ben buradayım."

Eve vardığımızda paniğim yerini yaklaşan bir dehşet duygusuna bıraktı. Beni üst kattaki banyoya götürmesine izin veriyorum ve

duştaki sıcak suyu açıyor. Maisie'yi yatak odasından pijamalarını getirmesi için gönderiyor.

"Dinle," diyor, çeneme dokunarak ona bakmamı sağlıyor. "Bu her neyse, her yoluna girecek."

"Hayır, olmayacak," diyorum. "İyi şeylere sahip olmama izin yok. Evren *her zaman* bunu görür."

Mason alnımdan öptü. "Seni seviyorum."

O gittikten sonra yeni gözyaşları döküyorum, kıyafetlerimi çıkarırken ağlıyorum. Düşün tüm hayatımın yeniden çökmek üzere olduğu hissini yok edeceğini umarak saçlarımı ve cildimi yıkıyorum. Ama su soğumaya başladığında, durumun gerçekliğiyle yüzleşmem gerektiğini anlıyorum. Gitmem gerekiyor.

Alt katta, mutfak yeniden ısıtılmış pizza gibi kokuyor ve pencereden dışarı bir bakış Mason'ın posta kutusundaki dağınıklığın icabına baktığını doğruluyor. Maisie yemek masasında oturmuş, modelleme kumundan yeşil bir küre yontarken isimsiz bir melodi mırıldanıyor. Yanında da Mason'ın küçük lokmalar halinde kestiği bir dilim pizza duruyor. Gözlerime taze yaşlar doluyor. Avukat mektubu adanın üzerinde duruyor, ıslak bir kâğıt parçasının olabileceği kadar düzgün bir şekilde katlanmış ve Mason bir açıklama bekliyor.

"Okumadım," diyor sessizce. "Ama beni endişelendiriyorsun. Bana neler olduğunu anlat ki düzeltmene yardım edebileyim."

Adaya oturdum. "Brian kısmi velayet için dava açıyor. Florida'da buna zaman paylaşımı diyorlar, sanki Disney World'de eğlenceli küçük bir apartman dairesi gibi, ama aynı anlama geliyor. Mahkeme kararıyla arabuluculuk Eylül sonunda yapılacak ve benim de gitmem gerekiyor."

"Tamam," diyor Mason. "Yani bir avukat tutacağız, bir uçuş ayarlayacağız ve-" "Hayır. Yani, Florida'ya geri dönmek zorundayım."

Saçma bir şey söylemişim gibi kafasını kaldırdı. "Ne dedin? Neden?"

"Ohio'ya taşınabilmemin nedeni Brian'la hiçbir zaman resmi bir velayet anlaşması yapmamış olmamızdı," diyorum. "Ama şimdi babalığını kanıtladığına göre, eşit zaman paylaşımı ve ebeveyn sorumluluğu için bir argümanı var. Düzenli geliri olan bir işi var. Üniversiteye gidiyor. Daha iyi bir semtte bir daireye taşındı. Şimdi bir hakime kızını onun onayı olmadan eyalet dışına taşıdığını söyleyebilir."

"Tamam ama tüm bunlar neden taşınmanız gerektiği anlamına geliyor?" Mason soruyor. "Çünkü başka türlü yürümez. Çocuğumu bir günlüğüne iki haftada bir Florida'ya tek başına uçakla mı gitsin? Yoksa Brian'ın sırası geldiğinde onu arabayla götürüp getirerek tüm birikimimi mi tüketeyim?"

Mason elini saçlarının arasından geçirerek hayal kırıklığını belli eder. "Bilmiyorum ama yapabileceğimiz bir şey olmalı. Bir avukatla konuşmalısın."

"Niyeti bu olmasa bile, Brian Ohio'da kalmamı imkânsız hale getiriyor."

"Peki ya biz?" Mason diyor ki. "*Bugün* seni sevdiğimi söyledim. Ve sen öylece gidecek misin?"

"Başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum."

Telefonumu aldı ve bana doğru itti. "Brian'ı ara."

Telefonu açtığımda kalbim boğazımda düğümleniyor. Aramam doğrudan telesekretere düşüyor ama mesaj bırakmıyorum. Aynı sonuçla tekrar deniyorum. Üçüncü denememde biri açtı.

"Avukatımız arabuluculuk görüşmesine kadar seninle konuşmamamızı tavsiye etti, Rachel." Brian'ın annesi, bana torununun annesi değil de istenmeyen bir avukatmışım gibi davranıyor. "Lütfen oğlumu aramayı bırakın."

"Rosalie, konuşamaz mıyız-" başlıyorum ama gitmiş. "Telefonu kapattı."

Mason uzun bir süre sessizce oturur, alt dudağını parmaklarının arasında sıkar. Sonunda, "Seninle Florida'ya taşınacağım." dedi.

Ciddi olduğunu anlayana kadar gülmeye başladım. "Peki ya otel?"

"Sence benim için o kadar önemli mi?"

"Öyle olmalı," diyorum. "Çok fazla zaman, enerji ve para harcadınız ve başardığımız her şeyi bir kenara atmanızı istemiyorum. Burası özel bir yer."

"Burası senin sayende özel bir yer."

"Seni seviyorum," diyorum. "Ama-"

"Bu cümleyi bitirme." Kapıya doğru yönelirken sözümü kesti. "Bundan sonra ne söyleyeceğini gerçekten bilmek istemiyorum." Spor ayakkabılarını giyiyor. "Bira fabrikasına gidiyorum. Kafamı boşaltmam lazım."

Oturma odasına gidip kanepeye oturuyorum ve Mason'ın bu odayı benim için nasıl yaptığını düşünüyorum. Kapı aralığından Yōkai'nin sıçrayarak geçtiğini görüyorum.

onun için yaptığı odada sahte bir balığın etrafında dönüyor. Maisie ve ben buraya geldiğimizde bu ev yalnızlığımızla yankılanıyordu, ama şimdi mutluluğumuzu emiyor. Aşkımızı. Gitmek istemiyorum. Bu evi -ve Mason Brown'ı- evim yapmak istiyorum. Bu velayet sorunundan nasıl kurtulacağımı düşünüp duruyorum ama cevap hep aynı yere çıkıyor: Florida'ya geri dönmek zorundayım. İyilik perisi falan yok. Süvariler gelmiyor.

"Anne, bak. Bir şerbetçiotu yaptım," diyor yanımdaki kanepeye tırmanarak. Modelleme kilinden yaptığı top şimdi uzamış ve üç yaşındaki bir çocuğun yaprak fıkriyle kaplanmış. Bir şerbetçiotu külahının fena bir yorumu değil ve kızımın babasının ona verdiği kille evrende yontabileceği onca şey varken Mason'la ilgili bir şey seçmesine gülüyorum.

"Şerbetçiotu ne için Maisie?"

"Tadı ve kokusu güzel olsun diye onları biranın içine koyuyorsun." Kumdan heykeli elime tutuşturdu. "Al bakalım. Ben gidip Yōkai ile oynayacağım."

O kaçıyor ve ben kanepeye uzanıyorum. Daha önceki paniğim azaldı ama göğsüm yumruk yemiş gibi ağrıyor ve artık bunun endişe mi, kırık bir kalp mi yoksa her ikisi mi olduğunu anlayamıyorum. Gözlerim yaşlarla doluyor, bu yüzden onları kapatıyorum ve geçene kadar yavaşça nefes alıp veriyorum.

Maisie'nin yatma saatinde onu yukarı çıkarıp banyo yaptırıyorum. Mason bira fabrikasından dönmemişti. Maisie üç tane masal istediğinde ona şaka yapıyorum ve uyuyana kadar yanına sokuluyorum ama aşağı indiğimde Mason hala dönmemiş oluyor. Televizyon izlemeye çalışıyorum ama konsantre olamıyorum. Okumaya çalışıyorum ama kelimeler aklımda kalmıyor. Sonunda tek başıma yatağa gidiyorum.

Mason'ın ağırlığı altında yatağın kaydığını hissedince uyanıyorum. .

"Merhaba."

Tek kelime etmeden beni öptü. Ağzı talepkâr. Elini kalçalarımın arasına kaydırıyor. Bu aciliyetin nereden geldiğini merak ediyorum ama parmaklarının iç çamaşıma sürtündüğünü hissettiğimde beynim mantıklı dünyayı geride bırakıyor. Mason beni uçurumun kenarına götürüyor ve pijamalarımı tamamen çıkarırken beni nefes nefese bırakıyor. Aramızda şefkatli sözler yok. Fısıldaşma ya da gülüşme yok. Ama ona olan ihtiyacım tamamlanmamıştı. Komodinden bir prezervatif alırken gözleri benimkilere sabitlenmiş, sessizce onay istiyor. Başımı sallıyorum. Hızlıca prezervatifi takıyor ve geliyor. Sonra . Nazik değil, ama iştahlarımız

eşleştı ve bedenım salıverılmeyle titrerken, vahşı bir iniltıyle boşaldı.

"Siktır." Mason yüzünü boynuma gömdü, nefesi kesılmişti. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Üzerimden kalkıp omzumu öpüyor. "Seni incitmedim, değil mi?" "Azıcık bile değil."

Birlikte banyoya gidiyoruz, ben tuvaleti kullanırken o da kendini temizliyor. Yastık sohbeti kadar romantik değil ama ikimizin de seksten sonra vıcık vıcık hissetmekten hoşlanmadığını erkenden öğrendik. Yatağa döndüğümüzde, arkamdan kaşıkla yaklaşıyor.

"Gitmeni istemiyorum," diyor. "Hâlâ başka bir yol olması gerektiğini düşünüyorum. Ama anlıyorum. Maisie her zaman senin önceliğın olacak ve eğer başka bir şey anlamıyorsam, bunu anlıyorum. Sadece duygularımın değişmeyeceğini bil. Eğer eve dönmek istersen, ben burada olacağım."

BÖLÜM 23

Torschlusspanik

Alman

"Hayatınızın belli bir noktasında, tüm fırsatlarınızın üzerine hayali bir kapının kapandığını gördüğünüzde ve ne olabileceğini merak ettiğinizde duygu"

Mason eşyalarımı toplamama yardım ediyor ve neyin kalıp neyin gideceğine dair verdiğim her karar kalbimden parçalar koparıyormuş gibi hissettiriyor. Sanki birkaç haftalığına tatile gidiyormuşum gibi çiçekleri sulayacağına söz veriyor. Uzun mesafeli bir ilişkiyi sürdürüp sürdüremeyeceğimiz sorusu etrafında dönüp duruyoruz, temiz bir kopuşun en iyisi olduğuna karar veriyor ve karar veremiyoruz. Onu her zaman istiyorum. Birbirimizi yılda birkaç kez görmek tatmin edici bir uzlaşma olmaz. Bu işkence olur.

Maisie teselli bulamıyor. Babasının onunla daha fazla zaman geçirmek istediğini açıklayarak ayrılmanın darbesini yumuşatmaya çalışıyorum ama o daha da sertleşiyor.

"Babam gelip beni evimden alabilir," diye ısrar ediyor. Burayı evi olarak gördüğü için kalbim sızlıyor. "Ve sonra beni yarın geri getirebilir."

"İşler öyle yürümüyor bebeğim," diyorum. "Ohio'ya taşındığımızı ve Florida'dan çok uzakta olduğu için otellerde uyumak zorunda kaldığımızı hatırlıyor musun? Baban da bunu yapmak zorunda kalacaktı."

"Oma'yı görmeye gittiğimiz zamanki gibi uçakla uçabiliyordu."

Maisie'yi neşelendireceğini umarak, "Hey, Oma'yı tekrar görebileceksin," diyorum ama bana Rosalie Schroeder'i hatırlatan bir inatçılıkla başını sallıyor. Brian ve annesine kızmak istesem de, Maisie'yi hayatlarında istedikleri için onları suçlayamam. Keşke mahkemeye gitmeden bu işi çözebilseydik.

Maisie öfkeyle, "Oma ve babam uçağa birlikte binebilir," diyor. "Ben burada Yōkai, Leo ve Mason'la kalmak istiyorum."

"Biliyorum. Ben de biliyorum."

"Gitmeyelim anne. Gitmeyelim."

Ama bu sözü veremem. Ve kutular toplanıp arabaya yüklendiğinde, gitme vaktimiz geldi. Daniel, Avery ve Leo bizi uğurlamaya geldiler.

Avery bana sıkıca sarıldı. "Tanrım, Rachel, keşke gitmek zorunda olmasaydın."

"Ben de aynı şekilde hissediyorum ama Brian'ın ailesi Maisie Florida'ya dönene kadar tatmin ."

"Ziyarete gelebilecek misin?"

"Bunu çok isterim," diyorum, bunun pek mümkün olmadığını bilsem de. Mason'la adada yaşamak beni kira ödemelerinden, elektrik faturalarından ve arabamın benzininden kurtardı, böylece banka hesabımı oluşturmaya başladım. Şimdi Fort Lauderdale büyüklüğünde depozitolar ve eyaletler arası yolculuklara geri dönüyorum. "Ama ne zaman ve nasıl olacağından emin değilim. Her şeye baştan başlamak zorundayım."

"Seni çok özleyeceğim."

"Ben de. Kitap kulübüne sevgilerimi ve vedalarımı iletin ve lütfen Mason'ın bir daha Havisham gibi davranmasına izin vermeyin."

Avery elinin tersiyle gözlerini silerken ıslak bir kahkaha atıyor. "Ona daha iyi bakacağımıza söz veriyorum."

Maisie ve Leo birbirlerine sarılıyorlar, ben de önce Avery'ye sonra da Daniel'a sarılıyorum. Maisie'yi arabaya bindirirken iki çocuk da feryat ediyor. Golf arabası gözden kaybolana kadar Leo'ya el sallıyor. Güller gittiğinde, sadece Mason ve ben kaldık. Son bir kez.

Benim için şoför kapısını açtı. "Gitsen iyi olur, böylece feribotu kaçırmazsın."

"Üzgünüm, gitmek zorundayım."

"Dinle," diyor Mason, avucunu hafifçe yanağıma koyarak. "Eğer tekrar yoluma çıkarsan -bu günü ikinci kez yaşamak zorunda kalacağımı bilsem bile-yine de sana aşık olurum."

"Ben de." Onu usulca öpüyorum, sonra alnımı onunkine değdiriyorum. "Her seferinde."

★ ★ ★

Nisan ayında Ohio'ya giderken gergin bir belirsizlik ve heyecan vardı, ancak Florida'ya yaklaştıkça endişem daha da artıyor.

Yüzeye.

Maisie ile ayrı geçirdiğimiz süre, birlikte geçirdiğimiz süreyle kıyaslandığında son derece az. Anneliğe ara vermek istediğim anlar oldu, ancak bunlar nadirdi. Maisie'den bir hafta ya da daha fazla ayrı kaldığımda ne yapacağıma dair eğlenceli hayaller kurmuyorum. Onu Brian'la paylaşmak istemiyorum. Onu bu dünyaya yalnız getirdim. Onu onun yardımı ya da parası olmadan büyüttüm. Kalbimin en karanlık, en çirkin yerinde, onu hak etmediğini düşünüyorum. Ama babam arkasına bakmadan benden ve Anna'dan uzaklaştı ve Maisie'yi babasından mahrum bırakan kişi asla ben olamam.

Onun için neşeli olmaya çalışsam da ruh halim bozuluyor ve Maisie de bunu fark ediyor. Arabada sinirli oluyor. Tuvalet molaları için çok sık duruyoruz ve bu molalar araba koltuğuna geri dönmek istemediği için öfke nöbetlerine dönüşüyor. Geceleri, Virginia ve Kuzey Florida'daki otellerde, yapışkan oluyor. İlginç restoranlar bulmak için şehirleri keşfetmiyoruz ya da havuzda oynamıyoruz. Annemin evine vardığımızda Fort Lauderdale'e döndüğüm için mutlu değilsem, arabadan indiğim için çok mutlu oluyorum.

"Oma! Oma!" Maisie büyükannesinin kollarına koşuyor, ben olmayan biri tarafından boğulduğu için mutlu. "Oma, seni özledim."

Annem ikimize birden sarılıyor. "Nasılsın?"

"Eskiden Peter Rhys-Blackwell'in başıma gelen en kötü şey olduğunu düşünürdüm," diyorum. "Ama hayallerimin işini bıraktım, evimi terk ettim ve beni en az benim onu sevdiğim kadar seven bir adamdan ayrıldım. Dayanamıyorum."

Yanağımı okşuyor. "Çok özür dilerim."

"Biliyorum." Gözlerimi kırıştıyorum ama yine de gözyaşlarım akıyor.

"Teşekkür."

"Neden gidip benim odamda kestirmiyorsun?" Annem öneriyor. "Maisie ve benim konuşacaklarımız var."

Ben uyurken annem Maisie'ye baktığı için hayatım başa sarılmış gibi hissediyorum. Ama uyanık olmak istemiyorum. Arabuluculuğa gittiğimizde neler olabileceği konusunda endişelenmeyi bırakmak istiyorum. Mason'ı özlemeyi bırakmak istiyorum. Florida'ya vardığımızı haber vermek için ona bir mesaj gönderiyorum, sonra parmak arası terliklerimi tekmeleyip yatağa giriyorum ve uykuya dalıyorum.

Kendimi daha iyi hissederek uyanmadım ama yorgunluğum geçti ve bu da yardımcı oldu. Yatak odasından çıktığımda Maisie'yi tezgâhta bir taburenin üzerinde durmuş, bir kâsede hamur karıştırırken buluyorum.

"Anne!" Son üç gündür olduğundan daha parlak görünüyor. "*Pfannkuchen* yapıyoruz. Bu akşam yemeği için krep demek."

Annem, "Ona bir saniye yardım et," dedi. "Hemen döneceğim."

Elinde bir dosya klasörüyle döndüğünde ızgaranın fişini takıyordum.

"Bunun için bana kızabilirsin ama Brian'ın Maisie'yi ziyaretlerinin kaydını tutuyordum," diyor ve dosyayı bana uzatıyor. "Onu almakta geciktiğinde, araba koltuğunu unuttuğunda ya da başka bir şey yapmak için eve erken getirdiğinde, bunları yazdım. Her ihtimale karşı."

Klasörün içinde dört yıllık tarih ve saatler var.

"Brian'dan hoşlanmadığım için ondan kaçtığımı düşündünüz," diyor. "Ve... tamam, belki ondan pek hoşlanmıyorum, ama ne zaman ortadan kaybolsam, yaptığım şey buydu."

Biraz güldüm. "Altı ay önce muhtemelen bu konuda kavga ederdik ama bu notlar yardımcı olabilir. Teşekkür ederim."

"Yarın işten izin aldım. Sen avukatla görüşürken Maisie'ye ben bakarım."

"Hayatınızı mahvettiğim için özür dilerim."

"*Egal*," diyor. "Sen benim Maisie'msin. Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok."

★ ★ ★

Ertesi gün April Thomas'la hukuk bürosunda buluştuğumda, koyu teniyle göze çarpan sarı bir pantolon giymişti ve doğal buklelerine gri dokunmuştu. Annemin yaşına yakındı.

"Schroeder ailesinin avukatıyla konuşmamdan anladığım kadarıyla, bu işin arkasındaki itici güç Brian'ın annesi," diyor ve ofisindeki bir sandalyeyi işaret ediyor. "Bayan Schroeder eski kafalı biri - şahsen ben çok fazla *Law & Order* izlediğini düşünüyorum - ve bunu resmiyete dökmenin tek yolunun mahkemeye gitmek olduğuna inanıyor. Avukatı onu kımıldatamıyor. Ama bana onun Brian'ı bu işin bir parçası olması için zorladığını söyledi."

Yıllardır sorumlu ebeveynlik yapıyorum, bu yüzden bunun gerçekten sizinle ilgili olmadığını hissediyorum."

"Yani Rosalie Brian'a bir ders vermek için beni Florida'ya mı sürükledi? Bu berbat bir şey."

"Geri dönmek gibi bir zorunluluğun yoktu ve hemen bir avukat arasaydın bunu öğrenebilirdin," diyor April ve Mason önerdiğinde bu fikri nasıl elimin tersiyle ittiğimi hatırlayınca içimden biraz irkiliyorum. "Ama bunu yapmış olman bizim lehimize bir durum. Maisie'nin tüm hayatı boyunca tek başına bir ebeveyn oldun ve onun iyiliğini ön planda tuttun. İşini bırakıp Florida'ya dönmen bunun kanıtı. Brian, davranışlarını düzeltmesine rağmen, yetkin bir ebeveyn olduğunu gösteremedi."

"Onu Maisie'den ayırdığım için beni suçlayamazlar mı?"

"Deneyebilirler ama ayrıldığınızda taşınma hakkınız vardı" diyor. "Ondan önce Brian'ın yaklaşık dört yıllık bir fırsatı vardı ve bu süreyi ne yaptı?"

Dosyayı ona uzattım. "Annem onun yaptıklarının ve yapmadıklarının kaydını tutardı."

Başını sallayarak sayfaları çeviriyor. "Arabuluculuk, bir yargıcın sizin adınıza karar vereceği mahkemeye gitmeden işleri çözme fırsatınızdır. Dönüşümlü aylar önerebiliriz. Hatta dönüşümlü çeyrek dönemler de önerebiliriz, böylece Ohio'ya geri dönebilirsiniz."

"Maisie'den nasıl uzak kalacağımı bilmiyorum."

"Arabuluculuğa gitmeden önce birkaç seçeneği bir araya getireceğim" diyor. "Schröderler eşit zaman paylaşımı için bastırıyorlar ve bizi mahkemeye zorlarsa bunu elde edebilirler, ancak onları başka türlü ikna etmeye çalışabiliriz."

Annemin evine döndüğümde internetten daire bakıyorum ama bütçeme uygun her yer güvensiz bir mahallede. Yorumlar gürültülü komşulardan, araba hırsızlığından ve hamamböceklerinin Florida'daki süslü adı olan palmetto böceklerinden şikayet ediyor. Daha güzel bir mahallede daha pahalı bir daire kiralamayı düşünüyorum ama bir iş bulana kadar birikimlerimi yakmayı göze alamam.

"Burada benimle kal," diyor annem. "Yeterince yer yok."

"Sen ve Maisie benim yatağımı alabilirsiniz, ben de yataklı kanepayı alacağım. Mükemmel bir durum olmadığını biliyorum ama bu kompleks güvenli ve Maisie'ye göz kulak olmak için burada olacağım."

Ağlamaktan yoruldum ama gözyaşlarımla akmasını engelleyemiyorum. Sanki son beş ay hiç yaşanmamış gibi. Kızım ile aynı odayı paylaşmaya geri döndüm. Çocuk bakımı için anneme güvenmeye geri döndüm. Tek fark, şimdi onun dairesi eski evimizden bile daha küçük. Üst üste yaşıyor olacağız.

Bilgisayardaki tüm apartman sekmelerini kapatıyorum ve Anna'nın aylarca kederden nasıl bunaldığını anlayabiliyorum. Kızımı güvenli olmayan bir dairede büyütemem ama burada da kalamam. Ne yapacağımı bilemiyorum ve üzüntüden felç olmuş gibi hissediyorum. Bir daire seçmek yerine, yer imlerine eklediğim bir iş bulma sitesini açıyor ve arama terimlerimi giriyorum. Kalifiye olmasam da mevcut tüm yönetim pozisyonlarına başvuruyorum ama ilanların çoğu temizlik görevlileri için. Sunway Oteli bile kat hizmetleri şefi arıyor. O işe de başvuruyorum.

"Rachel, buraya geleli daha iki gün oldu," diyor annem. "İlk daireye ya da ilk işe atlama. Dinlenmek ve iyileşmek için zaman ayır."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Sen hiç bu şekilde davranmadın ama... Anna haklıydı," diyor. "Bir kayıp yaşadınız - birden fazla ve yas tutmanız gerekiyor. Her zaman güçlü olan sen olmak zorunda değilsin. Dağılmanıza izin var."

"Parçalanmak istemiyorum. Evrenin bir kez olsun benim yoluma eğilmesini istiyorum."

Eylül

OceanofPDF.com

BÖLÜM 24

Taarradhin

Arapça

"herkesin kazandığı mutlu bir uzlaşmaya varma eylemi"

"Tuvalet tıkanmış. Yine."

Dania Beach'teki Atlantic Waves Motel'in gece müdürü olmanın sorunu, yönetecek gerçek bir gece personeli olmamasıdır. Sadece ben varım, kurşun geçirmez bir pencerenin arkasındaki küçük bir ofiste oturuyorum. Konuşmak için metal bir havalandırma deliği ve insanların motele giriş çıkışlarını kontrol etmek için sıkı bir kepçe var. Bazı konuklar aylarca kalırken, bazıları birkaç saat kalıyor, ama gerekmedikçe hiçbir şey beni ilgilendirmiyor. Atlantic Waves, Sam ve Dean Winchester'ın *Supernatural*'da hayaletli gizemleri çözerken sığınabilecekleri türden eski tarz bir yer - odalarımızın eski ve modası geçmiş görünecek şekilde tasarlanmamış olması *dışında*. Onlar eski ve modası geçmiş.

Miami'deki lüks ve butik otellerden birkaçına yöneticilik pozisyonları için başvurduğum, ancak şu ana kadar hiçbirinden haber alamadım. Peter Rhys-Blackwell ile karşılaşmamdan dolayı dışlanmış, lekelenmiş olabilirim. Ya da Güney Florida'da hiç kimse Ohio'da küçük bir bira oteli yaratılmasındaki rolümü önemsemiyor olabilir. Pompano Beach'ten Homestead'e kadar temizlik işi teklifleri aldım ama Maisie'yi sekiz saat boyunca kreşe göndermek istemiyorum. Belki bir gün gemiden atlayabilirim. O zamana kadar, ofis telefonunu kapatıyorum, pompayı alıyorum ve 15 numaralı odaya gidiyorum.

Atlantic Waves'te çalışmanın tek iyi yanı hiçbir zaman sıkıcı bir an olmamasıdır. Tıkalı tuvaletler ve arızalı kablolu TV ile ilgili şikayetler. Klimanın çok soğuk olması ya da yeterince soğuk olmamasıyla ilgili şikayetler. Yan odadaki gürültülü komşularla ilgili şikayetler. Federal Otoyol'daki trafikle ilgili şikayetler. Otoparktaki kuru fiskiye kenarında oturan evsiz adamla ilgili şikayetler. Yani Mason'ı düşünmek için çok fazla zamanım yok.

Ancak her sabah, iş çıkış saatinden hemen önce, yirmi dakikalık eve dönüş yolunda beynim hep oraya gidiyor. Göğsümü sızlatan bir özlemle onu özleyorum. Tam olarak panik gibi hissettiriyor ama aslında şimdiye kadar hissettiğim en büyük üzüntü. Onu her gün aramayı düşünüyorum. Florida'ya döndüğümünden beri haftada en az bir kez "Hey, Siri... boş ver." diyorum.

Artan sevgiyi nereye koyacağımı bilemiyorum.

Eskiden olduğu gibi nasıl geri döneceğimi bilmiyorum.

Onsuz nasıl ilerleyeceğimi bilmiyorum.

Eğer dibe vurmak diye bir şey varsa, ben dibe vurduğuma eminim.

★ ★ ★

Aquamarine'den kovulduğumdan beri iş kıyafetleri giymemiş olsam da, arabuluculuk için en iyi kıyafetimi, siyah bir kalem etek, beyaz bir bluz ve dokulu gri bir blazer ceket giyiyorum. Saçımı şık, düşük bir topuz yapıyorum ve arabulucunun Coral Gables'daki ofisine gitmeye hazır olmadan hemen önce bir çift siyah askılı topuklu ayakkabı giyiyorum. Brian'ın en iyi takım elbisesi üzerine oturmayan bir çöp ve bugün bu bilgidен zevk alacak kadar aşağılık hissediyorum. Evren bana istediğimi vermiyor olabilir, ama ben onu almadığım için çok iyi görüneceğim.

April ile otoparkta buluştuk ve birlikte konferans salonuna yürüdük.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor.

"Sadece birini seçmek için çok fazla duygu var," diyorum. "Ama sanırım ben iyiyim. Ben hazırım."

"Schroeders'ın avukatıyla konuştum ve onlar adına konuşmasını istiyorlar" diyor. "Bu alışılmadık bir durum değil ama kendi adınıza konuşmak için benim iznime ihtiyacınız yok. Arabulucu bir yargıç değil ve kararları o vermiyor. Müzakerelerin bir savaşa dönüşmesine izin vermek yerine müzakereleri rayında tutmak için oradadır."

Brian ve ailesi, sarı bir notlar almakta olan Thomas Mortimer adında kel bir adam olan avukatlarıyla birlikte mahkeme salonundalar. Rosalie çantasını karıştırmakla meşgulken kocası bana belirsiz bir gülümsemeyle bakıyor. Brian göz teması kurmuyor ama berbat takım elbisesinin içinde otururken rahatsız görünüyor.

Çocuğunun velayeti ve onun için üzüliyorum. Keşke ona kararlarımın hiçbirinin onu incitmek için olmadığını söyleyebilseydim. Keşke umursamadığını varsaydığım için özür dileyebilseydim.

April bana doğru eğildi, sesi ancak fısıltıyı geçiyordu, "Bu genç adam mutsuz. Bunu istismar etmekten nefret ediyorum ama.. burada yolunda gitmeyen bir şeyler var."

Schröder'lerin karşısında, arabulucu masanın başında olacak şekilde yerimizi alıyoruz. Gümüşü gri saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Hepiniz hoş geldiniz. Ben Amy Sheridan ve bu süreç boyunca arabulucunuz olacağım. Unutmayın, bu bir mahkeme değil. Ben bir yargıç değilim. Zaman paylaşımı ve ebeveyn sorumluluğu anlaşmalarının ayrıntıları üzerinde çalışacaksınız. Ben geminin doğru yöne gitmesini sağlamak için buradayım."

Önce Brian'a, sonra bana baktı. "Durumunuzu tam olarak anlayabilmem için her birinizden -ya da sizin adınıza konuşuyorlarsa avukatlarınızdan- durumunuzu ifade etmenizi isteyeceğim. Arabuluculuk bir terapi seansı ya da birbirinize karşı şikâyetlerinizi dile getireceğiniz bir yer değildir. Bir yargıcın sizin adınıza karar vermesine gerek kalmadan adil bir çözüm bulmanıza yardımcı olmayı amaçlamaktadır."

Önergeyi Brian'ın avukatı verdiği için ilk o konuşacak.

"Brian Schroeder son birkaç ayını yaşam tarzında önemli değişiklikler yaparak geçirdi," diyor Bay Mortimer. "Düzenli saatleri ve sabit maaşı olan bir işe girdi. Hava trafik kontrolü üzerine bir eğitim almaya başladı. Ve kısa bir süre önce üç kişiyle paylaştığı bir daireden, bir çocuğa bakmaya daha elverişli, güvenli bir semtteki kendi dairesine taşındı. Brian yasal olarak babalık bağını kurdu ve Rachel Beck'ten olan kızı Maisie Beck için eşit ebeveyn sorumluluğu ve zaman paylaşımı talep ediyor."

Bayan Schroeder hafifçe başını sallıyor, yüzünde hayalet gibi bir gülümseme var ve oğluyla gurur duyduğunu biliyorum. Ben de Brian'la gurur duyuyorum.

Arabulucu, "Teşekkür ederim Bay Mortimer," dedi. "Bayan Thomas, devam edebilirsiniz."

"Müvekkilim Rachel Beck, Maisie Beck'in biyolojik annesidir. Doğumundan bu yana çocuğun tek ebeveyn sorumluluğuna sahiptir ve Bay Schroeder, Maisie'nin doğumundan dört yıl sonrasına kadar yasal babalık için mahkemeye başvurmamıştır.

doğdu," diyor April. "Bayan Beck önce Brian Schroeder ile temasa geçerek mahkemeyi işin içine katmadan bir ebeveynlik planı üzerinde çalışmayı denedi ancak çabaları reddedildi. Ayrıca müvekkilim kariyerinden fedakârlık ederek Ohio'daki evini terk etmiş ve Bay Schroeder ile uzlaşmaya istekli olduğunu göstermiştir. Bayan Beck, birincil ebeveyn sorumluluğu ve çoğunluk zaman paylaşımı talep etmektedir."

Avukatlar ileri geri gidip beklediğimiz argümanları ortaya attılar. Schroeder ailesi, Brian'ın izni olmadan Maisie'yi eyalet dışına çıkarmamam gerektiğini düşünüyor. April, Ohio'ya taşındığım sırada Brian'ın hiçbir yasal hakkı olmadığına dikkat çekiyor. Annemin Brian'ın ziyaretlerine ilişkin kayıtlarını, Brian'ın tarihsel olarak güvenilirmez olduğuna ve Maisie'yi Ohio'da ziyaret etmek için hiçbir girişimde bulunmadığına dair kanıt olarak sunuyor. Avukatı Brian'ın iyileşme çabalarının dikkate alınması gerektiğini savunuyor, ancak April bu bir duruşma olsaydı, hakimın Brian'ın geleceğini değil geçmişini dikkate alacağını söylüyor.

"Belki de şansımızı deneyeceğiz," diyor Bay Mortimer ve midem bir korku düğümüne dönüşüyor. Arabuluculuk zaten Brian ve benim, çocukları için en iyisini isteyen ebeveynler değil de bencil insanlar olduğumuz hissine kapılmama neden oluyor. Ama bir mahkeme salonunda bu pisliği tekrar deşmek ve hayatımızın şartlarına bir yargıcın karar vermesini sağlamak daha da kötü olacak. Brian'la aramızda kalan tüm iyi niyet mahvolur.

Brian'a bir bakış atıyorum, rahatsızlığın ötesine geçip mutsuzluğa dönmüş. Aylardır ilk kez doğrudan bana bakıyor. Uzun bir süre bakışlarımız birbirine değmedi. Sonra göz kırpmıyor. Ve ayağa kalkıyor.

"Sayın Yargıç, bir şey söylemek istiyorum."

Bayan Sheridan boğazını temizliyor. "Dediğim gibi, ben yargıç değilim." "Özür dilerim."

Rosalie Schroeder'in kolunu çekiştirerek onu oturtmaya çalışması dışında oda sessizleşir. Brian'ın babası sanki aylardır içinde tutuyormuş gibi uzun ve yavaş nefes veriyor.

"İstediğim bu değildi," diyor Brian. "Rachel Maisie'yi Ohio'ya götürdüğünde çok üzülmüştüm ama yeni bir işe başladım ve okul düşündüğümünden daha zor ve şu anda yarı zamanlı bir baba bile olabileceğimi sanmıyorum. Bu bana kavga etmek gibi geliyor ve Maisie konusunda Rachel'la kavga etmeyi hiç istemedim."

Arabulucu, "Ne istiyorsun Brian?" diye sorar.

"Bilmiyorum hanımefendi," diyor. "Maisie'nin benimle yaşamasına hazır değilim. Sadece... onu hiç görmemektense daha sık görmek istiyorum."

Bayan Sheridan başını sallar. "Tamam, bir başlangıç noktamız var. Kısa bir ara verelim - mesela on dakika - ve geri döndüğümüzde detayları belirleyelim."

Ben konferans odasından çıkıp çeşmeye doğru yürürken Brian'ın annesi onu usulca azarlıyor. Lobide bir sandalyede oturan Mason'ı gördüğümde olduğum yerde duruyorum.

"Burada ne yapıyorsun?"

Ayağa kalkarken hafifçe omuz silkiyor ve beyaz gömlekli, gri-beyaz çizgili kravatlı taba rengi bir takım giydiğini fark ediyorum. Onu hiç giyinmiş görmemiştim. Onu bir süpürge dolabına sürüklemek için en uygun zaman ama tüm vücudum onun için şarkı söylüyor.

"Bir arabuluculuk ofisinin lobisinde takılma isteği duydum" diyor. Ben gülerken gözlerim doluyor. "Mutlu mu üzgün mü olacağımı bilemiyorum."

"İkisi de olabilirsin. Ben öyleyim."

Kollarımı boynuna doluyorum ve beni kucakladığında kendimi iyi hissediyorum. Doğru hissettiriyor. "Geldiğin için teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, içimdeki endişeli bir parça onun varlığı karşısında sessizleşiyor.

"Vahşi atlar beni durduramaz," diyor burnumu öperek. "Ama dinle, bunun imkânsız olduğunu düşündüğünü biliyorum ama her şeyi çözebilecek bir fikrim var."

"Ne oldu?" April bize doğru yaklaşırken topuklarını fayans zemine vuruyor.

Mason, "Yaz mevsimi adadaki en yoğun zaman ve Florida'da sezon dışı," diyor. "Biz otelde meşgulken Maisie yazın bir kısmını Brian'la geçirebilir ve yılın geri kalanında bizimle yaşayabilir, okula gidebilir ve arkadaşlarıyla birlikte olabilir. Programına bağlı olarak Brian da ne zaman ziyaret etmek isterse boş bir kulübede kalabilir." Bana döndü. "Maisie'yi her Noel'de annen ve Brian'ın ailesiyle birlikte olması için Florida'ya getiriyoruz ve diğer yıllarda da benim ailemle birlikte Noel'i kutluyoruz."

April başını sallar. "Üzerinde çalıştığım senaryolardan biri de aşağı yukarı buydu ama sanırım dinamikler değiştiğine göre Brian'ı ikna etme şansımız daha yüksek."

★ ★ ★

Üç saat sonra bir ebeveynlik planı oluşturduk. Maisie'nin ebeveynlik sorumluluğunu tek başıma üstleneceğim ve Brian yazın iki hafta ile başlamak istediğine karar verdi - tüm yaz değil - ve diğer Noel'lerde de. Maisie'yle birlikte gidip gelmeyi kabul etti, böylece Maisie asla refakatsiz bir çocuk olmak zorunda kalmayacak. Rosalie'nin onun için istediği bu değildi, ama ara verdikten sonra konferans salonuna döndüğümüzde biraz daha gülümsedi, başını salladı ve oğlu ne istediğini söylediğinde elini sıktı.

Koridora çıkarken Brian kolumu yakalıyor. "Hey, Rachel, bir saniyen var mı?"

Geride duruyorum ve Mason'a onunla lobide buluşacağımı söylüyorum. Brian ve ben konferans salonunun kapısının önünde yalnız kalana kadar yavaşlıyoruz.

"Sana karşı pek nazik değildim ve bunun için özür dilerim. Sadece ne yapacağımı bilemedim," diyor. "Ayrıca oldukça berbat bir baba oldum, bu yüzden bana bir şans daha verdiğin için teşekkür ederim."

"Belki Maisie büyüdüğünde ve ebeveyn olma konusunda kendine daha çok güvendiğinde anlaşılmamızı tekrar gözden geçirebiliriz," diyorum. "Ama lütfen önce benimle konuş, tamam mı?"

"Yemin ederim bir daha annemi bu işe bul."

Gülümsüyorum. "Seni seviyor ve iyi bir baba olmanı istiyor." "Ben de bunu istiyorum."

". "

"Demek yeni erkek arkadaşın bu, ha?" Lobiye ulaştığımızda Brian soruyor. Mason su fiskeyesinin yanında April ile sohbet ediyor. Onun omzunun üzerinden bana bakıyor. Koyu renk gözleri parlıyor ve ağzının köşesi içimi titreten bir sırıtişla yukarı kalkıyor.

"Hayır," diyorum aşkıma gülümseyerek. "O benim evim."

Kasım

OceanofPDF.com

BÖLÜM 25

Ikigai

Japonca

"var olmak için bir neden"

Kalabalık taproom'dan geçerek Mason ve Matt'in Amber Ale Showdown'ın galibini açıklamak üzere hazır bekledikleri derme çatma sahneye doğru ilerliyorum. Etrafımdaki insanlar Kuzey Ohio'daki bira fabrikalarından biralar tadıyor, hepsi de ilk yıllık Owl Fest Brewhaha için Limestone'da toplanmış.

Her yıl Kasım ayının ilk hafta sonunda Kelleys Adası, kuş göçü hakkında konferanslar ve bir akşam "baykuş gezintisi"ni içeren bilimsel ve eğitici bir hafta sonu olan Baykuş Festivali'ne ev sahipliği yapıyor - geceleri ormanda kuzey testere peçeli baykuşları ve diğer gece kuşlarını arayan rehberli bir tur. Baykuş Festivali'nin ana çekiciliği baykuş bantlama etkinliğidir. Her gece Scheele Koruma Alanı'ndaki ağaçlara ağlar geriliyor ve baykuş sesleri çalınarak göç eden baykuşlar ağlara çekiliyor ve burada bilim insanları tarafından bantlanıp serbest bırakılıyor. Bantlardan edilen veriler göç modellerini, yaşam sürelerini ve nüfus artışını izlemek için kullanılıyor. Bu çok sevilen bir etkinlik ama Mason bunu bir adım öteye taşıdı.

Bu fikir, en yakın arkadaşı Matt Long'un geçen ay otelin büyük açılışını kutlamak için gelmesiyle filizlendi. Matt bir kulübe kiraladı ve ikisi saatlerce bira imalathanesinde takıldılar, sohbet ettiler, anılarını tazelediler, alışverişten bahsettiler ve sonunda biraları hakkında konuştular. Mason, Owl Fest ile birlikte piyasaya sürmeyi planladığı amber ale'nin mayalanmasını yeni bitirmişti ve Fish Brothers'ı meşhur eden orijinal amber ale'den daha iyi olduğunu düşündüğünü söyledi.

"Bu cesur bir iddia," dedi Matt. "Deneyelim ve görelim."

"Daha iyi bir fikir," dedi Mason. "Owl Fest sırasında bir bira etkinliği planlayalım. Sonbahar ve kış ürünlerini sergilemeleri için bir grup Ohio bira fabrikasını davet ederiz, birkaç grup ayarlarız ve kör tadım testi yaparız. Tüm geliri baykuş araştırmalarına aktarılmak üzere bir giriş ücreti alırız ve halka sizin biranız ya da benim biram için oy kullanma şansı veririz."

"Her iki birayı da senin yaptığının farkındasın," diye .

"Biliyorum," dedi Mason. "Ama bahse girerim yeni kehribarım daha iyidir."

"Pekâlâ, pekâlâ, pekâlâ." Matt başını sallamaya başladı, gözleri parlıyordu.
"Bahisler ne kadar?"

"Kaybeden bağışların yüzde yüzünü karşılar." Matt elini uzattı.

"Sıra sende."

İşte buradayız ve elimde hesaplaşmanın galibini gösteren mühürlü zarf var. Ama hangi biranın hangisi olduğunu bilmiyorum, bu yüzden kimin kazandığını ben bile bilmiyorum. Matt ve Mason'ın arasındaki sahnede, üzerinde A yazan dolu bir bira bardağı ve B yazan ikinci bir dolu bira bardağı olan bir masa var.

Matt el mikrofonunu açtı. "Fish Brothers ve Limestone Bira Şirketi adına, bugün bira içmeye ve baykuş araştırmalarını desteklemeye geldiğiniz için hepimize teşekkür ederiz. Örtü bağışlarınız ve kaybeden bira fabrikasından gelen eşleştirme fonları ile yaklaşık altı bin dolar topladık."

"Sunacak dev bir çekimiz yok," diye söze giriyor Mason. "Çünkü tüm bu etkinlik, benim küçük Kelleys Island biramın dünyaca ünlü bir markadan daha iyi olduğuna dair doğaçlama bir bahse dayanıyor. Ama Fish Brothers -yani kaybeden- bu gece paranın doğru ellere ulaşmasını sağlayacak."

"Kazananı açıklamadan önce size bir hikaye anlatmak istiyorum," diyor Matt. "Biradan tasarruf etmek için... bir bira fabrikası kurmaya karar veren iki üniversite oda arkadaşı hakkında."

Kahkahalar kalabalığın içinde dalgalanıyor.

"Biliyorum, değil mi?" diyor. "*Berbat* bir fikirdi ama bence sonunda iyi oldu, değil mi? Ama bazılarınız Fish Brothers'ın arkasındaki bira ustasının Mason Brown olduğunu bilmiyor olabilir. Bu da bugün tattığınız her iki biranın da onun tarafından yaratıldığı anlamına geliyor. Ancak, sadece bir kazanan olabilir."

"Zarf lütfen," diyor Mason, sahneye çıkmama yardım etmek için elini uzatarak. Yardıma gerçekten ihtiyacım olmayacak kadar alçak, ama onun elini tutma şansı benim için sorun değil.

Matt kapağı açıp bir indeks kartı çıkarırken Mason kolunu belime doluyor.
"Ve kazanan..." Kartı çevirir, ortaya çıkar

büyük siyah bir *B* harfi ve derin bir iç çekiyor. "Bu tıpkı Cuyahoga County Fuarı'nda Pepsi Challenge'a katılıp kolayı seçtiğim günlere benziyor. Kazanan Limestone."

Kalabalık alkışlar ve ısıklar çalar ve iki eski dost kucaklaşarak birbirlerinin sırtını sıvazlar.

"dostum," diyor Matt. "Geri dönmen çok güzel." "Geri dönmek güzel."

Mason ve ben odada ilerlerken, insanlar omzunu sıvazlıyor ve tebriklerini sunuyorlar. Yüzündeki gülümseme hiç kaybolmadan onlarca kez teşekkür ediyor. Gürültüyü arkamızda bırakarak dışarı çıkıyoruz ve el ele eve doğru yürüyoruz, yan basamaklarda birlikte oturuyoruz. Maisie, Leo ile kum havuzunda oynadığı yerden koşarak geliyor ve aramızda ona yer açmak için yer değiştiriyoruz. Bira fabrikası ıslıl ıslıl ve hayat dolu. Birlikte yarattığımız bu yere bakıyoruz, başladığımız yerden çok farklı. Gözlerimiz Maisie'nin başının üstünde buluşuyor. Dudaklarımız birbirine değince gülümsüyoruz.

TEŞEKKÜRLER

2020 bu kadar travmatik bir yıl , *Süit Noktası* farklı bir kitap olabilirdi, ancak kendimi sıcak ve nazik bir hikaye anlatmaya ihtiyaç duyarken buldum. Eğer son sayfayı çevirdiyseniz, ilk ve en büyük teşekkürüm size. Umarım okurken siz de benim yazarken hissettiğim kadar rahatlamışsınızdır.

Editörüm Vicki Lame'e sabrı, rehberliği ve cesaretlendirmesi için teşekkür ederim. Ve St. Martin's Griffin'deki tüm ekibe, özellikle Angelica Chong, Vanessa Aguirre, Meghan Harrington, Marissa Sangiacomo, Kejana Ayala, Brant Janeway, Chrisinda Lynch, Adriana Coadă, Kaitlin Severini, Katy Robitzski ve Omar Chapa'ya. Ve bu muhteşem kapak için Olga Grlic'e kocaman bir alkış!

Menajerim Kate Schafer Testerman'a çok minnettarım. *The Suite Spot* yedinci kitabımız ve o kadar uzun süredir birlikteyiz ki onsuz bunu yapmayı gerçekten hayal bile edemiyorum.

Suzanne Young, Cristin Bishara ve Erin Hahn, bir yazı sprintine, objektif bir görüşe ya da sadece "Mason'ı seviyorum!" diyen bir e-postaya ihtiyaç duyduğumda yanımdaydılar. En iyi eleştirmen ortaklara sahip olmaktan daha güzel bir şey olamaz.

Elissa R. Sloan'a Mason ve onun Japon Amerikan deneyimi ile ilgili okumaları ve rehberliği için özel bir teşekkür borçluyum. Aile hukuku hakkındaki sorularımı yanıtlayan Shelly Beach'e de teşekkür ederim. Herhangi bir yanlışlık veya yaratıcı özgürlük bana aittir.

Andrea Soule, Gail Yates, Stephanie Pierce ve Ginger Phillips yaklaşık on yıldır ilk okuyucularım oldular. Bir fikrin ayakları olduğunda bana haber vermeleri, yol boyunca amigoluk yapmaları ve-

özellikle Ginger ve SJP'ye yazı listelerim için müzik önerileri için teşekkür ederim.

Fort Myers'daki Coastal Dayz Brewery çalışanlarına bira yapımıyla ilgili sorularımı yanıtladıkları ve çok lezzetli biralar yaptıkları için kadeh kaldırıyorum. *Prost! Şerefe! Sláinte!*

Aileme teşekkürler-Caroline, Scott, annem ve Jack. Kitaplardan bahsederken bazen dinliyorlar, bazen dinlemiyorlar ama beni her zaman seviyorlar ve önemli olan tek şey de bu.

Son olarak, her zaman, Phil. Seni seviyorum.

OceanofPDF.com

AYRICA TRISH DOLLER TARAFINDAN

YETİŞKİNLER İÇİN

Şamandıra Planı

GENÇLER İÇİN

Yıldızların Hala Parladığı

Yerde Normal Gibi Bir Şey

Mükemmel Bir

Dünyada TŞeytan

Buradan Başlar

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Jesi Cason Photography

[TRISH DOLLER](#) bir yazar, gezgin ve köpek kurtarıcısıdır, ancak bu sırayla olması gerekmez. İlk kadın kurgu romanı *Float Plan* ve *The Suite Spot*'un yazarıdır. Ayrıca, eleştirmenlerce beğenilen *Something Like Normal* de dahil olmak üzere birçok YA romanı yazmıştır. Trish yazmadığı zamanlarda yelken açmayı, kamp yapmayı ve ev işlerinden kaçmayı seviyor. Güneybatı Florida'da inatçı bir çoban köpeği ve eski bir korsanla birlikte yaşıyor. E-posta güncellemeleri için [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

**Bu St. Martin's Press e-
kitabını satın aldığınız için
teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan
kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi
almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

[Sign Up](#)

Veya us.macmillan.com/newslettersignup adresinden
bizi çevrimiçi ziyaret edin

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#)
tıklayın.

OceanofPDF.com

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde St. Martin's Griffin tarafından, St. Martin's Publishing Group'un bir baskısı olarak yayımlanmıştır

SÜİT YERİ. Telif Hakkı © 2022 Trish Doller tarafından. Tüm hakları saklıdır. Bilgi için adres: St. Martin's Publishing Group, 120 Broadway, New York, NY 10271.

www.stmartins.com

Kapak tasarımı ve illüstrasyon Philip Pascuzzo'ya ait

Kongre Kütüphanesi basılı baskıyı aşağıdaki şekilde kataloglamıştır:

İsimler: Doller, Trish, yazar.

Başlık: Süit yeri / Trish Doller.

Açıklama: İlk baskı. | New York: St. Martin's Griffin, 2022.

Tanımlayıcılar: LCCN 2021044034 | ISBN 9781250809476 (ticari cilt) | ISBN 9781250847423 (ciltli) | ISBN 9781250809483 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3604.O4357 S85 2022 | DDC 813/.6-dc23 LC

kaydı <https://lcn.loc.gov/2021044034> adresinde mevcuttur

eISBN 9781250809483

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 1-800-221-7945, dahili 5442 numaralı telefondan veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla iletişime geçin.

Birinci Baskı: 2022

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Başlık Sayfası
Telif Hakkı
Bildirimi İthaf

April

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10

Mayıs

Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13

Haziran

Bölüm 14
Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Temmuz

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Ağustos

Bölüm 22

Bölüm 23

Eylül

Bölüm 24

Kasım Bölüm 25

Teşekkür Ayrıca Trish

Doller tarafından

Yazar Hakkında Telif

Hakkı

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.